

ناول

تور مني جر

Ketabton.com

عبدالجميل ممتاز

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کتاب پڙندنه:

ناول: تور منیجر
لیکوال: عبدالجمیل ممتاز
چاپ کال: ۱۳۹۱

د پیل خو خبرې

زموږ په کلیواله ټولنه کې ډیرې خلک دي همداسې، چې په هېڅ اړوند خپل ساری نه ویني، که هره بڼېگنه ده؛ په همدوی کې ده، یو بل ته په اصطلاح (اوخ) دي. یو په بل کې داسې څه نه ویني، چې هغه د دوی بڼه وایسېږي. په ځانگړي ډول اصلتوب او کم اصلتوب پکې بیخي ډېر مطرح کېږي، چې: (زه اصل یم او هغه کم اصل دی، زه له پلرونو خان پاتې شوی یم او د هغه پلار زموږ مزدوري کوله. زه پلانکی (خیل، زی) یم او هغه.....

خو دا هغه بې کاره مفکوره ده، چې خلک د انسانیت له مفهوم څخه لېرې ساتي، او د هر ډول ناخوالو او تاوتریخوالو سبب یې گرځي، هېڅ سړی په خپلو اولادونو وروڼو او خویندو کې د اصلیت توپیر نه ویني، خو د بڼه او بد صفتونه به یې خامخا ورته کارولي وي، نو بیا یو څوک څنگه کولی شي؟ چې د یو آدم^(۴) په اولادونو کې پرته له دې چې د بڼه او بد توپیر یې وکړي هغه پکې د اصلتوب او کم اصلتوب صفتونه را منځ ته کوي، حال دا چې د اسلام په سپېڅلي دین کې هم د انسانانو تر منځ توپیر یوازې د بڼه او بد (مسلماني او کفر) مسئله یاده شوې ده. په اسلام کې د نسب له پلوه هېڅوک نه اصل کېدی شي او نه کم اصل، خو د عمل له اړخه بیا د هر چا مرتبه پکې پوره څرگنده او روښانه ده.

دا گیله د هغه ځوان ده چې یو خو په پردي هیواد کې د دھوکو او ناتارو له لاسه کړیدلی ؤ او سره د هغې لا نور هم په خپل هیواد کې د زور واکو له لاسه پرې د ناروا ایله ونه شوله، آن تردې چې په کور کې یې د پلار له لاسه او په کلي کې یې د کلیوالو له لاسه ژوند ډیر تریخ شو، چې بلاخره له خپل کلي څخه خپه ووت او لوړه یې وکړه، چې بیا به نور کلي ته لاړ نشي. خیر دی که خپلوان او کلیوال یې نږدې نشته ورسره، خو دا چې په بنار کې د گاونډیتوب حقوق تر ډېره حده پورې په پام کې نیول کېږي او هېڅوک د چا په کار کې کار نلري ډېر خوښ دی. له همدې امله اوس په بېغمه توگه بڼه ژوند تیروي.

* * * * *

په یو چا باندې ډېر ژر باور کول د انسان خپله خطا ده او پایله یې د یوې تجربې په توگه د ځان سره نه ساتل، تر هغې هم پسې اوښتې ده. ژوند د تجربو یوه پیمانده ده، خو دا چې یو څوک د تجربو له کوم اړخه پیل وکړي؟ او په کوم اړخ یې پای ته ورسوي؟ دا په هماغه پورې اړه لري.

تر ټولو بڼه دا ده چې د ژوند هر لومړی قدم باید د دوهم قدم لپاره یوه تجربه وگرځول شي. که نیکي ده او یا هم بدې؛ دواړه د یوې اړیکې په پایله کې رامنځته کېږي، معنا دا چې د نه پېژندگلوی پر وخت، څوک د چا سره څه کار لري؟ د ژواندانه دا دواړه اړخونه د دوستۍ، خپلوی او په عمومي توگه د پېژندگلوی له پېښېدو وروسته د مطرح کېدو څېرې باسي او آن تردې ورسېږي، چې اړیکه پر پیوند بدله شي او بلاخره دا پیوند د ژوند په بنایستونو کې یو نوی بدلون راولي.

خو ډیر کله دې اړیکې د ناسور زيری د ځان سره لرلی دی، هرڅه پکې هېر شوي دي او د انسانیت باور ته پکې ډیر په سپکه کتل شوي دي، ژوند ته یې اور ورته کړی او انسان یې په وار وار د دغه اور، اورلړونې گرځولی دی.

(تور منېجر) ناول په دا ډول پېښو سمبال انځور دی. کړاو، زیاتې، غم او بڼادي د دغه انځور رنگونه دي. دا چې زه د رنگونو په راټولېدو او سمبالېدو کې بریالی شوی یم، کنه؟ دا قضاوت د لوستونکي په واک دی.

(ممتاز)

پیل

قیس نوی سراچه موټر اخستی و، په دې ورځ ښار کې راسره مخامخ شو، خدای خبر هغه چېرته روان و، خو بیایې هم ټینګار کاوه، چې کلي ته مو ورسوي، ما د افغاني نزاکت له مخې نه او نو ډېره ورته وکړه، خو هغه چې د کلي سپری و، یو دم په غوصه شو، ویې ویل: - ښځه درسره ده، کنه داسې خبره مې اوس درته کړې وه. زه هم نور ورسره ټینګ نه شوم، دواړه موټر ته وروختلو. د کلي سړک چې کلیوالو یې د جوړولو تودې خبرې کولې، لا همغسې کندی کندی و، هېڅ بدلون نه و پکې راغلی، قیس خپل موټر سره ډېر احتیاط کاوه، په کراره روان و، موږ دواړه د شا په سیټ کې ناست وو، ما او هغې به چې په اردو ژبه خبرې کولې، قیس به په حیرانۍ

شاته راوکتل هغه اندېنمن شوی و چې دا بنځه څوک ده؟ د طالبانو رژیم و، د وړو او زړو
 بنځو پر سر شني څادری پرتې وې، دا یو حتمي شرط و چې باید بنځو څادری پر سر
 کولای، ترڅو د هغوی ستر پر ځای شي.

آخرد قیس حوصله تمامه شوه و یې پوښتل:

- تنگیاله! دادې له کومه کړې چې داسې ورسره گله یې؟

ومي ویل:

- مامازو! دا ځای ددې خبرو نه دی، بیا به کیسه درته وکړم.

هغه ښه و، په همغې یوه خبره چوپ شو، بیا یې پوښتنه ونکړه. خو کله چې کور ته ورسېدلو
 هر یوه به بېله بېله پوښتنه کوله، پلار خو همدا ویل: (دادې راتښتولې ده، دا کلیوال به څه
 وایي؟ زه خو دې په شرمونو و شرمولم، خدای خبر دا جته ده که څه بلا؟) خدایي چې دا خبره
 یې ډېره سخته را باندي ولگېده، خو پلار می و، داسې ځواب مې نه شوای وړ کولای چې د
 زړه غوصه مې پرې ناسته وای، یوازې دومره مې ورته وویل:

- پلاره! هغه هم انسان دی څه حیوان خو نه دی، چې تاسې ورباندي شرمېدلي یاست.

مگر تر پلاره بیا مور ډېر مهربانه وي، د خپل اولاد په څپگان ډېره خپه کېږي. هغې زما پلار
 ته په وار وار همدا یوه خبره کوله: (سړیه! څه اوس په ډېرو خبرو پسې گرځي، داسې بنځه
 یې ده چې په ټول کلي کې یې جوړه نشته او بیا څه کلیوالو ته خو یې نه ده راوستلې)

پلار به مې یوڅه ناڅه راضي شو، خو خدای (ج) دې کلیوالو ته انصاف ورکړي، چې هغه به
 کله جومات ته لاړ بېرته به لکه چا چې لمسولی وي، کور ته د رانوتو سره به په دوه دوه نه
 درېده. د کلي بنځو خو بیخي زموږ کره اندوڅر جوړ کړی و، په خبرو کې یې خبرې

رازیږولې، ځینو به زما مور ته ویل: (وی خورې! بنائیسټ یې څه کوي؟ خدای خبر دا څوک
 ده؟ خبرې خويې سمې لکه د جتانو په شان دي)

ځینې یې چې بیا په عقل پخې وې، هغوی به یو یو متل هم تېراوه: (کلاله! وکړه خپله
 سیاله)

(د پلار یې شړی لنگ گوره د زوی یې پایڅې شرنګ گوره)

بلاخره خبره تردې حده راوړسېده چې پلار مې په څلورمه ورځ په وهلو او ښکنځلو د خپلې
 بنځې سره له کوره ووسیتم، چې بیا مې له همغې ورځې راهیسې د کلي مخ په سترگو نه دی
 لیدلی. اوس د تودوڅې موسم همدلته د کابل په ښار کې تېروو او د یخنی موسم هملته د
 خپل کارو بار ترڅنګ په لاهور کې.

یوه ورځ مې دا هوډ وکړ چې په خپله کیسه باید داسې څوک وپوهوم، چې هغه یې راته ټکي په ټکي د قلم په ژبه انځور کړي، که نور هېڅ نه وي، پلار ته خو به مې دا څرگنده شي چې: زما بڼه څوک ده؟ او خلکو ته د هغو انسانانو اصلي څېرې برېښي شي، چې تل یې د پاکې څرمنې لاندې خپلې شومې موخې تر سره کړي دي.

کیسه داسې وه:

دغه مې دریمه ورځ وه، چوک ته بیا لاړم، په دې ورځ مې نو د ځان سره فیصله وکړه، چې که نن چا کار ته بوتلم خو بڼه او تر بڼه؛ کله نو سبا به هرو مرو بېرته افغانستان ته ځم. په یو گوبنه ځای کې ناست وم، ورمېر مې هم لکه د عاشقانو په شان کور نیولی و، چې که څوک زړه را باندې و خوږوي او کار ته مې بوځي. ورځ تر نهه نیمو بجو پورې ورسېدل، د لمر تاو داسې سور لگېده لکه د تناره غاړې ته چې ناست يم. کاته مې لږ وړاندې یو سپین کړولا موټر ودرېد، مزدوران پرې ورتول شول، خو ما خپل ځای ټینګ کړی و، د یوې ونې سیوري ته ناست وم، ما ویل کار خو نه پیدا کړې نو په لمر ولې ځان وژنم. خو سترګې مې له سپین موټر څخه نه را اوبستې، رنې رنې مې ورکتل. دا وخت د موټر د مخې دروازه خلاصه شوه، د مزدورانو ترمنځ یو داسې بشر راڅرګند شو لکه بیخي یې چې لمر نه وي لیدلی، تورې سترګې یې پر سترګو، خواره تور وینستان یې شاته پراته او سور ټیکری یې په غاړه کې پروت و، چې د سینې پر سر یې د سپینو جامو سره بل ډول خوند کاوه. هیسته راهیسته یې د چوک په مزدورانو کې سترګې واړولې، داسې برېښېده لکه یو څوک چې لټوي. د سلو تنو په شاوخوا کې به مزدوران ناست او ولاړ ول، خو په هغو ټولو کې یې ما ته لاس وخواوه. زما خو بیخي باور نه کېده چې ما به غواړي، شاوخوا کسانو ته په تمه وم، چې له هغوی څخه به څوک ورشي خو څوک ورنغلل.

هنې بیا لاس راته وخواوه او دا ځل یې غږ وکړ:

-ای سپینو جامو والا!

نور نو زما په وجود کې لکه مېرېان چې وځلي، هېڅ نه يم پوهېدلی چې څنگه پاڅېدم او څنگه نږدې ورغلم.

هنې په اردو ژبه وپوښتل:

-پتیا یې ته؟

ما هم په اردو ژبه ځواب ورکړ:

-هو پتیا يم.

هغې وويل:

- يو كار ته دې بيايم، خو په شرط ددې چې راونه تښتې!

دلته مې نو افغاني غرور راوتورېد، ځواب مې ورکړ:

- غر خو به درته راونړوم، ته څه وايې!

د هغې سپين صدف غاښونه په يوه لنډه موسکا کې را څرگند شول:

- نه، نه، هومره سخت هم نه دی، فکر وکړه په سمندر کې يو تن ډوبېږي، هغه ته به نجات

ورکوي.

دا ښه وه چې زه نالوستی نه وم، کله د هغې په دې کنايه خبره به ښه پوهېدلې وای، هغه د چا

خبره څه ناڅه حاضر ځوابی هم وم، ورته ومې ويل:

- هېڅ خبره نه ده، که نجات مې ورنه شو کړلای، ځان خو به ورپسې لاهو کړم.

هغې وخنډل او وروسته ورسره روان شوم. هغه شترنگ ته کښېناستله او زه نو د شا په سيټ

کې کوبښې کوم چې خپل حرکات او ناستی په داسې ډول ادا کړم، تر څو د هغې له پامه ښه

ورشم او يوازې ما هره ورځ کار ته راولي، خو زما په پټه غلا باندي پرته له خدايه نور پخپله

هغه هم نه پوهېدلې، بېغمه مې د هغې د خورو زلفو خوشبويي په ارامه حس کوله.

د موټر ټيپ کې يوه پنجابي کيسټ غږېدلې، لاس يې وروغځاوه ټيپ يې بند کړ، وروسته

يې وويل:

- زما نوم صايمه دی.

پوه شوم چې مقصد يې زه يم نوم مې وروپېژانده:

- زما ننګيال.

- ننګيال؛ واه څومره خوږ نوم.

ددې په خوله زما نوم لاپسې راته خوږ شو، هملته مې پلار او مور ته د زړه لپې په دعا

وغوړېدلې، چې خدای دې دواړه جنتي کړي، په داسې ښکلي نوم چې را باندي ايښی يې

دی.

هغې زياته کړه:

- ستا نوم څه معنا لري؟

زما په کافي اندازه اردو ژبه زده ده، ما د هجرت په دوره کې تر لسمه پورې په پيښور کې

پاکستاني ښوونځي کې زده کړه کړې او ورسره مې اردو داستانونه هم ډېر لوستي دي،

همغه و چې صايمې ته مې د خپل نوم معنا ښه په وضاحت څرگنده کړه.

هغې كټ وهل په خندا شوه، ويې ويل:

- كيښې مې ډېرې اورېدلې دي، خو اوس دا دی په خپلو غوږونو مې هم واورېدل، آخر دا تاسو افغانان ولې دومره له ننگ او غيرت څخه خبرې كوي؟

ما خو مخكې هم ياده كړه، دا د الله پاك شكر دی چې زه لوستی وم او ورسره مې څه ناڅه منطقي مطالعه هم درلودله، كنه د افغانانو پوزه به مې وړ پرې كړه وه، كه مې سم ځواب نه وای وركړی.

ورته ومې ويل:

- هره خاوره په خاصيت كې يو تر بلې توپير لري، البته زموږ د خاورې خاصيت به همدا سې وي، ځكه خو افغانان په ننگ او غيرت ډېر ټينگار كوي.

هغې خپلې اوږې پورته وغورځولې، ويې ويل:

- رښتيا هم

ما هېڅ ونه ويل هغې وپوښتل:

- څومره تعليم دې كړی؟

ما چې د خپلو زده كړو ورته وويل، هغې سمدستي زما خبره را غبرگه كړه:

- څه - څه! ته له اقتصاده فارغ يې؟

- هو نو، دروغ خونه وايم.

پوه شوم چې تبیت يې راته وړان شو، هېڅ يې ونه ويل، تر ډېره ځايه چوپتيا خوره وه، وروسته يې غږ وكړ:

- ننگياله! راځه لومړی به كور ته لاړشو، چای به وڅښو - بيا به كارته په كراهه ورشو، سمه ده!

ما وويل:

- مېرمن! څنگه چې ستا خوبه وي.

دا و چې موټر يې په يوه كوڅه كې وروگرځاوه او له يوه آرنګ سره د يوې بنگلې د انگرې دروازه پرانستله، موټر يې ننويست. دوه چټيزې بنگلې ته چې مې كتل، د هغې بنگلې جوړښت، هغسې عصري نقشه او هغه په چمن كې رنگارنگ گلونه، زه به يې څه اوس يو - يو صفت كوم، خود صایمې شان سره بلکل برابره وه.

زه يې دويم چت ته بوتلم، هلته يې خونه راوښودله، وروسته يې وويل:

- دا ستا خونه شوه.

بیا یې په هغې خونه کې یوې دروازي ته لاس ونيو:

- اوس ورشه! هلته په تشناب کې حمام وکړه- او هو؛ هغه الماری وینې! په هغې کې چې هره جوړه جامې ستا خوښېږي وايې غونده.

ما نور له خدایه څه غوښتل؟ همدغه هر څه، یو ساعت پخوا مې د کلي سپېرې خاورې په خیالونو کې دوږ بدلې، هر مازیگر د جومات مخې ته بندار او د مور د لاس اوږدې بې منته ډوډۍ رایا د بدلې. خو صایمې هغه هر څه را څخه هېر کړل.

د حمام شاوور مې پر ځان را پرېښود، که څه هم په تېرو درې څلورو ورځو کې مې هره ورځ په جومات کې پر ځان اوبه اچولې، خو خیرې مې له بدن څخه نه لېرې کېدلې، دلته مې نو د ځان په پاکولو بڼه زړه یخ کړ، وروسته مې له الماری څخه یوه جوړه سپینې جامې خوښې کړلې، سمې لکه ماته چې جوړې شوې وي. عطر مې هم پر ځان ووهل او وربښکته شوم. صایمه په سالون کې پر کاوچ ناسته وه، هغې زما انتظار کاوه، ریموت یې په لاس کې او د تلويزیون چینلونه یې بدلول رابدلول.

زه یې چې ولیدم او چته پاڅېدله او د ناستۍ بلنه یې راکړه.

ما هم د هغوی په ژبه ورته وویل:

-شکریه.

هغې چې په ځیر راته کتل بیا یې وویل:

-خومره ښکلی ښکارېږي!

بیا مې ورته وویل:

-شکریه.

دا وخت نوکره راغله، د شیدو چای یې راوړ، پیالې ته مې کتل چې زما له یو غږپ سره تشېدله، چاره نه وه، مازې به مې پر شونډو ولگوله او بېرته به مې کېښوده.

صایمې دواړه سترگې راکې ښخې کړې وې، زما له پیله ورته پام و، په زړه کې خو همغه وخت ورباندې غل شوی وم، چې خونه یې راته ځانگړې کړله. د هغې د حرکاتو له امله مې په زړه کې دننه د انسانیت او شیطانت مبارزه را وپارېدله، د هغې پر سترگو باندې سترگې (عینکې) نه وې. بادام- بادام خماری سترگې، نری گلابي شونډې او ښکلی څېره، سمه لکه په قلم چې جوړه شوې وي. زما له اټکله پنځویش کله برېښېدله، او قد یې هم د منځنیو له جملې څخه و، ددې لپاره چې خپل حدود مات نه کړم سترگې مې تلويزیون ته ورواړولې، ترډېره پورې چوپتیا خوره وه. وروسته صایمې چوپتیا ماته کړه غږ یې وکړ:

- تنگیال خان !

ما مخ ورواړاوه هغې زیاته کړه:

- پلار او مور دې شته؟

- هو.

- او وروڼه خویندې؟

ورته ومې ویل:

- ورور خونه لرم، خویندې مې شته.

بیا یې وپوښتل!

- څه نومېږي؟

- یوه ډیوه، بله بنکلا

- څومره بنکلي، لکه ستا د نوم په شان ډېر بنکلي نومونه دي.

ډېر داسې نور سوال ځواب مو سره وکړ، په آخر کې یې وویل:

- ته اوس آرام وکړه، ستا کار د شپې پیلېږي، بېگا ته به ورشو.

* * * * *

د شپې شل کمې نهه بجې وې، بهر په کوڅه کې د موټر آرنگ شو، په سینه کې مې زړه په توپونو پیل وکړ، لکه ښه چې د لیدلو تږی یې وم، زه خوله غرمې راهیسې د فکرونو په دام کې راگېرم، همدا اندېښنه راسره وه، چې زه به یې د څه لپاره کښېنولی يم؟ ورځ خو هم تېره شوه.

ډېر پر خپلو چورتونو راوخرخېدم خو پرته له دې چې هغه ناپاکه راته وایسېدل، بله کومه پایله مې ترلاسه نه کړه. دا وخت د خونې دروازه ورو ورو وټکېدل، د راتلو بلنه مې ورکړه، کتل مې چې صایمه وه، سم لکه یو څه مې چې ورک کړي وي او بېرته یې ومومم، د هغې په لیدو مې ناارامه زړه آرام شو، هغه د سلام اچولو وروسته د تخت پرژۍ راسره کښیناسته، ویې پوښتل:

- بېله خوښه دی، څنگه؟ آرام دې وکړ؟

- هو

هغې زیاته کړه:

- خونه څنگه ده، خوښه دې شوه؟

ځواب مې ورکړ:

- البته داستا خپله خونه ده!

زما له دې خبرې سره موسکي شوه، په لومړي ځل يې په ټوکو زما پر مخ خپل نرم لاس په ورو راپورې کړ، ويې ويل:

- ډېر هوښيار يې.

ما هېڅ ونه ويل، هغه اوچته پاڅېدله او روانه شوه، دوه درې قدمه وړاندې يې بېرته ترشا راوکتل:

- راحه چې ډوډۍ وخورو! زه ډېره وږې شوې يم.

صايمه لاره ووته، خو زما مخ واره وپه واره تڅنېده، د هغې له نازه ډکه خپېره لاهمغسې زما پر مخ پاتې وه او زړه مې بې سته پي ورپرېښودلې.

پر مېز څو ډوله خواړه او ميوې ايښي ول، مور دوه په دوه ورته ناست وو، هغه په رښتيا هم وږې شوې وه، داسې مړۍ يې خولې ته غورځولې چې زه يې حيران کړم، اوس خو څه ناڅه سره روږدي شوي وو، ژرمې د اوبو گيلاس ورته کېښود ومې ويل:

- انصاف ښه شی دی، واخله! دا اوبه لږ وڅښه.

هغه موسکي شوه، د اوبو گيلاس يې خولې ته پورته کړ. ما لېرو او دال دواړه نه خوړل، غوښه هم ايښې وه خو داسې نه وه پخه شوې چې زما زړه منلې وای، لکه يوازې په اوبو کې يې چې خوتولي وي، بيا هم تر هغو نورو څېزونو بلا پسې وه، دغه يې لاشه کوي؛ زه د فتيرې ډوډۍ څخه دوه سپر مو ته راغلی وم، دلته مې هم پرې سر شو، له ناچاری نه مې لږ- لږ د غوښې سره رابيلوله. دا وخت د صايمې راته پام شو، غږ يې وکړ:

- ته ولې ډوډۍ سمه نه خورې، ناروغ خوبه نه يې؟

اوس مې نو زړه هره خبره خولې ته راوستله، بې ځنډه مې ځواب ورکړ:

- ناروغ نه يم، فتيره ډوډۍ نشم خوړلې.

هغه زما له دې خبرې سره اوچته پاڅېده او مخامخ د سالون ټليفون ته ودرېدله، يو څو خبرې يې وکړې خو ما سمې نه اورېدلې، وروسته يې غوږي بېرته کېښود، راغله کېښېناستله. ټنډه يې گونځې نيولې او ښه په غوصه برېښېدله، خو ما ځان غلی کړ، ما ويل که بيا څه ووايم و مې نه شري، د ځان سره مې ډېر الله- الله کول چې که دا ځل په خیر تمامه شوه بيا به هېڅ دا ډول خبره ونه کړم.

لس دولس دقيقې وتلې وې، چې څوکېدار د پلاستيک يوه غوټه په لاس کې خونې ته راننوت، صايمې غوټه ترې واخسته او په څنگ کې راسره کېښېناسته، کتل مې چې يو

خوراک کباب او یو خوراک پلاو د یوې اوږدې بازاری ډوډۍ سره یې زما مخې ته وغورځول. خبرې یې نه راسره کولې خو هر څه یې زما مخې ته راوړندې کول. عادت مې شوخ و، پخوانۍ وېره مې بیا هېره کړه، دا ځل مې د وریژو ډکه کاچوغه بې باکه خولې ته ورونیوله، هغې هم یوه خوږه موسکا وکړه، شونډې یې سره بېرته شوې او ما بې ځنډه د وریژو ډکه کاچوغه په خوله کې ورتشه کړه. بېل خوند یې وکړ، هر څه مې هېر شول او په یوه بله هوا کې شوم.

ډوډۍ نه وروسته یې راته وویل:

-راځه چې ځو- ناوخته کېږي.

هغه پاڅېدله او بېرته د راتلو ډاډ یې راکړ، شېبه پس د دروازې په خوله کې راوږدېدل:

-تنگیال صاحب! ځوبه.

وبه یې نه منې! زړه مې بیخي ورپسی بې ځایه شو، همغه توري سترگی یې پر سترگو وې، په یو تور ټیکرې کې یې ټول ځان پېچلی و او سپین مخ یې لکه سپوږمۍ چې په تورو وریځو کې را څرگنده شي، نه پوهېدم چې په کومه خوا یې بوولم، اندېښنه هم راسره وه؛ خو غږ مې ځکه نه کاوه چې که داسې انسان مې، مړ هم کړي پروا یې نه راتله. زړه کې مې همدا یوه خبره راگرځېدله، چې تل ورسره وای او ورسره وای. خو مزدور سړی وم هېڅ مې نشوای ویلی.

د لاهور ښار خو داسې نه دی لکه کابل، چې د ماښام اذانو سره یې بیا دوکانونه تړل شوي وي، ترورځې هلته د شپې لخوا د بازارونو گڼه گڼه ډېرېږي.

ما خو یوځای هم په نوم نه پېژانده خو له یوه سړکه بل ته او همداسې څو سړکونه وروسته صایمې غږ وکړ:

-دا صدر دی.

وروسته بیا دوهمه وه که دریمه، ښي لاس ته په یوه لویه کوڅه یې موټر وروگرځاوه، مخامخ یې یوې دروازې ته گوته ونيوله:

-خان صاحب! ته به همدلته کار کوي.

ما هېڅ و نه ویل، دواړه له موټره ښکته شوو. که مبالغه و نه شي نږدې درې جریبه گدام به و، په گدام کې مې یوازې کارتونه لیدل، نور نه پوهېدم چې څه پکې دي. صایمې زه د گدام په دفتر کې کښېنولم، هغه د گدام له مسول سره بهر ته ووتله، لږ ځنډ وروسته دواړه بېرته راننوتل، صایمې خپلې عینکې په لاس کې نیولې وې او سترگې یې څرکېدلې، غږ یې وکړ:

-ته به نور د شپې همدلته کار کوي سمه ده!

د هو په موخه مې سرورته و خوځاوه، هغې د گدام مسول ته په اشارې سره زیاته کړه:

-په جزیاتو به دې منیجر صاحب وپوهوي-زه اوس ځم، سبا به سره ووینو.

صایمه لاره خوزه یې د گدام تور منیجر ته وسپارلم، همدا د گدام مسول چې صایمې منیجر صاحب باله، داسې له رنگه تک تور و لکه توره شپه، یوازې غابښونه یې پکې سپین برېښېدل.

وروسته له یوې پیالې چای نه یې تر هر څه د مخه یو سیټ موبایل راکړ، بیا له یوه همرنګي سړي سره و بونګېده، وروسته یې مخ راواړاوه، ویې ویل:

-مال مې په موټر کې ځای پرځای کړی دی، یو میل تومانچه مې هم پکې ایښې ده.

ما یې خبره په خوله کې وروچه کړه:

-تومانچه؛ دا څه وايي؟ د تومانچې او ټوپک له لاسه خوزه دلته راتښتېدلې یم.

منیجر له غوصې لاپسې بدرنګه شو، برگ برگ یې راوکتل، خو ما خپله خبره ژر بېرته په خندا و اړوله ومې ویل:

-سمه ده، چېرته یې یو سم؟

زما له همدې خبرې سره یې د تندي گونځې ورکې شوې ویې خندل:

-ډېر هوښیار خان دی؛ ته لکه چې ډرایور هم یې؟

ما د هو په موخه سرورته و خوځاوه، هغه زیاته کړه:

-ښه نو بیا یوه بله ستونزه هم حل شوه.

ورته ومې ویل:

-ډریور یم، خو بلد نه یم.

-ته یې نور غم مه کوه! هغه بندوبست مې کړی دی- یوازې مال به د کراچۍ تر بندره رسوي.

ډېرې لارښوونې یې نورې هم راته وکړې، خو له هغو څخه زه تېرېږم او اصلي مطلب ته راځم.

له گدامه بهر راووتلو، زموږ له راوتلو سره جوخت درې موټرونه هم هلته ودرېدل، منیجر د

شا موټر ته چې د ده په رنگ یو لنډ کروزر و ګوته و نیوله او غږ یې وکړ:

-ورځه! ستا موټر هغه دی، پنځه کارټنه مال ما پخپله پکې ایښې دی.

زه هم ورغلم، د موټر دروازه چې تیاره پرانستې وه، شترنګ ته یې کښېناستم، داسې نه

چې همدا مې لومړی ځل په دا ډول موټر کې شترنګ ته ناستی و. دوه کاله وړاندې چې زه له

ايرانه راتلم، له كندهاره تر كابله پكې راغلی يم، خو بڼه خاطره ترې نه لرم، رښتياني ډيره جالبه خاطره ده:

زه په يوه هوټل كې ناست وم، دوه طالبان رانتوتل، يوه غږ وكړ:
- دلته څوك د كابل مسافر شته؟

شا اوخوا پنځلس تنه مسافر به هلته ناست ول، په هغوی ټولو كې ما دا باټه وكړه، ځان مې وروښود.

د هغوی موټر خراب شوی و، پيسې يې نه درلودلې چې جوړ يې كړي، دا چې زه په غيرت كې ورسره گير راغلم د هغه وخت (۳۲۰۰۰۰۰) لکه افغانۍ مې په موټر ورته ولگولې، ايله تر ماخوستنې جوړ شو.

كيسه را څخه په بله اوږده نشي، سبا سهار مې خپل بيگ موټر ته ورواچاوه، د هغوی په خوبڼه زه يې شترنگ ته كښيناستم او كابل ته مو حرکت راوكړ، لنډه دا چې ما بنام مهالې كابل ته راوړسيدلو، زه نو اوس په زړه كې وايم چې كه هېڅ نه وي، پنځوس لکه خو خامخا راكوي، د هغوی د موټر لگښت لا څه كوي، پر لاره مې د هغوی د خوراك خښاك پيسې هم وركولې، بيخي تش تور راخوځېدلي ول، ياره طالبان هم.

د كابل امنیې قومندانۍ ته مې موټر ورننويست، كه څه هم هغوی ډېر ټينگار وكړ، چې شپه هملته ورسره تيره كړم، خو زه نه پاتې كېدم.

يوه په خندا كې راته وويل:

- ځوانه پاتې شه، د تحريك ډوډۍ كه خواره ده خو حرامه نه ده.

ما ورته وويل:

- نه مننه، وخت لا ډېر دی، شاه شهيد كې مې د ماما كور دی، هملته ورځم.

د موټر په خوا كې ولاړ وم، پوره نيم ساعت وروسته يوازې يو تن يې راڅرگند شو راغی، وروسته يې وويل:

- ملا وروړه! ما خو ټول انډيوالان راوړلټول ايله دا (۱۸۰۰۰۰۰) لکه افغانۍ را برابرې شوې،

څه خیر دی پاتې نورې ته راوښنه!

زه له ډېرې غوصې بيخي پر ځان ونه پوهېدم، د زړه له درده مې لږ او از لوړ شو.

خو هغه ته زما په دې مازې لوړ او از باندي زغم وړپاتې نه شو او را باندي را برگ شو:

- ولې د ظالم زويه! دا تحريك يوازې د طالبانو دی؟ ستا.....

زه رښتیا هم ترې ووبرېدم، پوچ یې ډېر راته وویل، ما ویل داسې نه چې په خپل حق مې زندان ته واستوي، نور مې خوله پټه کړه او په پټه خوله د قومندانۍ له دروازې څخه راووتم.

نو دا وه په لنډه کروزر کې زما د لومړي ځل ناستي جالبه خاطر، وپرېدمه چې دا تر هغې پسې بدتره نشي.

راځم بېرته خپلې کیسې ته!

کراچۍ ته مو حرکت وکړ، هغه یو موټر چې نیسان ډاډسنه وه، تر مخه او زه ورپسې روان شوم. وروسته راپسې سپین لنډه کروزر چې دوه تنه په هغه کې ناست ول راوخوځېد، منېجر خو صایمې په نوم راپېژندلی و خو دا چې څېره یې همغه وخت هم زما بڼه ونه ایسېدل، د هغه نوم مې تر پایه پورې په خوله رانغی.

* * * * *

وايي چې: (کوم غریب چا په خیرات کې نه پرېښود، ده ویل چې خرمې د ملک کره وتری) زه هم یو مزدور سړی، خو چورتونه مې د خانانو وهل. په یوه سبب زما هېڅ گناه نه وه، که صایمه ډېره راته ښکته او پورته نه وای شوي بیا نو زه هم څه ساده نه وم، چې خوشې په خوشې مې ځان ځوراوه.

په همدغو فکرونو کې وم چې یو ځای کې پولیسانو لاس راکړ، موټر مې کرار کړ خو زړه نازړه شوم چې ورته ویې دروم کڼه، تر ما مخکې لارښود موټر هم دا وخت زما له سترگو پنا شوی و، خدای خبر هغه پرکومه خوا ځان تری تم کړ. د شا موټر ته خو مې هېڅ لا پام نه و. موټر مې ودر اووه، همدا چې پولیسان رانږدې کېدل، بېرته مې په اکسلیتېر پښه ټینګه کړه او ترې وتښتېدم، هغوی تر هغو پورې چې خپل موټر ته ختل او بیا یې حرکت راکاوه زه په یوه کړلېچ کې ترې پنا شوم.

زه اوس یوازې وم، ډاډسنه خو راڅخه تښتېدلې وه او سپین لنډه کروزر مې هم بیا ونه لید، فرعي سړک ته وروگرځېدم، دا وخت د تور منېجر ښکونه یو تمامېږي او بل راځي.

د عمومي او فرعي سړکونو تر منځ گڼې ونې ولاړې وې، ترشا مې هېڅ شی نه څرگندېدل، یوازې همغه د پولیسانو د موټر بېرني آرنگونه مې تر غوږو کېدل او بس.

موټر مې جوخت د ونو خواته ودر اووه، لږ ځنډ وروسته مې کتل چې د پولیسانو موټر یخ شو، پر عمومي سړک په منډه تېر شو. تر دغه وخته لا د تور منېجر ښکونه راتلل، اوس مې نو په بېغمه زړه موبایل هوکې کړ، چې له هغه اړخه غږ راباندې وشو:

- خان! موبایل ولې نه اوچتوي؟

ورته ومې ويل:

- پوليس راپسې دي.

وارخطايې وپوښتل:

- ته اوس چپرته يې؟

- نه پوهېږم، ملگري مې نشته، زه دا ځای نه پېژنم.

د هغه غبرالور شو.

- ټوکې مه کوه، سمه خبره وکړه!

بلاخره مې هغه ته د تښتېدلو او پتېدلو وويل، له هغه څخه نور هېڅ غبراونه خوت، کتل

مې چې اړيکه پرې شوې وه، زه لا هملته په موټر کې ناست وم، چې لږ ځنډ پس مخامخ د يوه

موټر څراغونه راڅرگند شول، هغه زما پر لوري را روان و، اوس نو په ريبورس هم نه شوای

تښتېدلای، نو څه مې کړي وای؟ نور ونه ځنډېدم، تومانچه مې راواخيسته، له موټره په

بېرته بښکته شوم او په يوه ونه کې لکه د پيشو غونډې پاس و ختم، اړتيا نه وه چې تومانچه

مې بيا آزمويلې وای، ځکه له هغه ځايه چې راخوځېدم ټوله مې بڼه وکتله، په گوليو ډکه وه

او لټ يې هم سم کار کاوه. نور يې نو له ډز کولو څخه يو خداى خبر و، چې د وژلو او کنه؟

کتل مې چې هغه موټر د پوليسانو دى، زما د موټر مخې ته يې ودراره، زه لکه د ونې ډډ

شور هم نه خورم، کرار مې د يوه غټ بناخ شاته ځان نيولى دى، تومانچې ته مې گولۍ تېره

کړې ده، وخت ته گورم چې په څه ډول ټول يو ځای ستې کړم.

هغوى ټول څلور تنه ول، دوه تنه چې ټوپکونه ورسره ول زما د موټر دننه، لاندې او باندې

يې بڼه ولټول، خو زه يې ونه موندلم، دا وخت زما موبایل دننه په موټر کې وچونگېده.

هغه يې راواخيست او خپل مشر ته يې غږ وکړ:

- ارشد بهايي!

له هغوى دوو نورو څخه يو يې په منډه راغى او موبایل يې غوږ ته ونيو.

ما د ځان سره فکر وکړ چې زما سره خو پرته له تورمنېجر څخه بل هېڅوک اړيکه نه نيسي،

خامخا به همغه وي. يو څو خبرې يې ورسره وکړې خو زه سم ورباندې ونه پوهېدم، يوازې په

اچه-اچه (بڼه-بڼه) يې پوه شوم.

د خدای کارونه گوره! د موټر لاندې باندې د سرک شاوخوا یې ټولې وکتلې، خو په هغې ونه باندې لکه ږانده چې شي، بیخي یې پورته را ونه کتل، ما د ځان سره دا پرېکړه کړې وه چې که مازې یې ونې ته را وکتل، بیا یې نه پرېږدم، یا به کورشي او یا گور. دا وخت یې د موټر شاتنی دروازه (ډاله) خلاصه کړه، کارټونه یې را بنکته کړل، وروسته څلور واړو یو-یو په غېږ کې ونیو او خپل موټر ته رهي شول، نور نو تردې بنه شېبه پر لاس نه راتله، اواره مې پر ماشه گوته کېکاږله، لنډه پر دې څلور واړه مې هملته پر ځمکه وغورځول، نور ونه ځنډېدم، په بېرې مې کارټونه بېرته په خپل موټر کې ځای پر ځای کړل او حرکت مې وکړ.

له ما څخه نور پوخ سرک پاتې شو، رڼا راخوره شوه که څه هم د پولیسانو په وژلو چانه وم لیدلې خو زه هسې وېرېدلېم، اوس نو د سرک دواړو خواوو ته کرنیزه ځمکه تر سترگو کېدلې، بنې خواته یې د پټیو منځ کې یوه کچه لاره غځېدلې وه، پر هغې ورسم شوم، نږدې لمونځ په قضا کېدو و، یوې حجرې ته مې موټر ور وگرځاوه، هلته مې له کوهي څخه اوبه راوویستلې، اودس مې وکړ، هملته د حجرې په څنگ کې جومات ته ورننوتم او لمونځ مې ژر ژر ادا کړ، وروسته مې کتل چې زما د موټر په خوا کې په ځوانۍ پوخ یو سپی ولاړ دی، روغېر مو سره وکړ، له خبرو یې څرگندېدل چې اردو خو یې اصلي ژبه نه ده، کنه خبرې یې هم د پنجابیانو سره توپیر درلود.

په پښتو مې ترې وپوښتل:

-وروره دا کوم ځای دی؟

هغه وځنډل:

-دا اوکاره ده.

زه خو اوس داسې نه شم ورته ویلی چې ما توره وکړه پولیسان مې ووژل، خبره مې په بل ډول ورته راواخیسته:

-وروره! زه کراچی ته روان یم، لاره مې ورکه کړې، ځکه خو دلته راوگرځېدم.

هغه پر خپلو بریتونو لاس تېر کړ، ویې ویل:

-راځه یوه پیاله چای خو وڅښه! بیا به غږېږو.

دنده حجرې ته ورسره ننوتم، لومړی زړه نا زړه وم، چې مرسته به راسره وکړي، کنه؟ خو هغه رښتیا پښتون و، پر مایې ننگ وکړ او ډاډه یې کړم چې له سره هم راته تېر دی.

وروسته یې وویل:

- نن شپه راسره تېره کړه، سبا به لاړ شو.

ورته ومې ویل:

- نه، خیر یوسی، همدا نن یوه نیمه بجه باید هغو خلکو ته مال وسپارم.

هغه سردار نومېده، خو ما ورته ورور ویل، که څه هم هغه ډېر راباندې مشر و خو زه یې اړ کړم، چې باید په خپل نوم یې وستایم، لنډه پر دې خپل موټر مې د حجرې شاته ودراره، سردار ته چې یو زوړ جیپ موټر ولاړ و، په هغه کې مو مال ځای پر ځای کړ او کراچی ته روان شوو.

* * * * *

د ماسپینین شل باندې یوه بجه وه، موبایل مې چلانه کړ او د تور منیجر شمېره مې ډایله کړله، موبایل مې غوږ ته نیولی و چې له هغه اړخه تور منیجر هلو وویل. هغه چې کله زما غږ واورېد، سپی تلولی غوندي شو او خبره ترې ورکه شوله. ما غږ پرې وکړ:

- منیجر صاحب! مال مې ورته تسلیم کړ.

د هغه غږ را اوچت شو:

- دا ته څه وايي؟ ته اوس چېرته یې؟

زړه کې مې ویل چې خدایزده که نور حال درته ووايم، زه همغه وخت د سمندر پر غاړه ولاړ وم، ده ته مې وویل:

- د کراچی له ښاره په راوتو کې يم.

دا ځل ما اړیکه ورپرې کړه او موبایل مې بند کړ. د سمندر پر غاړه هلته لېرې دوه تور لنډه کروزر موټرونه ولاړ ول، هملته وروخوځېدم، ما وپل ورځم، که خدای وکړي چې همدوی وي نو خوند به وکړي، له ورنږدې کېدو سره زما مخې ته یو غښتلی سپی ودرېد، تورې سترگی یې پر سترگو وې، له خېرې څخه مې گمان د انگریزور باندې راغی.

سلام مې ورواچاوه، هغه هم په انگریزی کې راته های (HI) کړل، تور منیجر مگر دانه ول راته ویلي چې دوی انگریزان دي، هغه یوازې د پېژندگلوی، شفرونه رابنودلي ول او بس. خو اوس مې پر شفرونو هم باور نه کېده چې رښتیا به وي او کنه؟ د روغې لپاره مې لاس وراوړد کړ، هغه په انگریزی وویل:

- څوک یې ته؟

اټکلي مې ترخولې ورته ووتل:

- Black road (تور سپرک).

د هغه شونډې په خوشحالی سره بېلې شوې، لاس يې را اوږد کړ او ويې ويل:

- Hot water (تودې اوبه) ښه راغلي!

ايله چې زړه مې ولگېد، پخپله همدوی ول، زما موټر هلته ښايسته لېری ولاړ و، انگرېزي ته مې د لاس په اشاره وروښود او زه بېرته ورو ورو پلي ترې راستون شوم، لس دقيقې به وتلې وې چې هغوی هم راپسې راغلل، سمدستي درې ټوپکوالو شا او خوا معاصره کړه، وروسته يوه ښځه له موټره راښکته شوه، هغه که ترصايمې ښکلې نه وه نو بدرنگه هم نه وه، ترما نږدې راغله او لاس يې را اوږد کړ، د روغېر نه وروسته يې په خدا وويل:

- که په خرگاډي کې راغلی وای، بايد پوره مياشت مو درته انتظار کړی وای.

زه په انگرېزي ژبه هم کافي پوهېدم، په ځواب کې مې ځنډ ونه وويست، ورته ومې ويل:

- که زه وم، دغه ارمان به مو هم ډېر ژر پوره کړم.

لږ موسکې شوه، وروسته يې يوه تن ته اشاره وکړله. هغه جيب ته ورغی او دروازه يې را پرانسته، سردار دا وخت هلته لېرې ولاړ و، انگرېز د کارتېنونو خولې ورڅيرې کړلې، لټ په لټ يې کړل، وروسته يې يوازې يو کارتېن په غېږ کې ونيو او خپل موټر ته روان شو، انگرېز چې کله ښځې ته د هو په موخه سر وخوځاوه، زما دمه جوړه شوه، غټه ساه مې واخيستله او زړه مې آرام شو.

ياره! زه هم عجيبه قاچاقبر وم، تر دغه دمه هم لانه وم خبر، چې هيرويين به پکې وي او هغه هم يوازې په يوه کارتېن کې. پر لاره مې له وېرې کتلې هم نه شواى، ما وېل که خولې يې ور پرانيزم، بيا به يې دوى وانخلي، ياره! رښتيا هم چې د افغانانو ټول کارونه همداسې توکلي دي.

دا وخت د ښځې په څنگ کې همغه غښتلی سړی راپيدا شو، يو غټ صيف يې د ډالرو ډک راته ونيو. ويې ويل:

- پوره درې لکه دي.

سر مې د مننې په موخه ورته وخوځاوه، هغوی په خپله مخه لاړل او موږ په خپله مخه دا ډول معاملې مې په فلمونو کې ډېرې ليدلې وې، خو اوس دادی ما خپله په رښتيا د پيسو صيف راواخيست، بيخي خدا راتله، چې ما وگوره او دا ډول معامله.

* * * * *

د شپې ناوخته مې د سردار د حجرې مخې ته يو ځل بيا اودس وکړ، په جومات کې مې د ماخوستن لمونځ ادا کړ، وروسته مې سردار ته له خپلو دوه لکو کلدارو څخه چې تورمنېجر د خرڅې لپاره راکړې وې، پوره يو لک کلدارې مې ور بېلې کړلې، هغه نه اخیستې خو ما په زوره په جیب کې ورکېښودلې.

ډوډۍ مې سردار سره وخورله، نور مې زړه طاقت نه کاوه، صایمه مې ډېره پر زړه راگرځېدله، که څه هم سردار ډېر راته ټینګ شو، خو زه لکه د کلونو راهیسې چې مین وم، زړه مې بوټ ورپسې ختلی و، د تورمنېجر خبره خو مې په سر کې ورته یادوله (چې سړی ښه سړی نه دی)، باید چې له دندې نه یې گوښه کړي.

لومړی مې د خپل موټر شاتنی پلټ لېرې کړ، وروسته مې سردار سره خدای پاماني وکړه او يو ځل بيا د لنډ کروزر شترنگ ته کښیناستم، تر پاڅه سرکه ښه ډاډه وم، خو وروسته له هغې مې زړه درځېده چې پولیس مې ونه نیسي.

یوه هونبیاړي چې ما له هغه اړخه کړې وه، د ښار دننه مې ځینې ځایونه په ښه کړي ول، په همغو ښو مې بېرته ځان تر صدر پورې ورساوه، موبایل مې چالانه کړ او د تورمنېجر شمېره مې ډایله کړله.

لږ ځنډ وروسته د هغه غږ را اوچت شو:

- خان! چېرته یې ته؟ موبایل دې ولې بند کړی؟

درواغ مې ورته وویل:

- کراچی کې یم.

- حرامی! ته لا تر اوسه هلته یې.

ما داسې وښوده چې زه په هېڅ هم نه یم خبر، ورته ومې ویل:

- مېډم ته، خو به دې نه وي ویلي؟

هغه لکه لیونی، په غوصه کې یې وځنډل:

- مېډم- هههها، ستا مېډم خو په شالیمار روغتون کې د ژوند آخري سلگۍ شمیري، هغې پرون شپه ټکرو کړي.

سر مې وگرځېده، ښکته او پورته بیخي رانه ورک شول، د هغه خبرې ته بیخي حیران پاتې شوم، دا ښه شوه چې زه پخیر بېرته راغلم، کله سړی خو سم د لستونې مارو.

د صایمې د کور لاره خو مې نشوای موندلای او نه مې هم د هغې سیمې نوم زده کړی و. بلآخره مې پوښتنه پر پوښتنه شالیمار روغتون ته ځان ورساوه. د معلوماتو په دفتر کې د

مېز تر شا يوه غنم رنگه دنگه دنگه بڼه ولاړه وه، هغې ته مې د صایمې نوم واخيست، هغې د صایمې مکمل نوم راڅخه وغوښت، خو ما ته نه و څرگند، هغې بېرته د کتاب مخ پټ کړ، وپي ويل:

-ته پخپله ناروغ يې، لومړی خپل علاج وکړه.

زه ورسره جدي شوم په لوړ غږ مې ورته وويل:

-لطفاً! زما تبیت بڼه نه دی، سمې خبرې کوه!

هغې وخنډل:

-بناغلیه! دلته د صایمې په نوم خو تنه ناروغان دي، زه خو نشم کولای چې هرې یوې ته دې ځانگړی ودروم.

ما هم نرمه لهجه خپله کړله:

-وبښی! هغه يې پرون شپه راوستلې وه.

هغې بیا د خپل کتاب پانې راواړولې، وروسته يې وويل:

-صایمه قريشي يادوي؟

اټکلي مې هو ورته وويل، هغې زیاته کړه:

-هغه په لسمه خونه کې ده، مهرباني وکړئ، تاسو ورتلای شئ.

د لسمې خونې دروازې ته ودرېدم، ورو مې دروازه ورپرانیستله او ورننوتم، هغه انسان چې په لیدو به يې زه بې واکه کېدم او هغسې چې ما يې د لیدلو تمه درلوده، ونه لیدله. سر او لاسونه يې تر څنگلو پورې په سپین ململ ورتړلي ول، بې هوښه پرکت پرتله وه، زړه مې ډېر ورته بد شو، هملته مې د دا ډول ډېر مال او دولت څخه کرکه وشوه، چې په هغومره پیسو کې بیا هم بې پوښتنې په روغتون کې پرتله وه.

شالیمار روغتون هم بڼه مجهز و، خو اوس زما له پامه بد شو، په منډه بهر ووتم، د خلکو نه مې پوښتنه وکړه، چې تر ټولو بڼه روغتون په لاهور کې کوم یو دی؟ چا د جناح روغتون صفت کاوه، چا د شیخ زاهد او چا د.....

وروسته مې (۱۲۲۰۰) کلداری تحویل کړې، چې د تېرې شپې راهیسې د صایمې د درملنې خرڅه شوې وه. د لارښوونې د دفتر مامورې ډېره مرسته راسره وکړه، کله زه د هغه ځای په قانون څه خبر وم.

صايمه مې جناح روغتون ته ورسوله، رنبتیانی چې هغه هم ډېر مجهز روغتون و، ډاکټران يې هم له څېرو څخه ښه پوه او ماهران برېښېدل، هغه د ټوکيانو خبره: د ډيرو سرونه لکه د ښيښې غونډې ځلېدل.

دا وخت دولس نيمې بجې وې، يوه خبره مې چې بايد په شاليمار روغتون کې هغې مامورې ته کړې وای، رانه هېره شوه. په منډه سرک ته ووتم، ټکسي مې غوره وگڼله او شاليمار روغتون ته مې وارخطا ځان ورساوه. همغه ماموره لا د مېز تر شا ولاړه وه، زما په ليدو يې وارله واره وپوښتل:

- ښاغلیه! چې خیرت وي؟

ما د مخه دوه زره کلدارې تيارې په لاس کې نيولې وې، د هغې تر کتاب لاندې مې ورتېرې کړلې، هغې هيسته راهيسته سترگې واړولې، ويې ويل:

- دې ته څه ضرورت و؟

و مې ويل:

- دا ستا د زحمت لپاره، تا ډيره خواخوږي وښوده، ډيره مننه.

د بېرته تللو پر مهال مې د نوم پوښتنه ترې وکړه:

- ستا نوم؟

هغې په خندا کې وويل:

- ناز

- ښکلی نوم دی.

هغې مننه وکړه، وروسته مې د موخې خبره ورته راواخيسته:

- وښی! که چا زما د ناروغ په اړه پوښتنه کوله، لطفاً چې پته ورنکړې.

هغې دا وخت پيسې په گوتو کې واړولې، له ډېرې خوشحالی څخه ویته- ویته شوه، وروسته يې ډاډ راکړ چې هيچا ته به پته نه ورکوي. زړه مې ولگېد، بېغمه بېرته جناح روغتون ته راستون شوم.

صايمه اوس تر ټينگې څارنې لاندې وه، ما يې يوازې له دهلبز څخه پوښتنه کولای شوه او هغه هم چې کله به کوم ډاکټر له بېړنۍ خونې څخه راووت.

سترگې مې بيخي ډرې گرځېدلې وې، تر دوه نيمو بجو پورې په دهلبز کې ناست وم، چې يو وخت سرطبيب راووت.

باور وکړه د هغه ځای ډاکټران څومره بڼه خلک دي، دلته په افغانستان کې خو يو عادي نرس د چاسره سمه خبره نه کوي، سرطبيب خو پر ځای پرېږده.

ډاکټر پخپله غږ راوکړ:

-بناغليه! اوس کولی شې د دوه دقيقو لپاره خپل ناروغ ووينې.

زه يې د روغتيا غم اخستې وم، ترې ومې پوښتل:

-هغه څنگه ده اوس؟

-انديښنه مه کوه؛ الله ډېر فضل کړی.

ما هم له ډېرې خوښۍ نه د خونې دروازه ور پورې وهله ورننوتم، دوه تنه ډاکټران لا دننه

ول، هغوی هم ووتل، زه د کټ پر ژۍ ورته کښېناستم. ددې معصوميت ته مې چې کتل او د

تور منېجر دښمني او رزالت ته، د غوصې له امله مې زړه بيخي نارامي کوله.

سترگې يې لږ چوله کړې، زه يې وليدم چې په خوا کې يې ناست يم، ورو مې ورته وويل:

-څنگه ده! بېله خو بڼه دی؟

وچې شونډې يې په موسکا لږ څه سره بېلې شوې، خو څه يې ونه ويل.

دا وخت سرطبيب بېرته راننوت، پر ما يې غږ وکړ:

-بناغليه! اغلې صايمه خوانشاالله چې روغه ده.

ما ترې ډېره-ډېره مننه وکړه، هغه وپوښتل:

-وښی، ستاسو نوم؟

-تنگيال.

د ډاکټر په لاس کې قلم و، خپل سر يې پرې وگراوه، وروسته له خپلې لنډې چوپتيا څخه

راووت:

-تنگيال؛ ډېر نا آشنا نوم!

بيا غلی شو او سر يې ښکته ونيو، صايمې ته يې وکتل او زياته يې کړه:

-هو رښتيا! لږ مخکې زما په خيال صايمې بي بي همدغه نوم ياداوه-هو، هو بلکل همدا

نوم.

زه لکه گل راوغورېدم، که هغه وخت ډاکټر په خونه کې نه وای؛ صايمه به مې سر تر پښو

پورې مچو کړې وه، بېحده مې زړه ته راخوږه شوه. ډاکټر څه خبر و، چې زه او هغه يو د بل

سره څه کېږو؟ ما خود صايمې د مېړه په صفت ځان ور پېژندلی و.

* * * * *

ومي ويل:

- څه خير دى، لږ دمه وکړه، په کراره به وخپږو.

تنډه يې گونځې کړله:

- نه-نه؛ درېدلى نشم په غېږ کې مې واخله!

خبره هغې وکړه خو زما سترگو تور وخوړ، نور نو زه هم ونه ځنډېدم، لاس مې تر ورنو وړلاندې کړ او اوچته مې را پورته کړله. همغه وخت کې مې په چورت کې راوگرځېدل، چې سرپه په کابل کې گراني او بې کاري گوره! مور او پلار په مزدورى پسې رالېږلى يم او زه دلته ايله پردى لور په غېږ کې بنکته او پورته کړم.

زه نو اوس رښتيانى پرې مين وم، غم دلته و چې ما خپل ټيټ حيثيت ته کتل، کنه دومره نزاکت ته مې ولاکه کتلي وای.

دوهم چت کې يې همغې خونې ته اشاره وکړه چې هغه بل پرون يې ما ته را پرې اېښې وه. دروازه مې په پښه پرانستله او ورننوتم. په کراره مې پر تخت څموله. وروسته يې په خوا کې کښيناستم او د کندهاريانو په شان مې تر هر څه د مخه ورته وويل:

- ستړې مه شې.

هغې چې دواړه سترگې راکې ښخې کړې وې، ويې ويل:

- ننګياله! نوم دې رښتيا هم درسره جوړ راغلى، واقعاً ستاسو د خاورې خاصيت تر ټولو غوره دى.

هغه لږ غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:

- اى! نه کيږي چې يو بل نوم هم ستا د نوم سره يو ځاى شي؟

زه خو وپوهېدم چې مطلب يې خپل نوم دى، خو ما هسې ځان په ساده توب وواهه، کنه ښه چانس و. هغې ته مې ځان ښه ساده کړ، ومې ويل:

- پوهېږې! نيکه مې دې خداى پاک وښيي، هغه به محمد ننګيال يادولم او انى به مې ورته ويل چې نه؛ ننګيال گل ورته وايه! خو پلار مې د دواړو نه منله، هغه ورته ويل يوازې ننګيال ښه دى او زما هم پخپله يوازې ننګيال خوښېږي.

هغه کټ-کټ په خدا شوه، د زړه زور يې لږ و کنه څومره په زوره به يې خندلي ول. تر دې پرې د خدا له امله شونې نه راټوليدلې.

ورته ومې ويل:

- ته خنده، زه به اوس يو گيلاس شيدې درته راوړم.

ويي ويل:

-زه به هم درسره لاره شم.

ورغبرگه مې كړه:

-بيا هم زما په غيږه كې!

هغه بيا په خدا شوله او ما يې هم د خدا ملگرتيا وكړه، وروسته همغسې په شيدو پسې پخلنځي ته لاړم. د برق كار و، په لږ ځنډ كې شيدې پخې شوې، پياله مې په اوبو كنگالوله چې له لاسه مې ونيوېده او پر ځمكه ټوټه ټوټه شوه. اوس مې نو بښينې هم هغسې نه شوای پرېښودلې، لومړي مې د هغو په راټولولو پيل وكړ، ناڅاپه د ماشومتوب د دورې يوه لنډۍ را په ياد شوه، ورو- ورو مې د ځان سره زمزمه كړه:

(يار مې هندو زه مسلمان يم - د يار لپاره درمسال جارو كومه)

د ځان سره مې وخنډل، وروسته مې بله پياله د شيدو څخه ډكه په پتناسه كې كښودله او لكه د هوټل شاگرد پتنوس په لاس وروان شوم.

* * * * *

څلور شپې يې په كور كې ووتلې، صايمه اوس ډېره ښه شوې وه. د سرتپ يې هم ښه شوی و، اوس هم يوه ورځ پس ډاكټر د هغې احوال اخیست.

يوه ورځ نږدې ماښام و، ډاكټر له كوره په وتلو كې راته وويل:

-ښاغلی ننگيال! كوښښ وكړه چې تل يې همداسې خوشحاله وساتې. زه پوهېږم، تاسو يو د بل سره ډېره مينه لرئ، همدغه لامل دی چې هغه ډېر ژر ښه شوه.

كه څه هم پرته له اقراره نورې ټولې د مينې خبرې اترې او ټوكې ټكالي مو سره ژوولې وې، خو بيا هم چې كله به له چوكاټه وتلې خبره رامنځته شوه، دواړو به يو بل ته له شرمه نه شوای كتلی.

د ډاكټر له رخصتېدو وروسته مې د ځان سره هوډ وكړ چې كه هغه نشي راته ويلي نو ښځه ده، شرمېږي به- زه خو نارينه يم زه يې بايد په ډاگه كړم. نور مې نو سرتپت ونيو، پر زينو باندې داسې په منډه و ختم چې كله دوه او كله درې زينې مې د گامونو ترمنځ پرېښودلې. د نور كله په شان ورغلم او د تخت پر ژي ورته كښېناستم، بهر خو مې د ځان سره په كلکه تړون كړی و، خو اوس مې ژبه را باندې درنېدله، خو ځله مې زړه راټول كړ چې ورته ووايم خو ونه توانېدم.

آخر هغه زما په حرکاتو شکمنه شوه ويي پوښتل:

- خيريت خودی؟ څنگه وارخطا برېښي؟

رښتيا به هم وارخطا وم، ما بنکته کتل، هغې لاس زما ترزني لاندې کړ او خپلو سترگو ته

يې زما سترگې مخامخ کړلې، ويې پوښتل:

- تنگياله خيريت خودی؟ څه درباندي شوي؟

سترگې مې بيا بنکته وغورځېدې، ومې ويل:

- نه پوهېږم.

دا ځل يې په دواړو منگولو زما مخ اوچت کړ، ويې ويل:

- هرو مرو څه خبره شته؛ ډاکټر خو به څه نه وي ويلي؟

- نه.

بيا يې په تنده کې گونځې راپيدا شوې:

- نو بيا څه خبره ده؟

نور مې نو د زړه صبر مات شو، بې ځنډه مې د هغوی په خپله اصطلاح ترخولي ورته ووتل:

- I, I, I love you (زه، زه، زه تا سره مينه لرم)

هغې کټ و هل په خدا شوه، زه يې پخپله خبره پښېمانه کړم، داسې مې وانگيرله چې

گواکې پسخند يې وکړ، د يوې بهانې په لټه کې شوم، چې خپله خبره په ټوکه واړوم؛ ځکه

زه او هغه ډېر سره لېرې وو، هيڅ باور مې نه کېده، خو هغې يو ناڅاپه خپل لاسونه راڅخه

چاپېره کړل او غېږې ته مې راجوخته شوه، په ډېر احساساتي ډول يې وويل:

- زړگيه! زما ځانه! هغه وخت مو چې نه سره پېژندل ته مې لا په زړه کې ځای کړی وې، زه هم

درسره مينه لرم، زه هم درسره مينه لرم.

تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې زياته کړه:

- پوهېږې! چې ما پر تا څه وخت زړه بایللی؟

ما د نه په موخه سر و خوځاوه، هغې وويل:

- زما او ستا تر ملاقات دوه ورځې مخکې.

- په کوم ځای کې؟

په يوه وره موسکا کې يې شونډې و خوځېدې:

- په همغه چوک کې، چې زه او ته سره مخامخ شولو.

زه بيخي چوپ پاتې شوم، هغې زياته کړه:

- تر تا پخوا مې هم له همغه چوک څخه مزدوران راوستل خو.

همدې خبرې سره يې خپل سر ته سوکان وويستل او په چينغو شوه:

-زه ډېره گنهگار یم. يا خدايه! ما وبنسه، ما وبنسه.

دا ځل يې حرکاتو ته حيران پاتې شوم، کله ژړا کله خدا، سمه لکه ليونۍ. ډېره مې ډاډه کړله خو ويې نه منله، زړه يې بنه په ژړا تش کړ، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
-دا زه بنه گنم، چې همدا اوس دې په خپل اصليت خبر کړم، زه نه غواړم تا سره جفا وشي.
لږ څه غلې شوه، خو زه يې هم څه ويلو ته پرې نه بنوډم، سمدستي يې سر را پورته کړ ويې ويل:

-د قاچاق له نوم څخه مې کرکه کيږي، خو څنگه وکړم! مجبوره یم-د خپل مېړه قاتل لټوم. زما مال، دولت او دا کاروبار، دا ټول زما د مېړه دي.

هغې چې د مېړه وويل، زړه مې يو دم بنکته وبنويد، ځان راته د هغې په کور کې لکه غل داسې وايستېده، رښتيانې و وپېرېد. د هغې دا معصومه څېره له خطر ډکه راته بنکاره شوه. خو زه يې اوږدې انديښنې ته پرې نه بنوډم، سمدستي يې زياته کړه:

-خداي خبر چې هغه بيا دې دنيا ته سترگې را لوڅې کړي. هغه په بنکاره خلکو ته يو سوداگر برېښيده خو په اصل کې لوی قاچاقبر و. يوه يې د سگرېټو فابريکه ده، چې دوه نيم سوه تنه همدا اوس کار پکې کوي. دوه لويې مغازې لري، او دواړه يې د قاچاقو مرکزونه دي.

صايمې د اوبو گيلاس خولې ته پورته کړ، د اوبو يو غړپ وروسته يې زياته کړه:

-زما مېړه ساحل قريشي داسې نه و لکه زه چې له چوکه مزدوران راوړم. نه، نه! هغه خپل ځانگړي خلک درلودل، بيخي اصلي غړي. که به هغوی يو هم نه و، بيا به همغه د گدام منېجر رياض، کراچۍ ته مال رساوه.

هغې لنډه ساه واخيسته، وروسته يې كيسه وغځوله:

-ننگياله! د دوه مياشتو وړاندې خبره درته کوم. يوه ورځ چې سبا ته يې د جمعې ورځ وه، د هغې جمعې پر ننه نيمو بجو يې بايد شل كيلو گرامه هيروين کراچۍ ته رسولي وای، خو دا ځل ټولو ځانونه وويستل، ساحل که هر څومره پيسې ورته زياتې کړې، بيا هم هغوی يې وړلو ته را وړاندې نه شول.

رياض يو بې کوره او بې اوره سپی و، هغه ته يې په همغه گدام کې ځای ورکړ، اوس شپه او ورځ پکې اوسېږي. داسې دی لکه د ده کور چې وي. هغه احسان هيرونکي هم ځان په

ناروغی و اچاوه، ساحل ډېر ورته وویل خو هغه نامرده انکار وکړ. مازیگر و چې ساحل بېرته کورته راغی، راته ویې ویل:

- ریاض خونه راضي کېږي، وپرېزم چې د کلونو ګاک له لاسه ورنکړم. ما ترې پوښتنه وکړه:

- نو څه ترون لري؟

سمدستي یې ځواب راکړ:

- نور یې یوه شېبه هم نه پرېږدم چې را سره و اوسېږي، هیڅ خبره نه ده، دا ځل مال زه پخپله وړم.

صایمې بیا د اوبو ګیلاس خولې ته پورته کړ، وروسته یې شونډې و خو ځېدې:

- ننگیاله! هغه په دومره ډېر مال او دولت کې لا نوره هم هڅه کوله چې خپلې پیسې ډېرې کړي، ځان یې خطر ته ور کاوه خو دا یې نه ویل چې څه به ورپېښېږي. ډېر ښه شو چې همداسې شو، هغه نه منله، لږ به مې چې حقیقت ورته ووايه، هغه بې غیرته به بې اختیاره د طلاق خبره راواخیسته، زما په وس نه وه پوره، کنه ما چېرته پرېښود. پلار ظالم خو مې ددې لپاره ورکړم، چې د هغه په مال او دولت کې زما په وسیله ځان ورسره شریک کړي. ساحل لکه ما غوندې هیڅوک نه لري، هیڅوک نه، خو کاشکې زما د پلار ارمان پوره شوی وای، هغه تر ساحله پخوا ارمانجن مړ شو.

صایمې په ورغویو د اوبو ګیلاس کې سترګې وموښلې وروسته یې کیسه بیا اوږده کړه:

- ننگیاله! ساحل په همغه ماښام له کوره ووت، خو په همغې شپه دوه بجې یې احوال راغی، چې هغه په روغتون کې دی، چا په ګولینو ویشتلې. خدای خبر هغه چا وویشته، خو نه یې ددې دنیا کړ او نه د هغې. له همغې راهیسې په کوما کې تللی، نور نو خدای (ج) خبر چې څنګه به شي؟ بې حاله په شېخ زاهد روغتون کې پروت دی.

صایمه غلې شوه، او کیسه یې نوره په همدې ځای بس کړله. دا ښه شوه چې پخپله غلې شوه، کنه زما سرتمبه خو تمه وه، چې باید اصلي کیسې ته راشي، چېرته چې را باندې مینه شوي ده؟

یاره! انسان هم تل د نفسي غوښتنو اطاعت کړی دی، کله چې صایمې په سر کې د خپل مېړه نوم واخیست، زما په زړه کې یو ډول د رقابت اور بل شو، هغه غریب هلته په کوما کې پروت و او ما دلته د صایمې حسن او خوږې غېږې ته په زړه کې ګورې ماتولې، د ځان سره مې دا اټکلوله چې ګوندې همغسې په کوما کې له دنیا نه لاړ شي.

ناخاپه زما تر خولې په پښتو ژبه ورته ووتل:

- نورې اوبه څښي؟

هغه ونه پوهېدل، سريې وخواوه:

- څه، څه؟

ورته ومې ويل:

- په خپله ژبه وغږېدم.

- نو څه دي وويل؟

خبره مې اردو کړله:

- همدا چې نورې اوبه څښي؟

تر ډېره پورې زموږ دواړو همدغه مضمون شو. د هر څيز په اړه به يې پوښتنه کوله چې هغه

ته په پښتو کې څه وايي او هغه ته؟

دا وخت ساعت د شپې څه باندې لس بجې وې، ترې ومې پوښتل:

- وږې شوې نه يې؟

- نه؛ زه نوره نه وږې کېږم.

ورغبرگه مې کړه:

- ته لکه چې په سترگو هم خوراک کوي؟

په خدا يې لاس را اوږد کړ او دواړه جوړه پخلنځي ته روان شو، دا دوه ورځې زه په

پخلنځي کې ښکته او پورته کېدم، دومره خوند يې نه را کاوه لکه نن شپه، آن پخلنځي راته

ښکلی ښکلی کېده. هگي مو په گډه پخې کړې، هملته ورته کښېناستو، د شرافت ټوټې

سترگې را پورته کړې او غږ يې وکړ:

- بسم الله کړه!

هغې تر هغو پورې لاس ښکته نه کړ، تر څو ما مړۍ خولې ته پورته نه کړله، د پاکستانو دا

عادت دی چې هغوی د ډوډۍ خوړلو پر وخت خبرې ډېرې کوي، نه پوهېږم چې ولې؟ خو

اوس زما په گټه وې، ما ويل راځه همداسې توده په توده ښه ده، د هغې پاتې کيسه مې منع

ته راواچوله.

صايمې سمدستي سترگې را کې ښخې کړلې وې ويل:

- پوليس خو به نه يې؟

- نه؛ خو ډېر اندېښمن يم - چې هم را باندې مينه شوې او هم دې قاچاق را باندې يووړل.

د هغې سترگې رډې راوختلې، داسې یې وښوده لکه پر حقه چې وي، په لوړ غږ یې وویل:
 - هغه زما مجبوریت و! زه یې بیا هم استوم او بیا هم، تر څو له همدغې لارې خپل دښمن
 ومومم.

- خو زه په دې نه پوهېږم، دا په څه ډول؟
 هغې وویل:

- ما یو خوب لیدلی و، تعبیر یې څو کسا نوراته وکړ، خو ډېرو په همدې یوه خبره ټینګار
 کاوه چې زما دښمن په خپل کور کې را سره دی، خو زه یې نه پېژنم او نه مې وس پرې
 رسېږي، هغوی دا هم وویل چې زما دښمن به د بل هېواد یو اجنبي سړی مومي او د هماغه له
 لاسه به له منځه ځي.

- ښه نو بیا، هر یو ولې په واقعیت نه پوهوې؟
 - دا ځکه چې کار له خطر ډک دی، شاید هیڅوک حاضر نشي، او پوهېږې! ته لومړنی تن
 وې چې کور ته مې راوستلې، هغه نور مې برابر گدام ته بوول.
 - زه خو دې هم بوتلم.

هغه له همدې خبرې سره چوپه پاتې شوه او سر یې ښکته ونيو.
 ما ورزیاته کړه:

- زه خو دادی اوس مخامخ درته ناست یم، خود هغو نورو له حاله به خبره یې؟
 هغې سمدستي سر راپورته کړ:

- خدای خبر، خوریاض تور مخی راته وایي چې ځینې یې وتښتېدل او ځینې یې پولیسانو
 ونيول.

ورغبرگه مې کړه:

- او تا هم ومنله؟

- هو نو.

- ښه نو د خپل منېجر په اړه څه فکر کوې؟
 هغې یوه لنډه ساه واخیسته ویل:

- په هغه هم اوس باور نه لرم، ډېر د هوکه باز او دروغجن سړی دی، ما په همدغې شپه ریاض
 ته وویل چې تا په گدام کې د ځان سره ونیسي، ځکه! ما دا فکر کړی و چې ته به د گدام دننه
 کار کوې، کیدی شي ستا په وسیله زما دښمن را پیدا شي، خو هغه بی غیرته بیا هم،
 کراچی ته واستولې.

اوس زه وپوهېدم چې يوازې صايمه زما نه ده؛ زه هم د صايمي يم. خو يو خنډ چې لا پاتې و، هغه د صايمي مېړه و، که مې د شيطان منلي وای، شايد په همغه روغتون کې مې د هغه د وژلو بندوبست کړی وای، خو دا ښه وه چې خپل شرافت مې لکه د پلار په شان مخې ته درېده او له هغو وسوسو څخه چې زه يې په گناه کولو مجبورولم، زما د واک لاسونه را لندول.

* * * * *

ما د خپلو حدودو ماتولو هوډ نه درلود، خود هغې له خولې يو ناخاپه راووتل: - ننگياله! زه لا تراوسه هم د يو چا امانت يم، انسان ډېر کمزوری دی، نه چې له موږ څخه خطا سر وکړي.

وروسته اوچته پاڅېدله، ويې غوښتل چې د خوب تخت نور ماته پرېږدي او خپله پر ځمکه پريوزي، خو کله ما هغسې ورسره منله، بالښت مې راواخيست او زه پر ځمکه پريوتم.

هغې وويل:

- دغه ځای تاسره نه ښايي.

ما ټوکه وکړه:

- د ځمکې خلک پر ځمکه پريوزي او د اسمان خلک.

بې ځنډه يې زما خبره راغوځه کړه:

- او د اسمان خلک به چېرته؟

ومې خندل، د هغې تخت ته مې اشاره وکړه او ومې ويل:

- له ځمکې لږ پاس پريوزي.

زما دا خبره تور ټوپک شوه، ښځه اوچته په ځای کې راکښېناسته او له ډېرې غوصې يې خپل سر ته سوکان وويستل، زه لکه رسوا شوی غل ځای پر ځای همغسې پر کين اړخ پاتې شوم، د پښېمانۍ له امله مې نور قل هم ونه کړ. هغې تر ډېره راته کتل وروسته يې پښې له تخته راځوړند کړلې، راغله او زه يې تر لاسه ونيولم، ويې ويل:

- راپاڅيږه! ته هم عجيبه انسان يې ولا،

زه هم په چوپه خوله ورسره پاڅېدم، له شرمه مې سم نه شوای ورته کتلی، هغې په نرمه لهجه شونډې وڅوځولې:

- ننگياله! ته ولې دومره ژر خپه کېږې؟ پوهېږې! ستا خپگان زما د زړه وينې څښي.

ما هیڅ ونه ویل، لکه ماشوم سر مې ټیټ نیولی غلی ناست وم، وروسته دواړه جوړه پر تخت ځملاستو، خو هغه وخت له ما څخه یو کالبوت جوړ و او په خپل ځان مې افسوس کاوه، چې کله-کله خو مې دا یوه بې عقله خبره نه کولای.

* * * * *

موږ دواړو سبا نهارۍ کاوه، چې نوکړې د خط یو پاکټ راوړ او صایمې ته یې ونيو، هغې پاکټ ته وکتل بې ځنډه یې ما ته راکړ، لیک په رښتیا هم ماته را استول شوی و، حیران پاتې شوم چې زما پته خو چا نه درلودله، دا نو په څه ډول تر ما راوړسېد؟ صایمه هم په دې کار حیرانه شوه. خیر خو د پاکټ خوله مې ور خلاصه کړه، یوه ورځپاڼه پکې وه، چې په لومړني مخ کې یې د همغو څلورو پولیسانو پر تصویرونو زما سترگې ولگېدلې. بلکل همغه چې ما د کراچۍ پر لاره وژلي ول.

د ورځپاڼې سر لیک کې لیکل شوي ول: (څلور تنه پولیسان په څلورو گوليو ووژل شول) دا وخت صایمې وپوښتل:

-خیر خودی؟

صایمې ته مې هم هغه تصویر ور وښود، هغې وار له واره د خط پاکټ د میز له سره راواخیست، ما ورته کتل چې د پاکټ له منځه یې یوه ټوټه کاغذ را وویست. لومړی یې ولوست وروسته یې ما ته ونيو.

په کاغذ کې لیکل شوي ول: (خان! ورځپاڼه خو دې ولیدله، خوزه ډاډ درکوم چې پولیسو ته دې نه ورپېژنم، او که چېرې د هیروینو پیسې دې راته ونه سپارلې بیا نور اته سخته هم نه ده)، د لیک په پای کې د نوم پر ځای لیکل شوي ول: (حتماً مې پېژنې)

صایمې ورځپاڼه راپورته کړله ویې وپوښتل:

-رښتیا به راته وایې! دا تا وژلي؟

ژر مې په خوله لاس ورکېښود، تر لاس مې ونيوله او بېرته خونې ته وختلو، وروسته مې ورته وویل:

-هو؛ هغوی څلور واړه ما وژلي.

-مگر ته قاتل یې!

په داسې حال کې چې هغې خپل لاسونه ډېر خوځول، تر متیو مې ونيوله او یوه کلکه څپېړه مې پر مخ ورپورې کړه او په لوړ غږ مې وویل:

-آیا د قاتلانو وژل هم گناه ده؟

که څه هم خوارکي ژوبله شوه، خو بيا يې هم د ځان پروا ونه ساتله او د واقعيت څرگندولو لپاره يې مخ راواړاوه، په آرامه لهجه يې وويل:

-ته نو څه وپوهېدې، چې هغوی قاتلان ول؟

- ځکه! هغوی زه وژلم.

صایمې لکه زما خبره چې بيخي اورېدلې نه وي، خپلو وينستانو کې يې گوټې تېرې کړلې او په لوړ غږ يې وويل:

-خان، خان! ما نه غوښتل چې ته يو قاتل و اوسېږې.

خو ما ته نوره حوصله نه شوه را پاتې، آخر يې اړکړم چې په کيسه يې بايد و پوهوم، کنه دا وخت خو د هغې د خبرولو هم نه و. د پيسو صيف مې په همغې لومړنۍ شپه د هغې تخت لاندې ايښی و، لاس مې ورتېر کړ او د صایمې مخې ته مې کېښود.

هغې چې دالرو ته وکتل، بيا يې ماته سترگې راواړولې، خو ما ورته نور د خبرو کولو وخت ورنکړ، کيسه مې له همغه ځايه ورته پيل کړه چې زه يې په گدام کې تور منېجر ته پرېښودم، چې کله مې تر جناح روغتون پورې راوړسوله، صایمه داسې شوه لکه لږ مخکې يې چې درواغ کول، زما غږ يې ته را جوختېدله او په ژرغوني آوازي يې وويل:

-زه ډېره ظالمه يم، زه ډېره ظالمه يم، ما وېښه، لطفاً!

* * * * *

اوس د ماسپښين څه باندي درې بجې وې، صایمه راته ودرېدله، زما يو ځل بيا زړه ورته وسولېده، هغې چې هر څومره خپل ځان ساده کاوه، همغومره ښکلې کېدله، دا ځل يې وينستان ټول شاته تړلي ول، زرغون ټيکري يې پر سر او ليمو رنگه جامې يې اغوستې وې، غږ يې وکړ:

-راځه چې شيخ زاهد روغتون ته ځو.

زه خو وپوهېدم چې د خپل مېړه احوال اخلي، ښه را باندي ونه لگېدله، دا رښتياني همداسې ده؛ همغه ځای سوځي چې اور پرې بلېږي. هملته زه د دوو ښو له زړونو خبر شوم او ومې منله چې په هېڅ ډول هغوی نه دي ملامتې، که هغوی هر څومره بې اتفاقي وکړي لاهم کمه ده.

هغې بيا غږ وکړ:

-ننگيال صاحب! تاته وایم را ځه چې ځو.

آخر ورسره پاڅېدم، خو زه د پاکستان له زندان څخه ډېر وېرېدلېم، خلکو يې کيسې راته کړې وې، ما ويل پر لاره مې تور منېجر و نه ويني پوليسو ته به مې په لاس ورکړي. خپل موبایل مې چالانه کړ او يو ځل بيا مې د تور منېجر شمېره ډايله کړله.

صايمې وپوښتل:

- چا ته زنگ و هې؟

- ستا اعتباري منېجر ته.

- د څه لپاره؟

دا وخت د هغې ځواب پاتې شو او د تور منېجر غږ په موبایل کې را اوچت شو:

- خان! دا ښه ده چې هونبنياري دې وکړه، کنه زه دې بې عقلۍ ته اړ کولم.

ما ورته وويل:

- نه، نه منېجر صاحب! تا سره خو.

خبره يې راپرې کړله:

- د پيسو خبره کوه! څه وخت يې راته سپارې؟

د موبایل لوړ غږې فعال و، صايمې ټولې خبرې اورېدلې، هغې په غوږ کې راته وويل چې همدا نن شپه ورسره وټاکم. همغسې مې ورته وويل.

تور منېجر کټ و هل په خندا شو:

- ايله چې دا ځل دې د کار خبره وکړه، بلکل سمه ده، د شپې يوولس بجې پر محفوظ چوک د

پيسو سره ولاړ او سپړه، زه هملته درځم.

ما ترې وپوښتل:

- ولې گدام ته؟

- نه، نه، ما گدام پريښی دی. او گوره! که هونبنياري دې وکړه بيا خو زما سر کې هم ماغزه شته.

صايمه له ډېرې غوصې نه توره شنه و اوښتله، تنډه يې په گونځو بدرنگه شوه ويې ويل:

- روغتون ته نه ځو، همدا نن شپه زه پخپله رياض وژنم.

ما خولا پخوا دا فکر کړی و، چې که صايمه خبره شوه بايد مخه يې ونيسم، کنه نو د ځان

سره به ما هم په هغه تور مخي ووژني.

ورته ومې ويل:

- نه، نه، دا ستا کار نه دی، اوس ستا د ډښمن، د ډښمن زه يم.

هغې هېڅ ونه ویل ما ورزیاته کړه:

- او څرگنده هم نه ده چې ساحل یې ویشتلی کنه؟

- نه ننګیاله، زړه مې همدا سې راته وایي، قاتل همدی دی.

ومې ویل:

- د زړه خبرې دا وخت مه کوه! ځکه زړه یوازې د مینې دی.

صایمه موسکې شوه:

- همدا ته یې، بلکه ته! همدغه ستا ټولې نښې زما د خوب په تعبیر کې راته ویل شوي دي،

ته زما د بنمن موندلی شي خو.

خبره مې ور پرې کړله:

- خو زه به هم سر پکې خورم، کنه- ما خو درته په لومړۍ ورځ په همغه چوک کې وویل چې

ځان خوبه ورپسې لاهو کړم.

د صایمې له سترگو او ښکې راماتې شوې، ما ورزیاته کړه:

- نه لیونی، همغسې بېرته وځانده! خوبونه خود تقدیر لیکنې نه دي چې تغیر نه کوي.

خو ویې نه منله همغسې په ژړا له خونې ووته، زه ورپسې په زینو کې ورنښکته کېدم چې د

کور ټلېفون په سالون کې وچونگېده.

صایمې د ټلېفون هېڅ پروا ونکړه او لاړه پر مخ ووتله، ټلېفون هم په یوه ساه گډ و، تر هغو

پورې چې زه ورغلم او غوړی مې راپورته کړ.

له هغه اړخه د مېډم قریشي پوښتنه وشوه، خو صایمه قریشي له سالونه وتلې وه، سړی ډېر

وار خطا ایسېده، ویې ویل:

- له شیخ زاهد روغتون څخه ډاکټر اشرف خبرې کوم، مېډم ته ووايه چې ناروغ یې ښه نه

دی، هر څومره ژر چې کولای شي رادې شي!

* * * * *

روغتون که هر څومره ښه ځای شي، بیا هم تر هغو پورې څوک نه ورځي ترڅو ورته اړ نشي.

روغتون ته څېرمه له موټر نه ښکته شولو او دواړه څنگ په څنگ روغتون ته ننوتو، اوس نو

زه صایمې ته گورم چې په کومه خونه ورننوځي، هغه مخکې زه ورپسې یوې خونې ته

ورننوتلو.

صایمه ناڅاپه ځای پر ځای ودرېدله، شا اوخوا یې سترگې واړولې خو په خونه کې یې

هېڅوک ونه لیدل، تشه توره وه. دا وخت زما تر شا یو نارینه غوړا اوچت شو:

- سلام عليكم، مېرمن قريشي!

تر هغو مې چې وركتل، هغه زما مخې ته ودرېد، صايمي په وار خطايي ترې وپوښتل:

- ډاكټر اشرفه! هغه ساحل؟

ډاكټر ځواب وركړ:

- ما وېښه مېرمن، ما ستاسو كور ته زنگ وهلي و، خو تاسو پر وخت راونه رسېدئ، هغه اوس پوره ساه وركړېده.

صايمي ما ته وكتل او په ژړا شوه، د ډاكټر پر اوږه يې سر وركېښود او لكه د ماشوم غونډې يې چيغې پيل كړې، كه څه هم ډاكټر د پاڅه عمر سپړي و خو زما پر مغروره نفس نه اوارېدل، زړه مې آن ستوني ته راپورته شو. نور نوزغم را پاتې نه شو، صايمه مې له دواړو متو ونيوله او له خونې نه مې وويستله، تر هغو يې چې جنازه په امبولانس كې ايښودله، موږ په دهلبېر كې انتظار كاوه. صايمي ژړل او ما هم د غمشريكي لپاره خپلې شونډې ځوړند نيولې وې، وروسته يې چې د جنازې تابوت په امبولانس كې كېښود، صايمي وويل:

- زه هم په امبولانس كې ورسره ځم.

بې اختياره مې تر خولې ورته ووتل:

- نه، ته نشې ورسره تللي! نور هغه ستا محرم نه دى.

صايمه را باندې را برگه شوه:

- ته بيا څوك يې چې دا خبره كوي؟

كه څه هم خبره يې ډېره ترڅه را باندې ولگېدله، خو هېڅ عكس العمل مې و نه ښود، بيا مې همغه خبره ورته وكړه:

- نه صايمي! زه راضي نه يم، دا كار ناروا دى.

هغې خپل لاس زما له لاسه څنډ واوه او په لوړ غږ يې وويل:

- ته نو په كوم دليل راسره روا يې؟ زه په امبولانس كې ځم، وپوهېدې.

همدا يوه خبره وه چې نور يې د بېلتانه ديوال ترمنځ ودراره، كه څه هم دومره غټه خبره نه وه، خو هسې د بېلتانه سبب شوه. زه نور ترې روان شوم، تر شايې دوه درې ځله غږ هم را پسې وكړ، خو په زړه مې د صبر خاورې واړولې او په مخ له روغتون څخه ووتم.

كله كله انسان ته له مجبورۍ دا ډول پېښې را مخكې كېږي، كنه هيڅوك په غم او خپگان نه دي خوښ. د سړك پر غاړه تر ډېره ځايه پورې تللى وم، ما ويل د خپلو ملگرو خونې ته به

ورشم، خو هلته مې د تور منېجر سره نن شپه ژمنه کړې وه، چې درې لکه ډالر به ورته سپارم سم لکه پور يې چې راباندې وي، د غله زوی! خو اوس راسره په جېب کې درې زره کلدارې هم نه پوره کېدلې، حيران پاتې وم، څه وکړم؟ تر افغانستانه خو مې پوره خرڅه کېدله، آن يو سوغات موغات مې هم اخستلی شواى، خو غټه بې ننگي راته درېدله، همدا چې تور منېجر به مې بيا د تېښتې کيسې هر چاته کوي، وايي به چې يو بې ننگه پتان و داسې و او.....

گر مې ډېر په تنگ کړم، د تندې له لاسه مې خوله وچه کلکه شوه، هلته مې له يوه دوکان څخه يو بوتل يخې اوبه راواخستلې، مخامخ يو پارک و په هغه کې کرار د يوې ونې سيوري ته پريوتم. تر ډېره مې د فکرونو کتاب ولټاوه، خو هېڅ کومه غوره لاره مې ونه شواى موندلای، بلاخره مې موبایل له جيبه راوويست او تور منېجر ته مې زنگ وواهه.

له هغه اړخه بيا د هغه بې ډوله غبراپورته شو:

-آآ، خان! د شپې يوولس بجې خولا لېرې دي.

زه چې له ډېره خپګانه پر خپلو خبرو نه پوهېدم، ومې ويل:

-خوزه غواړم همدا اوس درسره وگورم.

-ياره پتانه! ډېر چلباز يې.

-نه، نه- هېڅ خبره نشته.

ويې پوښتل:

-نو د څه لپاره مې غواړې؟

ما غوښتل چې له نږدې ورسره وغږېږم، تر هغو به يې په تمه کوم، تر څو يا پيسې ورته

وسپارم او يا يې هم له دنيا نه تېر کړم.

ورته ومې وويل:

-ډېره ضروري خبره ده، ځکه مې زنگ درته وواهه.

-بنه نو؟ زه چېرته درشم؟

-په نوم يې نه پېژنم، په يو پارک کې ناست يم، مخامخ د MBC په نوم يوه ودانۍ ولاړه ده.

هغه وويل:

-بنه، بنه- څه سمه ده، زه درځم.

زه نو په دې فکر کې وم چې هغه به اوس يو بې زهرو مار وي، تر هغو چې پيسې تر لاسه کوي

د هېڅ کوم غبرگون هوډ به هم ونلري، ځکه مې بنه په ډاډه زړه خپله پته ورکړله.

* * * * *

زه په چورتونو کې ډوب شوی وم، د صایمې غم مې کاوه چې دا څنگه یو دم سره جدا شوو؟ هغې ولې داسې وکړل؟ ماته بیا گوره! دا خو شپې چې په خوندونو کې وم هېڅ خبره نه وه، نن بیا څنگه اسلام را په یاد شو؟ او په روا او ناروا وپوهېدم، خو اوس به یې په څه ډول را پخلا کړم؟ دا هم بی ننگي ده چې زه بېرته پخپله ورشم، او که ورنشم تورمنېجر ته به پیسې له کومه مومم؟

همدا چورتونه ول چې په څنگ کې مې یو توربخونی سړی کښېناست، وار له وراه یې تورې شونډې و خوځېدې:

- پاکستانی خونه راته برېښې؟

ما مخ ورواړوه:

- نو؟

- نو خامخا پتان یې!

پوه شوم چې د تورمنېجر سړی دی، ورته ومې ویل:

- د کار خبره کوه!

هیسته راهیسته یې وکتل، وروسته یې بیا تورې شونډې و خوځېدې:

- ریاض بهایی بهر پر سرک درته انتظار کوي.

ما هم نوره اورډه نه کړله او ورسره پاڅېدم، زه نو په دې تمه وم، چې یوه دوه ورځې خو به خامخا مهلت راکوي، خو خبر نه وم چې هغه آن زما د وژلو تیاری نیولی دی.

د پارک دروازې ته مخامخ یوه طلايي رنگه ډاډسنه ولاړه وه، په هغې کې وروختم، ما پسې هغه بل تن راوخوت، په موټر کې هغوی څلور تنه شول او زه یو، هغه هم د شا په سیت کې د دوو تنو تر منځ ناست وم. یوازې د هغوی غاښونه د خبرو پر مهال سپین ښکارېدل، نور سم لکه کارغانو سره چې ناست یم، دغه یې لاشه کوي، داسې بد ټینرونه یې اچول چې بیخي یې زما نفس را په تنگ کړي.

دا وخت تورمنېجر زما پر اوږه لاس راکښود ویې ویل:

- ښه؛ اوس خبره کوه! څنگه چل دی؟

ورته ومې ویل:

- که یو دوه ورځې نور هم وخت راکړي.

له همدې خبرې سره يې يو ټينگ سوک پر مخ راپورې کړ چې آن په سر کې مې څړيکې شوې. مخکني تن خو وار له واره تومانچه مخامخ راته نيولې وه، تور منبجر موټروان ته په بله ژبه يو څه وويل، وروسته يې دوه درې سوکان نور هم ووهلم، بيا يې خپلې تورې منگولې زما په گريوان کې را بنځې کړلې وې ويل:

- ته څه فکر کوې؟ ما به نور هم وغولوي؟ نه، نه! نور دې نه پرېږدم، تا زما پوره څلور تنه وژلي، کله دې بې مرگه پرېږدم.

ايله چې عقل مې سر ته راغی، خو اوس اوبه تر ورځه تېرې وې، هېڅ مې نه شوای کولای، يوازې د خدای هيلې ته مې ځان وسپاره او بس.

توره تياره وه، موټر دا وخت د باغونو په منځ کې روان و، گڼ گڼ باغونه په مخه راتلل، شپه وه، نه پوهېدم چې د څه شي باغونه ول خو يوه او بله خوا يې د سرک بڼه پوښلې وه، موټر بڼه په منډه روان و، او د دوی ظالمانو هم چې زړه به يې شو، يو يو گوزار به يې را باندې کاوه. دا وخت يې د يو باغ پر دروازه موټر ورننويست، د باغ څخه لوړ ديوال تاو شوی و، بيخي لوړ. زما دا خپل ځانته وار په وار غوصه راتله چې بې عقله سر تمبه افغانه! په هغه تور پنجابي پورې به دې خندل، دال خور به دې ورته ويل، اوس دادی د همغه دال خور په دام کې راگير شوې.

خو نوره مې هېڅ کومه لاره چاره نه درلودله، پرته له آيت کرسې څخه چې هغه مې آن په کوچنيوالي کې د جومات له مولوي صاحب څخه په يادو زده کړې وه، هغه به تل همدا ويل چې آيت کرسې شريف د هر ډول بلا مخه نيسي.

* * * * *

د باغ په منځ کې يوه سپره خونه وه، هغې ته يې ورننويستم، وروسته يې چې دروازه راپسې بنده کړله، خونه تپه تياره شوه، خپل ځان مې هم نه شوای ليدلی، يوازې يوه کوچنۍ کرکۍ يې لرله، خو په هغې کې يې هم ډبل سيخان تېر کړي ول، ورپسې يې بيا يوه سيمي جالۍ هم نيولې وه، نور گېر چاپېره تور ديوالونه ول. فکر مې وکړ چې د زړه خوږي لپاره خو يې خدايزده که دا جالۍ نيولې وي، تور مخی ډېر ځيرک دی، حتماً يې د مرغيو لپاره نېولې ده چې دننه په خونه کې ځاله ونکړې او بيا به يې زندانيان وخورې. توبه، توبه! دومره سخته دښمني خو ولاکه تر اوسه شيطان هم له انسان سره کړې وي.

زړه مې وار په وار راتنگېده، يو خو گرمي وه، بل پکې ډېر بد بوی لگېده، هېڅ کومه چاره مې نه شوای سنجولای، هغه د ټوکيانو خبره: (چې خدای کړه درته پېښه نو ځان کړه ورته

مېښه)، کرار مې د کرکې مخامخ دیوال ته ډډه ووهله او د پاک خدای (ج) هیلې ته کښیناستم. هغوی لا د خونې په خوا کې بهر ناست ول، خونې ته د چرسو بوی راننوت، البته چرس یې وهل، پخپل منځ کې یې کله پنجاېي او کله سندي ژبه کوله، زه ډیر پرې نه پوهېدم، ځکه غزېبې سم نه راته، خو مطلب مې ترې اخیست.

تورمنېجر ډېر په کرس غږېده، د هغه دوه خبرو زما ټول عقل راوینس کړ، ایله مې ځان او جهان وپېژندل، یوه یې دا خبره وکړه چې: (د پتان پروا نه راځي، دیارلس تنه مې دلته په همدې ډول وژلي دي، د هغوی چا پوښتنه وکړه؟ چې دده به وکړي)، بله دا چې: (صایمه هم وژنم، مال او دولت یې ټول زما دی، هغه نور هیڅوک نه لري، لکه ساحل مې چې وواژه دا به هم په یو ډول له دنیا نه تېره کړم).

شا او خوا نیم ساعت به یې مجلس کړی وي، وروسته یې غږونه ورو- ورو لېرې کېدل تر هغو چې بیخي پسې ورک شول.

* * * * *

عقل او فکر مې دواړه ستړي کړل، خو هېڅ د خلاسون کومه لاره مې ونه موندله، تردې چې سپورمې د همغې کوچنۍ کرکې له لارې خپله رڼا راولوروله، د خونې منځ یې څه ناڅه رڼا کړ، په خونه کې یو ټوټه ټوټه پوزی هم خورو، ښه و تر سمټو بیا هم بلا پسې و. دا وخت مې ناڅاپه د خونې په کونج کې پر دوو تنو سترگې ولگېدلې، ورنږدې شوم، هغوی له خوځېدو لوېدلې ول، خو ساه لاپکې غږېدله، تبیت مې ډېر ورته وړان شو، لکه ما غوندې هغوی ته به هم مور او پلار په تمه ول، چې زامن به یې مزدوري کوي او څه پیسې به وروړي. خودوی کمبختانو د ژوند وروستی شپې دلته د تورمنېجر په تور زندان کې تېرولې، هغوی دواړه هم پښتانه ول، نور یې د ډېرو خبرو کولو توان نه درلود او نه هم ماته لازمه وه چې ټکي په ټکي مې بیان ترې اخیستی وای.

بلاخره مې هوډ وکړ، چې همدا نن شپه که په غابښونو هم وي باید د وتلو لاره وباسم، کنه نو داسې به شم لکه دا دوه نور چې رڼې رڼې گوري او هېڅ یې په وس نه دي پوره. د دروازې له ماتولو څخه مې تمه وشلېدله، د اوسپنې پخه دروازه وه، ډېر زور مې پرې وواکه خو بلا هم ونه وهله.

وروسته مې په دیوال کې یو تور چاک تر سترگو شو، خو هغه د مېرېانو کتار و چې پردېوال یې توره لیکه جوړه کړې وه، د هغوی چورت هم نه و خراب چې دا زندان دی او که لاره؟

زما خیال لکه د ماشوم غوندي ورسره اخته شو د ځان سره مې وویل: (که مېرېانو بهر ته لاره کړې وي، زه به هم ورسره ووځم) خو بېرته په خپلې خبرې پورې خدا راغله: (لکه چې لیونی شوم که څنگه؟).

په سرد هغې مې بیا هم سترگی ورسپې څار کړلې، هغوی یو تر بله تېر او بېر کېدل، څوک له چته غولې ته را بنکته کېدل او څوک پورته چت ته ختل. ما ویل چې مېرېانو مړه نشي ډېر په احتیاط مې یوه ټوټه پوزی راواړاوه، ورپسې مې بله ټوټه پوزی هم پر دا بله راواړاوه، دا وخت یو مورېک را پیدا شو، په منډه خپلې سوړې ته ننوت. اوس مې نو د مورېک سوړه هم وموندله، دا ځل بیا لکه لیونی د ځان سره په خبرو اخته شوم: (کاشکې د مورېک سوړه د مېرېانو د ځالی پر ځای وای، لږ خو به مې د دروازي غورځولو لپاره یوه چوله موندلې وه، ځان ته مې غوصه راغله چې: (هلکه ننگیاله! ورځ دې وگرځېدلې). په رښتیا هم انسان ډېر حریص وي، لومړی مې د مېرېانو ځاله لټوله، وروسته چې د مورېک هغه را پیدا شوه، غوښتل مې چې د دواړو ځالو ځایونه سره بدل شوي وای، لارم د مورېک سوړې ته کښېناستم، په فکر کې ډوب شوم چې: (یاره، دا انسان هم هسې خوشې غټ دی، ده ته به په هر ځای کې لویې او لوړې دروازي له کومه کېږي، اوس که د مورېک په شان بې قده بې قامته وای، له دې سوړې به مې خامخا اوس ځان ویستلی و).

بیخي مې د لیوننتوب چورتونه وهل، آخر لکه څوک چې راته ووايي: (پاخېږه! په چورتونو خو نه کېږي، هغه دی مرگ په خپلو سترگو وینې که د مورېک په څېره نشي کېدلې د هغه سوړه خو د ځان لپاره لویولای شي، پاخېږه! لاس په کار شه!)، ماسره هېڅ شی نه و، موبایل او پیسې خو تور منېجر را څخه اخستي ول، په موبایل سوړه نه لوېدلې خو د یو چاسره مې اړیکه پری ټینګولای شوله، خو د انسان خپل همت او حوصله تر ډېرو وسلو غوره دي، هغه هم که په رښتیني ډول ترې گټه واخستل شي، نو هېڅ څیز یې مخه نشي نیولی.

د خونې غولې سمټي و، څو ځایه مې د هغې سوړې شا او خوا په سوک ووهله، څه ناڅه تشه راته وایسېدلې، لاس مې ورننویست، لومړی زما دوه گوتې پکې ځایېدلې، ورو- ورو مې ټولې منگولې ته پکې ځای جوړ کړ، وروسته مې ښه په کلکه دوه درې ټکانونه ورکړل چې له وروستي ټکان سره سلامت ټنګی (چمله) راواوښت.

د مورېک سوږه په دېوال کې بهر ته وتلې وه، څه به اوس د لپې لپې خاورې کيسه کوم، شا اوخوا نيم متر مربع ځمکه مې د توتې شويو سمتو په وسيله ژوره کړله ديوال پاس د ځمکې پر سر ولاړ پاتې شو، دومره خوشاله شوم لکه ماشوم چې اختر ته خوشاليرې.

زه ورته لومړی د افغانستان د دېوالونو په فکر کې تللی وم، ما ويل دا به هم چې کم وي نيم متر خو به په ځمکه کې بنخ وي، خو فضل د خدای (ج) و، نه په هغه ډول سورور او نه هم په ځمکه کې بنخ و، که څه هم دېوال يوه خبسته و، خو زه يې ډېر ستړی کړم، ايله مې د سهار تر لمانځه مهاله ديوال سوری کړ، د رڼا په ليدلو مې دمه جوړه شوله، غټه ساه مې واخيسته، وروسته مې د ځان په اندازه سوږه لويه کړله او بهر ته ترې ووتم.

د لاسونو گوتو ته مې ايله بهر پام شو، سرې وينې ترې بهېدلې، دننه خو مې ځکه باک نه پرې راوړ، چې مرگ ساعت په ساعت را لنډېده، دا بڼه وه چې د مورېک سوږه د دېوال خواته را پيدا شوه کله په تشو لاسونو مې چېرته دومره توره کولای شوله، هغه بڼوی دېوال او سمټي غولي ته به لاس تر زني ناست وم.

اوس نو لمر راختلی و، باغ ته مې کتل چې نه يې سر بنکارېده او نه يې بر، ټولې ونې پکې د آمونو ولاړې وې، د سوږې له لارې مې هغه دوه تنه نه شواي راوېستلای، په منډه تر دروازې راتاو شوم، دروازې ته غټ کولپ پروت و، خو ما يې نور هېڅ غم نه کاوه، تش لاس نه وم چې ليوني چورتونه مې ورته وهلي وای، کولپ ته مې غټ کانی وويست، څلورم و که پنځم گوزار سره مې لاندي په ځمکه راوغورځاوه، دروازه مې پرانستله، هغوی دواړه مې يو يو پر شا باندي د باغ تر دروازې راوړل، اوس حيران پاتې وم چې د باغ دروازه په څه ډول پرانيزم؟ ځکه! هغه هم له بهره را پسې تړل شوې وه.

کله کله د وېرې او يا غوصې له امله سرې داسې کارونو ته اړ شي چې وروسته يې بيا خپله هم په ليدلو حيرانېږي. د دېوال په خواکې لوړ لوړ چنارونه ولاړ ول، پر يوه چنار مې ځان وروښلاوه او ورو- ورو پرې وروختم، وروسته ډېر بڼه په اسانۍ د ديوال پر سر ورواوبستم، که څه هم دېوال لوړ و، خو بې اختياره مې لاندي ځان وغورځاوه. يوه پښه مې ډېره وخوړېدلې، خو د وېرې له امله مې هېڅ باک پرې رانه ووړ او روان شوم.

که د غسې چاراته وييلې وای چې ورشه! دهغې خونې ديوال په لاسونو سوری کړه او بيا له دغه لوړ ديواله لاندي ځان راوغورځوه، منل خو يې پر ځای پرېږده، څومره به مې ور پورې خندلي ول، چې د ليوني گوره! دا څه وايي؟

خیر خود باغ دروازه مې هم پرانستله، دواړه انډیوالان مې یو، یو له دغه ځایه پر شا باندې
ډېر لېرې یو وړل. لکه مار خوړلی چې له پرې ډاریرې، د لېرې به مې له خلکو څخه لاره چپه
کړله، ځکه! ماته دا وخت هر پاکستانی تور منیجر بریښېده او له هر یوه څخه وېرېدل.

* * * * *

د شپې ناوخته اسلم په خپلو پښو راوږېد او سورگل خو آن مازیگر لاد خپلو پښو شوی و،
هغوی دواړه د سوات ول او په سوات کې هم په یوه کلي کې اوسېدل، دوی هم صایمې لکه
ما غوندې دواړه یو ځای تور منیجر ته سپارلي ول، د اسلم د واده درې میاشتې وتلې وې،
هغه د پلار او مور یو زوی و، خو سورگل بیا په ورونو کې پټ و، ټول پنځه ورونه ول او تر
اوسه یې لادوه ورونه ترده مشران بې واده گرځېدل.

تر نیمې شپې موښه د زړونو خواله سره وکړل، ډوډۍ نه وه خو د باغونو په میوو مې چې
هغوی دواړه راوړغول، همغسې مو ځانونه هم ورباندې ماړه کړل، وروسته مو په کراره یوې
خواته مخه وکړه، تر یوه ځایه پورې نور هم باغونه په مخه راتلل، نوره بیا اواره دښته وه،
هر لوری راته څرگندېده.

سورگل یو ناڅاپه غږ وکړ:

- هاغه دی سړک! موټرو ته گورئ چې ښکته پورته کېږي.

دا وخت اسلم تر مور دواړو مخکې شو و یې ویل:

- هو ولا، یاره سورگله! زما خو نور له پنجا به توبه ده، زه خو په همدې شپه کور ته راوانېرم.

سورگل وخنډل:

- څه مړه! چېب کې دې د مورک لکۍ نه سپېره کېږي، ته بیا کور ته ځې.

- ولې یاره! ټول خو به داسې نه وي لکه دا کافر چې و.

خو ما هېڅ ونه ویل، په پټه خوله ورسره روان وم، یو وخت یوې کچه لویې لارې ته ووتلو، د
موټرو هم ورباندې تگ راتگ شوی و، همدا لاره مو ونيوله تر هغو چې پاڅه سړک ته ووتو.
ماشوم چې نوی په لوستلو راځي، نو هغه ډېر په اسانه کولی شي چې الف، ب، ت، ث له
یوې مخې ولولي، که چېرې په منځ کې د یو توري پوښتنه ترې وشي بیا به رڼې رڼې گوري
او لوستلی به یې نشي. مور هم چې کله د لارې سرته ووتلو، ایله مې وپېژندله چې څو ورځې
مخکې د هغو څلورو پولیسانو تر وژلو وروسته زه پرې راغلی او بېرته تللی وم، هملته مې
سردار را په یاد شو چې سړیه دا لاره خو د هغه حجرې ته ورغلي ده.

اسلم او سورگل ته مې د سردار د حجرې وويل، چې شپه به يو ځای هملته تېره کړو. خو دا ځل سورگل هم د اسلم سره په يوه خوله شو، هغه سر بنکته نيولی و، غږ ترې راوخت: - ننگياله وروره! تا پر موږ ډېر غټ احسان وکړ، خدای دې مه خواروه، که ته نه خپه کېږې، موږ به کور ته لاړ شو.

که څه هم د انډيوالی په دود مې ډېر ورته وويل چې پاتې شي، خو ويې نه منله، هغوی له سرکه بلې خوا ته يو قدم هم نه تلل، هملته د موټر په تمه ودریدل، زه هم تر هغو ورسره و درېدم تر څو د يو موټروان په زړه کې خدای پاک د رحم او به توی کړې او موټر يې ودراره، په موټر کې گڼ شمېر سپرلی ناسته وه، دواړه بنه په جرأت وروختل او د يوې خدای پامانې په ويلو سره رانه پنا شول.

البته د هغوی به همدومره په وس پوره وه چې به تلو کې يې راته وويل: (خدای دې مه خواروه)

ما د هغوی په همدې خبره زړه ډاډه کړ او د سردار حجرې ته وخوځېدم، تر هغو مې بلې خواته مخ هم ونه گرځاوه تر څو مې د حجرې دروازه وروټکوله، سردار خو زما له کارو باره خبر و، هغه زما په ليدلو ډېر وار خطا شو، تر هر څه د مخه يې وپوښتل: - پوليس خو به نه وي درپسې؟

ومي ويل:

- اوس هغه سړی نه يم، پوليس ما څه کوي.

خو سردار زما په خبره باور ونکړ، خپل زوی يې له خوبه راويښ کړ، ورته ويې ويل:

- زمانه! ته ورشه بهر وگوره، چې پوليس نه بنکاري، هله بچيه!

د سردار زوی مې تر لاسه ونيو او راومې گرځاوه، نوره حوصله مې نه وه چې خبره اوږده کړم خو چاره مې هم نه درلودله، اړ شوم چې بايد قناعت ورکړم، ورته ومې ويل:

- سرداره! کيسه اوږده ده، خو اوس دا ومنه! نه قاچاقيبم او نه هم پوليس راپسې دي.

ايله چې سردار په کرار شو، نور يې څه ونه ويل، سمدستي يې پر يوه کټه توشکه خوره کړه ويې ويل:

- ته اوس آرام وکړه، سبا به د خيره غږېږو.

ما خو خپل ځان نه و ليدلی، خدای خبر زه به په څه حال وم، بدن مې وار په وار را باندي درنېده، لکه ټول ځان مې چې ټوک-ټوک وي، هېڅ مې نور خپل غږي نه شوای راټولولای وروسته مې پر هډونو خوږ راو لگېد، داسې سخته تبه مې شوه ما ويل هډوکي مې ټول

مات دي، سردار يوه د ځان خوږي گولۍ راكړه، تر يوه وخته پورې لا وينس وم، نور بيا پر ځان نه يم پوهېدلی او همغسې خوب وړی وم.

يو وخت مې چې سترگې رڼې كړې، په سپېره چت مې سترگې ولگېدلې، داسې راته وېرېښېد، لكه د تور منېجر تور زندان، اوچته را پاڅېدم، گورم چې سردار د كټ پر ژي راته ناست دی او د قرآن كريم تلاوت كوي، زړه مې بېرته پر ځای شو، غټه ساه مې واخسته، زما نور بدن ښه و، يوازې د لاسونو گوتې مې خوږېدلې، كتل مې چې ټولې په سپين ممل باندې پيچل شوې وې، حيران شوم چې سردار زما د خوږ احساس څنگه كړی دی؟ دا وخت سردار قرآن كريم ښكل كړ، پاس پر پكې يې كېښود، وروسته يې زوی ته وويل:

- زمانه! هله بچيه- تشناب ته اوبه په منډه يوسه!

بيا يې تر شا غږ وروكړ:

- گوره! هغه زما سپينې جامې هم هلته ورته ځوړند كړه!

ما نو داسې فكر كاوه چې البته يو ساعت يا دوه ساعته به مې خوب كړی وي، ځكه لا همغسې توره شپه وه، خبر نه وم چې پوره ورځ تېره شوې ده او د بلې شپې ما خوستن دی.

* * * * *

د ځان وينځلو سره زما د بدن ټول هډونه سپك شول، سردار دا وخت تر موره هم راته مهربان ښكاره شو، حجرې ته د ورننوتو سره سم يې د شيدو ډكه پيال راته ونيوله، ما چې له دوه شپو او دوه ورځو راهيسې ډوډۍ په ژبه نه وه ايښې، په رښتيا هم ډېر وړی شوی وم، د تېرې شپې ميوې همدمره وکړل چې موږ يې له مرگه وژغورلو، كنه په مېوه كله څوك مړيږي.

يخني شوروا يې ځانگړې ماته پخه كړې وه، ما هم ښه په ماږه نس وخورله، زه له خداي پاكه ډېر خوښ وم چې همت يې راكړ، له هغسې خونړي ځايه راووتم او هغه دوه نور مې هم د ځان سره راووستل، زه دانه وايم چې اسلم او سورگل ته ما ژوند وركړ او هغوی مې له مرگه راوژغورل. دا د الله پاك(ج) اراده وه كنه زه هم د هغوی په شان يو انسان يم، خو ددې سره بيا همت او غيرت هم ښه شى دی، كه چېرې هغوی دواړه مې په هغسې حالت كې هلته پريښي وای، شايد د ژوند تر پايه پورې زه د خپلې بې ننگۍ له امله خپل وجدان ته خجالت وای.

هر انسان د خپل ژوندانه هر تړون پخپله نيسي، دا چې هغه هر څه کوي، مختار يې هم پخپله همغه انسان دی، خو زه هسې لکه ليونی د هغوی دواړو ناخوانۍ ته ځور بدلېم. خیر، تر هغې خبرې راتېرېږم، د سردار ډېره راته تلوسه وه، هغه ته مې خپله کيسه ټوله تېره کړله، په پای کې مې د صایمې په اړه ترې وپوښتل چې هغه ملامته ده او که زه؟ هغه لږ موسکې شو په ځواب کې يې وويل:

- دا موږ افغانان ټول همداسې کبرجن يو، زما دا د ځمکې څښتن نه دی! دا ډېر ښه سپری دی، کله، کله زه هم ترې خپه کېږم خو په سرد هغې بيا هم هغه ما را پخلا کوي. ما ورته وويل:

- يعنې ملامت زه يم؟

- نو ستا زړه دی چې هغه ملامته ده!

ما سر ښکته ونيو، هغه زياته کړه:

- د هغې مېړه مړ و، او تا ورته د محرم او نامحرم کيسه را اخیستې وه، ورور که! دا خبرې په موږ افغانانو کې دي په بل هيچا کې نشته.

د سردار خبرو ته مې هېڅ دليل نه درلود، وروسته، وروسته يې تاثير زما په عقل منگولې رابښخولې، خوب مې وتښتېده او د صایمې انديښنه راولوېدلې، چې هغه به اوس څنگه وي؟ زه به يې يادېږم کنه؟ دا خو رښتيا هم زه ملامت يم، هغه مې يوازې پرېښودله، يا الله! تور منېجر لا وژلې نه وي، پرون شپه خو ډېر ورته وگواښېد، تور مخی ډېر بد سپری دی.

همدا چورتونه ول چې زه يې تر سهاره خوب ته پرې نه ښودم، په ځای کې پروت وم، سترگې مې پټې نيولې وې خو د خوب مازې پرېښانې هم را باندې را نغله.

* * * * *

لنډه پردې څلورمه ورځ بېرته لاهور ته د راتلو په تکل کې شوم، هلته مې نور صبر نه کېده، که څه هم سردار نه پرېښودم، خو پر ما باندې پرته له صایمې څخه نوره يوه دقيقه هم ډېره غمېدله، ددې پروا نه راتله چې تور منېجر به مې ووژني، ما سره د صایمې غم و او په هغې پسې مې زړه ورختلی و.

آخر سردار هم راسره را رهي شو، پر لاره يې دوه بنډله پيسې راته ونيولې، ويې ويل:

- هه ننگياله! دا درسره واخله، همغه ستا پيسې دي، تراوسه مې لانه دي خرڅې كړي. د سردار دا نرتوب به مې تر مرگه پورې هېر نشي، دا ځل يې هغه د چا خبره په پوره معنا وگتلم. د لاهور ښار ته راوړسېدلو، لومړی مو د صايمې د كور دروازي ته سرورښكاره كړ، دروازه يې كولپ وه، هلته مې هېڅ داسې څوك ونه ليدل چې ما ترې پوښتنه كړې وای، بېرته راوگرځېدلو، د كوڅې په سر كې يو دوكان و، تېرو څو ورځو كې به مې كله كله سودا ترې وړله، دوكاندار سره نوي اشنا شوی وم، هغه ښه پرهبزگاره برېښېده، د لويې گيرې او طريقيوي ويښتانو خاوند و. نور كله به چې دوكان ته ورتوتم د عليكم سلام نه به يې وروسته ډېر په مينه غږ وکړ:

- خان صاحب په خير راغی.

خو نن يې هغه خبره پر ځای پرېږده، زما سلام ته يې عليک هم ونه وايه او ټنډه يې هم ډېره تروه نيولې وه. حيران پاتې شوم، چې ده ته خو ما هېڅ نه دي ويلې، دا نو ولې په ډډه اوښتی دی؟ د نورو ځوانانو په خوله به ما هم هغه ته چاچا (ماما) ويل بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:

- چاچا! خیرت خودی؟

په غوصه يې شونډې و خوځېدې:

- پټان! آخر دې گوره نمک حرامی وکړه!

چاچا په گوليو ويشتلی وای خو چې دا خبره يې نه وای راته كړې، په سرد هغې مې ټنډه هم ورته گونځې نه كړله په نرمه مې ورته وويل:

- تراوسه خو مې ستا نمک نه دی خوړلی، نو نمک حرام په څه شوم؟

- زما نمک دې تاته زهر وگرځي، ته ځان ته پښتون هم وايي.

فکر مې وکړ چې که اوس دليل ورسره وایم نو کيسه اوږدېږي، راځه په يو چل ځان ورڅخه خلاص کړم، ما لا بهانه را لټوله چې د هغه شونډې بيا و خوځېدلي:

- گوره خانه! دا شکر باسه چې مېدم صايمه ژوندی ده، کنه په هېڅ ډول ته د بښنې وړ نه وي.

اوس زه پوه شوم چې تورمنېجر رښتياڼی خپل کار كړی دی، پر صايمې يې هم هغه ده ايله

ونه كړله خو چاچا بيا پر ما دا گمان كړی و، چې گوا كې ما يې د وژلو هڅه كړې، آخر مې

هغه را كښېناوه، لنډ-لنډ مې د تورمنېجر په اصلیت و پوهاوه، ايله چې سپری را نرم شو.

وروسته مې د صايمې پته ترې وغوښتله، هغه وويل:

- پرون مې له هغه پوليس نه پوښتنه وکړه، هغه راته وويل چې په شاليمار روغتون کې بستر

.۵۵

دا بڼه شوه چې دوکاندار چاچا مې په خپله بېگناهي قانع کړ، کنه يوه بلا خو هغه هم راته کتوله. غرمه مهال د شاليمار روغتون ته بڼه په ډاډه زړه ورننوتلو، ما ويل څه خو ناز هلته شته، خامخا راسره مرسته کوي.

سردار بهر په انگرې کې پاتې شو او زه دننه ورغلم، د معلوماتو په دفتر کې د مېز تر شا يوه نازکه نجلی-ولاړه وه، هغې سره مې د سلام په ويلو خبرې پيل شوې، همدا چې د صايمې په اړه مې ترې پوښتنه کوله، تر شا يو آشنا غږ را باندي وشو:

- سلام عليکم، بناغلی خان!

کتل مې چې ناز خپل لاسونه په تخرگونو منډلي او غنم رنگه ليچې يې پر سينه باندي سر پر سر ايښي دي، زما شا ته ولاړه ده. ډېر خوښ شوم، داسې لکه صايمه مې چې موندلې وي او همدا اوس مې لاس نيولی ورولي.

هغې دوهم ځل بيا غږ وکړ:

- بناغلی خان سترې مشې!

- اوه، ډېره بښنه غواړم؛ تاسو د ورځې هم؟

- هو، کله د شپې او کله د ورځې.

روغېر نه وروسته مې صايمه ورته را ياده کړله، هغې خپلې شونډې وچيچلې، ويې ويل:

- ما پسې راځه!

بهر مې د ځان سره سردار هم جوړه کړ او ورپسې روان شولو، هغه د يوه شين سوزو کي موټر شترنگ ته کښېناستله.

سردار راته وويل:

- ننګياله! نه به څو ورسره، بڼځه- بڼځه نه ده، په کومه بلا مو ککړ نه کړي؟

- نه وروره! ناز له هغو بڼځو څخه نه ده! ماته معلومه ده.

لنډه دا چې لومړی موټر ته زه وروختلم او بيا راپسې سردار راوخوت، ناز ته د سردار په اړه پوښتنه پيدا شوې وه، ډېر يې ورته کتل آخري يې له مانه پوښتنه وکړه:

- بناغلی خان! دا صوفي خو ما ونه پېژانده؟

ورته ومې ويل:

- دا زما ورور دی، سردار.

- مگر خبرې مو يو بل ته نه دي ورته.

ورغبرگه مې کړله:

- زموږ وروري په خپرو کې نه، په زړونو کې ده.
 زما له دې خبرې سره يې نور هېڅ غږ ونکړ، خو داخل ما ترې وپوښتل:
 - زه نه پوهېږم، موږ چېرته څو؟
 - زما کور ته.
 - د څه لپاره؟
 - دا به هلته بيا درته ووايم، د راز خبره ده.
 نور مې نو کړس ورسره جوړ شو:
 - زما له رازونو سره هېڅ کار نشته، زه صايمه لټوم.
 هغې په لوړ غږ وويل:
 - خو ته يې يوازې نشې موندلای.
 دا وخت سردار ورنسکور شو غږ يې پرې وکړ:
 - موټر ودر وه! بنکته کېږو موږ، همدلته، همدلته موږ بنکته کېږو.
 ناز سمدستي خپل موټر د سړک يوې غاړې ته بريک کړ، وروسته يې مخ رواراوه:
 - د صايمې په اړه يوازې زه درسره مرسته کولای شم، نوره ستا خوبه.
 زه نه پوهېدم هغې څه غوښتل، چې دا ډول خبرې يې کولې. سردار د موټر دروازه پرانستله
 او په بنکته کېدو کې يې غږ وکړ:
 - تنگياله! هونسيار سړی يې، دا دوه پيسو بنځه ده گوره، ودې نه غولوي!
 سردار له موټره بنکته شو، ناز مخ رواراوه او ويې ويل:
 - خان! سبا هم ما په روغتون کې موندلی شې.
 نور نو هغه په خپله مخه لاړه او موږ هم کرار-کرار بېرته شاليمار روغتون ته راوخوځېدلو.
 سردار چې شونډې يې په موسکا سره بېلې شوې ويې ويل:
 - ياره تنگياله! ټول سروکار دې له بنځو سره دی.
 ما ته خندا راغله ورته ومې ويل:
 - ولاخو چې نارينه نه وي، سړی بنځو ته خامخاړ کېږي او رښتيا هم! دا وطن لکه يوازې د
 بنځو چې وي.
 - ياره خو؛ هملته مې درته وويل، دا بنځه-بنځه نه ده، ته هسې ورسره روان وي.
 - راځه په همدې کې به مو خيرو.

دا ځل مې سردار هم د ځان سره ملگری کړې، روغتون ته دننه ورننوتلو، د معلوماتو په دفتر کې لا همغه نازکه نجلی ولاړه وه، د سلام نه وروسته مې پوښتنه ترې وکړه:

- وښه! آیا صایمه قریشي همدلته ده؟

هغې یو ځل ماته وکتل، بیا یې سردار ته، وروسته یې وپوښتل:

- تاسو؟

سردار یې په ځواب کې وویل:

- دا هم تا پورې اړه لري؟

- حتماً، که درته ووايم، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دی، دا هم، ما پورې اړه لري.

هغه رښتیا هم چې دا وخت دوه تنو پولیسانو ډله خلک را په مخه کړي او له دهلپزه

راووتل، پولیسو پر مورې هم غږ وکړ:

- هله-هله! بهر وځی، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دی، هیچا ته اجازه نشته.

* * * * *

سبا سهار زه یوازې روغتون ته وخوځېدم، په مېلمستون کې مو خونه نېولې وه، غریبانه مېلمستون و، په شپه یې درې سوه کلدارې کرایه اخیسته، هغسې خو نور هوټلونه ډېر ول، خو همدغه د شان په نوم هوټل مو خوښ کړ، چې پر (سو وادي) سرک باندي و. زه هم ولاکه په دې اړه دومره هوښیار وم، دا ټول د سردار برکت و، کله ټولې پیسې به مې بې ځایه خرڅې کړې وې. بله دا چې د هغه مهاجر کارت هم سره طلا وگرځېد، که هغه مو نه درلودلای، بیا نو چا خونه هم نه را کوله.

خیر خو په دغه سهار مې سردار ته بهانه وکړله، چې یو ځل بیا د صایمې کور ته ورځم، کیدای شي دا ځل یې نوکره یا څو کیدار راغلي وي، له هغوی څخه به پوره احوال واخلم. خو په اصل کې داسې نه و، زه د ناز پروني سلوک اندېښمن کړی وم، پوهېدم چې د سردار پر وړاندې یې نه راته یادوي، نو ځکه مې هغه دا ځل هوټل کې پرېښود او زه یو ځل بیا شالیمار روغتون ته ورغلم.

البته هغې نازکې نجلی د ورځې دنده تر سره کوله، بیا د همغه اوږده مېز تر شا ولاړه وه، دا ځل مې دریم سلام هم ډېر په مینه وړدالی کړ، وروسته مې د صایمې په اړه ترې پوښتنه وکړه، هغې شونډې سره وښلولې، لاس یې وروځاوه او د تلیفون غوږی یې را پورته کړ، لږ ځنډ پس په خبرو شوه:

- هلو؛ سلام عليكم صاحب- يو تن د صايمې قريشي پوښتنې ته درځي! هو- همدا اوس؟
سمه ده؛ بيخي بېغمه اوسه- هو؛ هو، ډېره ښه ده- وروسته يې د تليفون غوږي كېښود او
مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه هغه همدلته راځي، د هغه سره بيا كولى شي چې ورشې، زه په تمه وم چې دا (هغه)
به لا څوك وي؟ دقيقه نه وه وتلې چې يو پوليس راته ودرېد، ويې پوښتل:

- ښاغليه! د صايمې قريشي ليدو ته ورځي؟

زما هم لكه د نورو مهاجرو په شان د پوليس په ليدلو مې رنگ تگ سپين واوښت، خو
اوس چوپ نه شواى پاتې كيدلاى، له مجبورۍ مې د هو ځواب وركړ، هغه سمدستي
شناخت كارټ رانه وغوښت، همدا و، چې هك پاتې شوم، نه مې د هو ځواب وركړ او نه د
نه.

پوليس دا ځل په ترڅه لهجه وپوښتل:

- د كوم ځاى يې؟

ما د افغانستان نوم ورته واخيست، هغه نور صبر و نه كړ، بې ځنډه يې زما گريوان ته لاس
راواچاوه او په چتيا تو يې پيل وكړ. زړه مې نور پر ځاى نه و پاتې، همدا مې له ځان سره ويل
چې د كوم زندان له تمبو به مې ورواړوي، اوس مې د تنبېدلو امكان هم نه و، دوهم پوليس
د ټوپك سره مخامخ راته ودرېد، په آرامه ورسره روان شوم، دا وخت خداى خبر ناز له
كومې خوا راغله او زموږ مخې ته په انگرې كې ودرېدله، ويې پوښتل:

- دا مو چېرته خوځولى دى؟

پوليس ډېر په پټكه وويل:

- دا په تا پورې اړه نه لري!

ناز دوهمې خبرې ته خوله هم چوله نكله، بې ځنډه يې خپل كارټ وروښوده، پوليس د
كارټ په ليدلو سمدستي زما مټه پرېښودله او د ناز احترام يې پيل كړ.
ناز ښه په آمرنه ډول ورته وويل:

- همدا اوس يې خوشې كړئ! دا زه پېژنم، ډېر شريف سړى دى.

- مگر دا خو پټان دى، دده له صايمې سره څه كار؟

ناز وخنډل:

- ښښه غواړم، هغه يوه بله صايمه ده- دا غريب د هغې نوكر دى، كله- كله د ضرورت لپاره
ورته راځي.

آخر پولیس خپلې لاسکړې (ولچک) زما له لاسونو څخه لېرې کړلې او وروسته یې د ناز په خاطر زما څخه هم بېسنه و غوښتله.

* * * * *

ناز ډېره غټه ځوانی را سره وکړله، کله خدای خبر هغوی به زه په کومه خوا بوولی وم؟ خو دا ځل مې تېره اندېښنه پر ځای پاتې شوه، ددې ننۍ څېرې ته تعجب یو وړم، چې یوه معمولي د روغتون کارکوونکې او دومره لوی اختیار؟ آخر څه کاره ده؟ چې زه یې په مازې خبره د پولیسانو له منگولو خوشې کړم، ډېرې پوښتنې مې په مغزو کې د ناز تر کوره پورې راوگرځېدلې، خو ځواب مې نه شوای ورته ځانگړی کولای.

ناز مو تر کور ته ننویست، وروسته دواړه یو ځای له مو تره ښکته شولو، دا تر مخه او زه ور پسې یوې ښکلې خونې ته یې بوتلم، پوه شوم چې د هغې خپله وه، ځکه خو یې خپل تصویرونه پکې لگولي ول، دواړه یو بل ته مخامخ کښېناستلو، خو زه اوس هغه ننګیال نه وم پاتې، هغې پر ما غټ احسان کړی و، په څغرده ویل خو پرېږده چې کتلای مې نه شوای ورته.

هغې غږ وکړ:

- ښاغلی!

ژرمې خپل نوم وروښود:

- ننګیال!

- هو رښتیا؛ بېسنه غواړم ننګیال خان! زه په کور کې یوازې یوه بوډۍ مور لرم، هغه هم له ځایه نشي خوځېدلی، د کور ټول کارونه زه پخپله کوم.

پوه شوم چې چای هم خدایزده که راته راوړي، ورته ومې ویل:

- له نن نه پس د صایمې دا نوکر در سره مرسته کولی شي!

هغې وخنډل:

- نو څه مې کړي وای، گوره خان! ته نه یې خبر، ستا په شان ډېر بی گناه دا اوس هم په زندانونو کې له کلونو را هیسې شپې او ورځې تېروي، همدا غوره بهانه وه چې راخوشې

مې کړلې.

ومې ویل:

- هسې ما ټوکه وکړه، ډېره مننه درنه کوم، تا پر ما غټ احسان وکړ.

هغې نور هېڅ ونه ويل، د لږ ځنډ لپاره چوپتيا خوره شوه، کله به ما هغې ته کتل او کله به هغې ماته، همدا ډول کتلو مې په زړه کې شيطانان را وپاراوه، شايد هغه تر ما هم اوښتې وه، ځکه؛ د کتلو ډول يې وار په وار بدلېده، خو بيا هم په هوډ يې پوره نه پوهېدل، که چېرې نيت يې د شيطاني او مستي کولو وای؛ دومره صبر يې نه کاوه، هرو مرو يې زه پوهولم، خو زه د هغې دا ډول نيت ته نه وم په تمه، ما غوښتل د هغې په هدف ځان وپوهوم، خو دا چوپتيا چې تر څو غځېدلې، هومره يې پایله ښه نه برېښېده. په درواغو مې دوه درې ځله وپوځل، وروسته مې سمدستي د صایمې خبره منع ته راواچوله:

- ښه نو؛ صایمه به چېرته ووینم؟

ناز په شونډو کې موسکې شوه ويې ويل:

- ډېر ژر دې پوښتنه وکړه.

ما وځنډل خو ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړله:

- په یو شرط یې لیدلی شې!

- په کوم شرط؟

- دا چې ته به زما یو کار کوي!

ومې ويل:

- نو ستا داننۍ مرسته، ستا د خپلې موخې لپاره وه؟

ناز اوچته ودرېدلې او غږ يې لوړ شو:

- آیا دا مرسته ستا په تاوان وه که څه؟

- مگر ته خو اوس سودا راسره کوي.

دا وخت د هغې سترگې له اوښکورا ډکې شوې، ويې ويل:

- هو؛ ته یې سودا وگڼه.

نوره مې ورسره ونه غځوله، ما ويل راځه که اوس هر څه وي، دا قمار به هم ووهم، اوس خو

يې پورورې يم

ورته ومې ويل:

- ښه؛ وایه! څه ډول شرط دی؟

د هغې پر شونډو موسکا را خوره شوه، بېرته پر خپل ځای کښېناستله، ويې ويل:

- مننه خان؛ دا به ستا ډېر غټ احسان وي پر ما باندې.

هغې یوه لنډه ساه واخیستله، وروسته یې زیاته کړه:

- البته ته به ما یوازی د روغتون د کارکوونکي په حیث پېژني؟

ما د هو په موخه سر و خو خاوه، هغې وویل:

- مگر زه د آی ایس آی غړې هم یم، هه دا وگوره! دا مې کارته.

د ناز دې اصلي خپرې زه لا پسې و وپرولم، خو هېڅ مې ونه ویل، هغې زیاته کړه:

- بناغلی خان! زه یو بل تصویر هم لرم.

- څه ډول تصویر؟

- ډېر خچن تصویر، باور وکړه ډېره مجبوره یم، کنه تر اوسه مې خپل احسان پر چانه دی بار

کړی.

زه یې ډیرې اندېښنې ته پرې نښودم او خپله خبره و غځوله:

- څه به یې اوس ټکي په ټکي درته وایم، زه د یو زلمي هلک د مینې په دام کې راگېره وم، یو

تر بله ډېر خواږه وو.

هغه لږ څه غلې شوه وروسته یې زیاته کړه:

- دا د تېرې ورځې کیسه ده، ماسپښین درې بجې وې، همدا هلک چې زه یې یادوم شاهد

نومېږي، هغه ما پسې راغی او زه یې له کوره بوتلم، مور خو یو بل ته زړونه ورکړي ول،

مینه مو کوله، زه څه خبره وم چې سړی حرامي دی. تر ما بنامه مو په صدر کې ښه چکر

وواځه، دوه جوړه جامې یې هم راته واخستلې، وروسته زه خپل کور ته راتلم، خو د ډیر

ټینگار له امله یې اړ وېستم چې د هغه کور ته ورسره لاړه شم.

ناز سا و اخستله، وروسته یې کیسه اوږده کړه:

- خان! د هغه کور ته ور تگ زما لومړی ځل نه و، له پنځو میاشتو را هیسې مو د یو بل کور

ته تگ راتگ کاوه، هغه داسې نه دی لکه ما غوندې؛ هغه د لویې کورنۍ څښتن دی، پلار

مور، خویندې، او وروڼه ټول لري. هغه ډېر شتمن دی، په نشاط کالونی کې یې ځانگړی یو

کور زما لپاره اخستی و، تل به زه هملته ورسره تلم، په دغه ما بنام د کور دننه د موزیک

آواز زما تر غوږه شو.

ترې ومې پوښتل:

- شاهده! دا موزیک پېریان غږوي که څنگه؟

ځواب یې را کړ:

- البته ټلو یزیون چالان پاتې دی.

ما ویل څه خو رښتیا به وایي، لومړی زه خونې ته ورننوتم.

ناز په ژړا شوه، خو زه همغسې غلی ورته ناست وم، کیسه یې وار په وار جالبه کېدله، هغې سترگې وموښلې وروسته یې خپله کیسه وغځوله:

- خان صاحب! دننه په خونه کې مې ناخاپه یوه پردې سپرې باندې سترگې ولگېدلې، تردغه وخته مې هغه په هېڅ ځای کې نه ولیدلی، وار خطا بېرته راوگرځېدم، شاهد په دروازه کې ولاړ و، هغه موسکې - موسکې کېده، ما داسې فکر وکړ چې البته رښتیا هم هغه پیری دی او یوازې ماته یې ځان را څرگند کړی، حتماً شاهد یې نه ویني چې هغسې خاندې، په منډه مې د شاهد غېږه کې ځان وروغورځاوه، چیغه مې کړله: - هغه دی؛ رښتیا هم پیری ناست دی، ته وگوره ورته!

دا وخت پر ناز باندې ژړا ډېره زوروره شوه، ښه په زوره - زوره یې وژړل. خو زه لا همغسې لاس تر زني ورته ناست وم، لږ شپه یې اوبسکې توی کړې، وروسته یې پاتې کیسه راواخستله:

- تنگیال خان! شاهد نامرده زما له دې خبرې سره پر مخ یوه کلکه څپېره راکړه او زه یې د خونې منځ ته ور وغورځولم. له دې وروسته یې نوره په ویلو شرمېږم، خان! هغه پردې سپرې زما عزت لوت کړ، زما عزت یې لوت کړ او نامرده شاهد راته کتل، یوازې کتل څه! کمره یې راته نیولې وه، زموږ دواړو لوڅ فلم یې ډک کړ. خو هغه حرامي لا تر اوسه نه دی خبر چې زه د آی ایس آی غړې یم، کله دومره جرات یې نه کاوه.

ناز خپله کیسه همدلته پای ته ورسوله، په رښتیا هم د هغې په خوله ډیره دردوونکې وه.

ما ورته وویل:

- زه اوس څه کولی شم؟

- زه هغه فلم بېرته غواړم، او دا کار یوازې ته کولی شې!

- نه - نه؛ زما په وس نه ده پوره.

هغې چیغې کړلې:

- د خدای په خاطر! زه به تبا شم، زه به رسوا شم.

و مې ویل:

- گوره ناز! د آی ایس آی زور ستا سره دی، ته یې چې نه شې کولی. نو زه یې څنگه کولی

شم؟

- نه خان! زه نه غواړم چې زما اداره را باندې خبره شي، آخر زما د عزت خبره ده.

- او که هغه فلم اوس په بازار کې خپور شوی وي، بیا؟

د هغې شونډې و خو خېدې:

- نه؛ دومره ژر يې نه شي خپرولى، خو که نن شپه تېره شوه بيا به نو هر څه له لاسه ووځي.

- خو هغوى به اوس تېنډېلي وي؟

- هو، خو زما څخه نه دي ورک، هغوى پرون شپه په الفلاح مېلمستون کې تېره کړې ده او نن

سهار صفا پالس مېلمستون ته کډه شويدي، د سرويس ټکټ يې هم کړى دى، د شپې پر

لسو بجو کراچى ته روانېږي.

ورته ومې ويل:

- هغوى دواړه به په يوه خونه کې وي؟

- هو، په ديار لسمه خونه کې.

لږ څه غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:

- خو ته به خپل کار له نهو بجو څخه مخکې کوي، کيدى شي هغوى تر لسو وړاندې له هوتله

ووځي.

په آخر کې ناز يوه تومانچه او د شاهد يو تصوير راکړل، د راوتلو پر مهال يې تر شا غږ

راوکړ:

- نهه بجې به د هوتل لاندې زه درته انتظار کوم.

* * * * *

زه خو هسې هم په غمونو او جنجالونو کې لړلى وم، خو سردار خوارکي ته گوره چې په لوى

لاس يې ځان را سره ککړ کړ. همدا چې له ټکسي څخه بښکته شوم، سردار زما مخې ته

ودرېد وار له واره يې غږ وکړ:

- ننگياله! نور چې هر چېرته ځې، زه به هم درسره ځم، پوهېږې! دا نيمه ورځ مې ټوله

همدلته د سرک پر غاړه تېره کړېده، ډېر درته اندېښمن وم.

- لکه چې ډوډى دې هم نه ده خوړلې؟

- نه کنه؛ بيخي مې هېره وه.

په اوږه مې لاس ورکېښود، ومې ويل:

- بښه نو، راځه لومړى ډوډى وخورو.

سردار ته مې د ډوډى په سر خپله كيسه تېره کړه، هغه بيا خپل سر و خوځاوه، ويې ويل:

- ته ولې ساده کېږې! هغه چې د آى ايس آى غږې ده، نو ولې يې په خپله نه نيسي؟

ورته ومې ويل:

-زه د هغې پورورپی یم، هغې پرما غټ احسان وکړ، ته ووايه! ما څه کړي وای؟

-یاني تا ورسره په کلکه منلې ده؟

-هو، خو ستا په ډاډه!

سردار د اوبو گيلاس خولې ته پورته کړ، وروسته یې سترگې راکې بنځې کولې و یې ویل:
-سمه ده، زما غم مه کوه، زه د همدې لپاره درسره راغلی یم، خو که خپل کار پسې وگرځې
دا به ښه وي.

ډوډی، نه پس خپلې خونې ته راوخوځېدو، د ماسپینین لمنځونه مو په خونه کې وکړل.
یوه نیمه بجه وه، سردار ته مې وویل:

-سرداره! ما خو ډېر چورت وواهه، خودا کار په زور نه کېږي.
سردار وخنډل:

-نو څه کوي مرکه ورلېږي؟

-نه سرداره! ما یوه ډچل لاره سنجولي ده- او باید ترمانښامه یې پلې کړو.

سردار لا پر مصله ناست و، و یې ویل:

-پنجابیانو سره چل! نه- نه ننګیاله! یوه بله لاره راوتیوه.

-ته خو یې یو ځل واوړه!

هغه وخنډل:

-ښه ده؛ ووايه! څه ډول لاره ده؟

و مې ویل:

-زه باید هغه هوټل ته د پولیسۍ په جامو کې ورشم، هغه وخت په ډاډه زړه هر څه کولی شم،

که اړتیا شوه وژلی یې هم شم.

سردار راته غوږ و، ما ورزیاته کړه:

-اوله هوټله بېرته په راوتلو کې بیا د یو پولیس مخه هم کله څوک نیولی شي.

سردار د خپل عادت له مخې بیا خپل سر و خوځاوه، و یې ویل:

-خو د پولیس جامې به دې هم له نازه اخستې وې.

-نه سرداره! هیڅوک باید زموږ په پلان و نه پوهېږي، جامې به په بازار کې را پیدا کړو.

سردار وویل:

-سمه ده، جامې به زه درته را پیدا کړم، همدا اوس به ورپسې ووځم، خو ته نور هم غور پرې

وکړه.

* * * * *

ايله د مازيگر پر څلورو بجو سردار د يوې پلاستيکي کڅورې سره خونې ته راننوت، غريب ډير سترې شوی و، د ده له خپلې خولې چې د بازار کوڅه پر کوڅه پلي گرځېدلی، تر څو يې پوليسي جامې موندلې وې، دغه يې لاڅه کوي لومړی يې له کڅورې څخه پوليسي ډنډه راوويستله، له خندا ډک-ډک کېده ويې ويل:

- هه! يوازي دا سوغات يې په دوه سوه روپۍ شوه، پوهېږې جامې په څو شوي؟
- لکه چې گراني وې که څنگه؟
موسکي شو ويې ويل:

- ياره! زه خو يې په لس روپۍ هم ناخلم، خو څنگه يې کوي اوس، منې يې! اووه نيم سوه کلدارې مې پرې وروشمېرلې.
د پوليسۍ جامې مې واغوستلې، خولۍ مې هم لکه د هغوی په شان کره پر سر کېښوده، وروسته مې پر سردار غږ وکړ:

- څنگه ده! رښتياني پوليس شوم کنه؟
هغه وويل:

- ورځه وروره! له رښتياني دې هم ورپسې واړوله، زه خو وایم- تريو څو ورځو که خو څوک په تايه(حوزه) کې هم درباندي وپوهېږي.

دواړو کټ-کټ وخنډل، وروسته د پلان مطابق سردار تر ما مخکې له هوټله ووت. شل دقيقې مو تر منځ ووتلې، زه هم ورپسې ووتم، تورې سترگې مې پر سترگو کړې وې، سردار مې وليد، هغه د صفا پالس مېلمستون مخې ته پر سرک ولاړ و، ښه ډاډه ورروان شوم، ما ويل څه خورا په څنگ به شي، ناگاره ترې تېر شوم، خو هغه خدای خبر په کوم چورت کې تللی و، رڼې رڼې يې را ته کتل ويې نه پېژندم، غوښتل مې بېرته وروگرځم، چې په همدې کې سردار را په څنگ شو ويې ويل:

- نولسمې ته مخامخ ديارلسمه!

ما او سردار خودا پتېلې وه چې کله خونه ونيسي، بيا به نو د هوټل د باندې راته دريږي او د خونې پته به راکوي، خودا چې اوس هغه داسې په سختۍ وپېژندلم، بل څوک خو مې بيخي نه شي پېژندلای، اوس مې نو پوره باور پر ځان راغی چې اصلي پوليس يم.

سردار هملته بهر پاتې شو، زه دننه هوټل ته ننوتم، مخکې تردې چې زه سلام پرې واچوم، د مېز تر شا يو ځوان راته ودرېد، د (اسلام عليکم) ويلو سره يې زما هر کلي هم وکړ، د کښېناستو بلنه يې راکړه، وروسته يې غږ وکړ:

- هلکه ادرېسه! هلته حولدار صاحب ته چای راوړه!

ورته ومې ويل:

- نه- نه، د چای وخت نه دی، مننه.

- څه خیر دی رابه يې وړي، ښه خیریت خو و؟

ما دواړه څنگلې پر مېز ورکښو دلې ومې ويل:

- نن ستاسو هوټل ته څو تنه مسافر راغلي او تللي دي؟

هغه وار خطا شو، شونډې يې و خوځېدلې:

- هسې اوس څه ووایم، که غواړې چې کتاب پسې وگورم؟

- نه- نه، هغه ته ضرورت نشته.

سمدستي مې هغه تصویر وروښود، ترې ومې پوښتل:

- دا خو به پېژنې؟

هوټلي د تصویر په لیدلو بې ځنډه دروازې ته لاس ونيو، ويې ويل:

- هو- هو، دا سړی همدلته دی، هغه ملگری يې همدا اوس بهر ووت.

زه اوس بیخي ډاډه شوم، تر اوسه خو ناز پوره رښتینې وه، د هغې د د هوکې هېڅ ښه نه را څرگندېدل، بیغمه کښېناستم، د سردار راتگ ته لا وخت پاتې و، شاوخوا پنځه دقیقې مې نورې هم هوټلي په خبرو بوخت وساته.

کاته مې چې سردار د پلان مطابق هوټل ته راننوت او برابر خپلې خونې ته لاړ، دا وخت ماته چای کښېنودل شو، دا ښه وه چې د چای پیاله خټینه وه، چای پکې یخ شوی و او ژر ژر مې وڅښه، وروسته دیارلسمې خونې ته د ورتلو په هوډ پاڅېدم. هوټلي غوښتل زما سره یو څوک واستوي خو ما یې په خوله کې خبره وروچه کړله، ومې ويل:

- آخرزه پولیس یم، نولسمې خونې ته مخامخ دیارلسمه خونه کې اوسېږي.

د هغه شونډې په یوه جېراندونکې خندا بېلې شولې، نور ما هم تر شا بېرته راونه کتل، پاس دوهم چت ته وختم، ښي لاس ته دریمه د پای خونه دیارلسمه وه، نولسمه ورته مخامخ وه خو دروازې بیا د ټولو خونو یوه تر بلې تېرې بېرې وې، لومړی سردار ته ورننوتم، هغه ته مې وویل:

- زما له اټکله په خونه کې اوس یو تن پاتې دی، هوټلي راته وویل چې یو تن یې بهر وتلی.

- نو بیا خو لاسه ده، تر هغو چې ملگری یې راځي، دده به کار وروکړو.

- نه سرداره! زه یوازې ورننوځم، هه! دا توما نچه ته درسره واخله.

هغه وویل:

- مگر تر ما خو تا سره بڼه ده کنه!

- نه، نه، تا سره بڼه ده، هغه تر هغو په دې پوهېږي چې زه پولیس نه یم، ما به خپل کار کړي

وي، زه یوازې له بهره وپرېږم.

- څه ورځه! له بهره بېغمه اوسېږه.

د دیار لسمې خونې دروازه مې وروټکوله او ورننوتم، خونه کې هېڅوک تر سترگو نه شول

یو دوه ځله مې وټوخل، ما ویل که په تشناب کې څوک وي؛ خامخا اوس راوځي، خو بیا هم

د چا څرک ونه لگېد. تشناب ته نږدې ورغلم، دروازه یې د خونې په کونج کې وه، په تشناب

کې د نل اوبه شورېدلې، هیچا ځواب رانه کړ، زړه نا زړه مې د تشناب دروازه ورتپلوهله،

ناڅاپه دومره ووپرېدم چې آن د سر وینستان مې رازیر شول. همغه سړی چې تصویر یې ناز

راته را کړی و، په تشناب کې مې پروت و، په غاړه کې یې سره رسۍ پرته وه او هغه د چا

خبره یو گز ژبه یې تر خولې راوتلې وه.

بېرته راوگرځېدم، خونه کې یوازې یو بیگ د کت پر سر پروت و، هغه مې راواخیست او په

منډه بېرته راووتم، دهلېز کې لا همغسې کراري وه، بیگ مې سردار ته ورکړ، ورته ومې

ویل:

- څه، همدا اوس له هوټله ځان باسه، زه درپسې یم.

سردار زینو ته نه ورسېدلې، بیا مې غږ پسې وکړ:

- سرداره!

هغه هملته ځای پر ځای ودرېد، زه ورغلم په خپل بدل کړي پلان مې وپوهاوه، وروسته مې

ټینگ تر متي ونيو او د ځان سره مې وخوځاوه. هوټلي د سردار په لیدلو خپلې سترگې را

پورې ونبلولې و یې ویل:

- حولدار صاحب! دغه سړی خو په نولسمه خونه کې و.

بې ځنډه مې ځواب ورکړ:

- دیار لسمه او نولسمه زه څه کوم، زما سړی په کار دی.

هوټلې د سردار په نیولو ډېر خواشینې شو، خو څه یې کړي وای، پولیس سره د چا زور برابر دی، رنې رنې یې راته کتل، ما سردار ترې وویست. بهر مې سمدستي ټکسي ودراره او دواړه پکې وختلو. په شان هوټل کې زموږ هېڅ نه و پاتې، هلته ورتگ ښه نه راته برېښېده، ځکه ناز هم اوس زما تر پامه بده شوې وه، ترې ووپرېدم، د هغه سړي وژنه اټکلي نه وه، هر ورو د ناز هم پکې لاس و. خو دا چې په خیر بېرته راووتلو، لامل یې د ټاکلي وخت څخه ډېر مخکې زموږ لاس په کار کېدل و، کنه دا ځل مو د خلاصون امکان هم نه و. خو ولې هغې داسې وکړل؟ یو ځل یې د پولیسو له منگولو آزاد کړم او اوس یې بېرته تر هغه بدتره په دام کې راگیرولم؟ ډېر چورتونه مې ووهل خو هېڅ نه ورته پوهېدم. ټکسيوان به د هر واک په پای کې پوښتنه کوله:

- حولدار صاحب! کومې خواته؟

ماته خو یوه خوا هم نه وه څرگنده، اټکلي به مې یوې خواته لاس ونيو، یو ځای کې د بازار ښه گڼه گڼه پر مخه راغله، غږ مې پرې وکړ:

- استاذه! همدلته ښکته کېږو.

سردار د پوښتنې په موخه راوکتل خو ما ناځوابه پرېښود، ټکسيوان ته مې یو پنځوسۍ ورکړه هلته ترې ښکته شولو.

سردار تر شا غږ را پسې وکړ:

- تنگیاله! چېرته روان یې؟

ما ورته وویل:

- راکه یوه یوه جوړه جامې به واخلو!

- ولې څه خبره ده؟ سبا به یې په کراره واخلو، درځه اوس خونې ته!

بېرته وروگرځېدم:

- سرداره! نور هغې خونې ته نه شو ورتلی.

- ولې؟

- دا ځل مې ځای زندان دی او ته به هم راسره یې!

هغه زما په مطلب پوره ونه پوهېد، ما ورزیاته کړه:

- دا بیگ وینې! دا د هماغه سړي دی چې ما په صفا پالس کې مړ ولید.

سردار زما له دې خبرې سره سمدستي شاته وکتل، ما ورته وویل:

- بېغمه او سپرېه! تر اوسه لا ما بنام هم نه دی شوی، هېڅ خبره نشته.

سردار په لومړي ځل راته په غوصه شو:

- لږ لږ زما هم مننه! ما هغه پخوا پېژندلې وه، خو ته هسې سرتمبه کېږې.

- رايه اوس دا ځای د دغو خبرو نه دی، خدای به خیر کړي.

لومړی مو په یوه دوکان کې دوه جوړه گنډل شوې جامې واخستلې، وروسته مو یو غټ بیگ هم واخست او هغه د مړي بیگ مو پکې ورکېښود. هملته مو حمام هم وکړ، جامې مو په حمام کې بدلې کړلې، ما بنام تیاره د یوې خونې په لټه کې شولو، بلآخره مو پر سالار سرک په مهران هوټل کې یوه خونه ونیوله، دا هوټل هم یوازې مېلمستون و، ډوډی. مو له بازاره راوړله، خوزه تر هر څه بیگ ته ډېر اندېښمن وم، سردار ته مې وویل:

- ته دې خپله ډوډی وخوره! زه به دا بیگ وگورم.

په هغه باندې زما خبره ښه ونه لگېدله، په لوړ غږ یې وویل:

- ولې وار خطا یې، رايه کښېنه! شپه خو لویه ده.

نور نو د سردار له خبرې نه تېرېدم، ډوډی مې تر پایه ورسره وخوړله، وروسته مې بیگ راواخست او ټول هر څه مې پر ځمکه ترې وغورځول، ښه مې لټ په لټ کړ، پرته له دوه جوړه یخنکاغونو، یو ټلیفون، دوه لکه کلدارې او دوه غټو کتابونو څخه چې په هندي ژبه لیکل شوي ول، نور مې هېڅ شی پکې ونه موندل.

زه نور هېڅ نه پوهېدم، کله به چورت راو لوېد چې ناز په دې پېښه کې غټ لاس لري، خو کله به ووېرېدم چې که هغه سړی خپل ملگري وژلی وي؛ دا هم امکان لرلی شي. زه به نو ناز ته هغه فلم له کومه کوم؟

لس کمې نهه بجې وې سردار ته مې وویل:

- سرداره صفا پالس ته یو ځل نه ورځو!

هغه په یوه څنگ ډډه وهلې وه او چته را کښېناست و یې پوښتل:

- ولې بیا څه چورت درو لوېد؟

- ورځم، گورمه چې ناز رښتیا نې هلته راځي او کنه؟

سردار د یوه کتاب تصویرونه کتل، کتاب یې پر ځمکه وغورځاوه، و یې وویل:

- رايه چې څو، خو له موټره به نه ښکته کېږي.

ورسره و مې منله، پنځه باندې نهه بجې وې، چې صفا پالس ته مخامخ د سرک له پورې غاړې څخه مو د ټکسي له منځه ننداره کوله، ټوله ودانۍ کې تپه تیاره وه، آن هغه شاوخوا

بي نږدې دوکانونه هم تړلي ول، سترگې مې شاوخوا ډېرې واړولې، خو نه مې ناز تر سترگو شوه او نه د هغې موټر، لس باندي نهه بجې شوې، سردار بي صبره شو، ويې ويل:

- څو به كنه؛ هغه خو نشته.

ټكسيوان ته مو په سر كې دا بهانه كړې وه چې دلته زموږ ملگري راځي، هغه د ځان سره بيايو، رښتيا هم نور هلته زموږ پاتې كېدل ښه پايله نه درلودله، ټكسيوان ته مې وويل:

- درځه استاذه! هغه راغی.

بېرته خپلې خونې ته راغلو، خو زما انديښنې وار په وار ډېرېدلې، يوه شپبه مې هم نوره په كراهه نه تېرېده، د صايمې بېلتانه بې سگروټو نينې كولم، خپل نصيب ته مې غوصه راتله چې دوه ورځې مې د مينې نه وې وتلې، بيا بېلتون راوړسېد، زه يې تر كړولو په ځغولو سترې كړم، دا نو ولې؟ ما خو كومه گناه هم نه وه كړې.

پرته له دې چې ځان مې په شاليمار روغتون كې بستر كړی وای، بله چاره مې نه درلوده، هسې هم هغومره ناروغي راكې وه چې يوه دوه ورځې مې هلته د بستر كېدو په بهانه تېرې كړې وې.

شپه نه را باندي سبا كېدله وار په وار مې د زړه نارامۍ زور اخيست، د شپې يوولس بجې وې، په ځای كې را كښېناستم، په سردار مې غږ وكړ:

- سرداره! و سرداره!

هغه خوار كې له خوبه راويښ شو وار خطا يې وويل:

- آآ، څه وايي؟

د سردار په راويښولو خپل ځان بد راته ښكاره شو، ډېر پښېمانه شوم، د ځان سره مې وويل: (آخر ولې؟) هره ستونزه چې را پېښېږي بايد يوازې زه يې وگالم، سردار بايد بېرته خپل زوی، خپل كاروبار ته ورشي، هغه ولې را سره په عذابوم.

سردار بيا غږ وكړ:

- تنگياله خیرت خودی؟

زما څخه ځواب ورك و، ورته ومې ويل:

- زه نورد اور منځ ته وردانگم، همدانن شپه

- دا څه ليونی- ليونی- خبرې كوي، ليونی شوي كه څنگه؟

- كاشكي ليونی وای، ما به دا دومره غمونه څه كول.

سردار غلی شو ما ورزياته كړه:

- سرداره! تا ته هم نور زحمت نه در کوم، زه خوشالپرېم چې ته دې خپل زوی ته ورشي، ته هسې را سره په عذابېرې.
بې ځنډه يې وپوښتل:
- ته نوڅه کوي؟

- زه ناروغ یم، په شالیمار روغتون کې ځان بستروم.
- نه وروړه! د غسې يې نه منم، زه به هم درسره یم.
هغه ډیر تینگار وکړ چې ما به یوازې نه پرېږدي، خو زه په دې وپېرېدم چې هغه را سره هسې په بلا ککړېږي، باید خپل زوی ته ورشي، هغه هم هلته یوازې دی.
لنډه پردې سردار مې راضي کړ.

هغه ترسره ووت، غوښتل يې تر روغتون پورې را سره لاړ شي خو ما هملته غېږه ورکړله او په ټکسي کې ترې وختم، سترگې مې له ژړا راډکې شوې، د سردار غونډې ملگري څخه هم آخر له مجبوریته بېل شوم، کنه د بېلېدو سړی خو نه و.
هورښتیا! زه لا ټکسي ته نه وم ختلی، سردار هغه دوه لکه کلدارې راته ونيولې، ډېر مې ورته وویل چې دومره پیسې زه څه کوم، ستا پیسې هم ډېرې را سره پاتې دي.
خو په سر د هغې سرزوري يې وکړله، پنځوس زره يې په جیب کې را کښودلې.

* * * * *

د روغتون مامورینو را سره نه منله چې زه دې هلته بستروم، خو ما هونښیاري وکړه، لس زره کلدارې مې ورکړې او ځان مې ورته مسافر وښود. وروسته يې یوازې همدا پاتې شپه تر سبا نهو بجو پورې د یوې خونې بستروم په نوم کړ.

پنځه زره کلدارې مې بیا هم په رسمي ډول په خونې تحویل کړلې، وروسته یوې نرسې زما بستروم وښود او کرار مې پرې واړول، هغې نرسې د دوهم ځل لپاره زما احوال واخیست، ډېره خوږه- خوږه کېدله، خدای خبر چې هغې له انسانیته را سره اخلاق کول، که بل څه مطلب يې درلود، خو زه اوس ډېر ځیرک وم، فکر مې وکړ چې په ښه کار باید تلوار وشي، دا چې هر څه پېښېږي هغه به پېښېږي، کیدای شي همدا نرسه را سره مرسته وکړي. د نرسې سترگو ته مې کتل، ښه په ډاډه زړه مې دوه پنځه سوېزه په موتي کې ورکښودل.
هغه د پیسو په لیدلو موسکې شوه، ویې پوښتل:

- ښاغلیه دا د څه لپاره؟

زما شونډې هم په خدا ورته بېلې شوې:

- دا ستاد انسانيت او خواخواري لپاره.

هغې هېڅ ونه ويل، همغسې په خوشحالي لاره ووتله. زه خود شنو افغانيو په خرڅولو عادت وم، کلداري هم همغسې راته ښکارېدلې. لږ ځنډ وروسته نرسه بيا راننوتله، دا ځل مې دوه زره کلداري ورکړلې، زه اوس و پوهېدم چې نرسه زما خبره په ځمکه نه غورځوي، راجه د صايمي په اړه ورته ووايم، بې باکه مې غږ پرې وکړ:

- نرس!

هغې مخ راواړوه- ويې ويل:

- ښاغليه! څه دې ويل؟

- هو، مگر ډېر وېرېم.

- له څه شي نه؟

- همدا چې درته ووايم، کنه؟

هغه په خندا شوه شونډې يې و خوځېدې:

- البته په خپله خبره باور نه لرې!

زما د زړه کې راوگرځېدل چې ولا ښځه لکه چې غلطه پوهه شوه، په ځغرده مې ورته وويل:

- بې باوره خبرې زه بلکل نه کوم، خو که ته يوه ژمنه را سره وکړې احسان به دې وي.

د نرسې ټنډه په گونځو راټوله شوه، ويې ويل:

- ته څوک يې چې زه ژمنه در سره وکړم؟

ځواب مې ورکړ:

- يو عادي انسان! مرستې ته اړيم.

- مگر زما ژمنې ته ضرورت څه دی؟ مرسته خو بايد هر څوک پرته له ژمنې وکړي.

زه چوپ پاتې وم، هغه زما د کت بلي غاړې ته راوگرځېدله زياته يې کړه:

- ښاغليه! له دوستۍ درته وايم، دا پنجاب دی- د خپلو پيسو خرڅولو نه مخکې خپله

ستونزه حل کوه!

نرسې ډېره پر ځای خبره وکړه، زما يې عقل راوښين کړ، اوس نو په شپه کې هم نور څه نه و

پاتې، پاو کم درې بجې وې، خدای خبر که دا ډول چانس مې بيا تر لاسه کړی وای، ومې

ويل:

- ناروغ يم خود ومړه نه! چې زه دې بايد بستر شم.

هغه زما په خبره کې راولوېده:

- نو بيا؟

- زه غوارم صايمه قريشي ووينم.

- هغه څوڪ ده؟

ومي ويل:

- همغه ناروغه؛ چې د پوليسانو تر څارنې لاندې ده.

تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې شونډې وڅو ځېدې:

- بڼه- بڼه، هغه په گوليو چې لگېدلې!

- هو، همغه.

هغې وويل:

- هغه څه پېژني؟

ماته خندا راغله:

- ولې يې نه پېژنم، مور دواړه يو د بل په زړونو کې اوسېږو، هغې له پسڅنډه خپلې شونډې

کېرې کړې، ويې ويل:

- مگر ته خو مسافر يې!

- هو، زه مسافر يم، خو صايمي ته نه يم پردي.

- دومره پر ځان باور لري؟

ومي ويل:

- هيله كوم؛ شپه سبا کېږي، دا هر څه له هغې نه وپوښته هغه به درته ووايي.

نرسه او چته پاڅېدله، تر شا مې غږ پسې وکړ:

- زما نوم دې هېر نشي! ننګيال

هغې وځنډل او همغسې لاره ووتله.

بنايسته شېبه ووته، وروسته مې کتل چې بېرته په بېره را ننوتله، غږ يې را باندي وکړ:

- را پاڅېږه! هله ژر شه.

يوه سپينه چينه يې هم د ځانه سره راوړې وه، هغه مې واغوستله او ورسره روان شوم.

په هغه دهليز کې د دروازې نه بهر يو تن پوليس پر څو کې ناست و، البته پرته له ډاکټرانو

يې بل څوک نه ورپرېښودل، ځکه خو نرسې سپينه چينه مخکې تر مخکې راته راوړې وه.

خو پوليس خوارکي پر خپله څو کې په ناستې ويده و، بوی يې هم يونوور، نرسه تر مخ او زه

ور پسې خونې ته ننوتلو، زما خو هېڅ باور نه کېده چې صايمه دې خدای پاک همغسې

ساتلې وي، لکه چې وه. هغې په خپلو ښکلو سترگو زه وليدم، په خپلو نازکو شونډو راته موسکۍ شوه او په خپل جذابه غږ يې وار له واره په کراره وويل:
-الله! زما ځان، زما ژوند.

هغه ډېره خوشاله شوه، خو له ځايه نه شوای راپورته کېدلای. يوه گولۍ يې په کين تشي او بله يې پر کينه اوږه باندې لگېدلې وې، ډېره ډنگره شوې وه، تکه ژيره تبستېدلې او سترگې پکې بوتې را ختلې وې. له ډېرې غوصې مې زړه راوړسېد، ما ويل همدا اوس مې تورمنېجر چېرته موندلی وای، او دا سر مې ترې غوڅ کړی وای. توبه خدايه! په دې به څه حال تېر شوی وي، څومره زاری به يې ورته کړې وي. په خوا کې يې د کت پر ژۍ ورسره کښېناستم، هغې خپل ښی لاس زما په لاس کې راکښود و يې ويل:

-گوره! دا ستا د بېلتانه پایله ده.

ما هېڅ ونه ويل، دا وخت د گيلو نه و، چې ما اوس ريښتنۍ ورسره پيل کړې وای، هغه خوارکۍ له ما نه څه خبره وه؟ کله تورمنېجر خو زما د وژلو هوډ تردې مخکې کړی و. د صایمې په سترگو کې اوښکې را پيدا شوې، په ژرغوني غږ يې شونډې و خوځېدې:
-ننگياله! هغه زما په مرگ پسې راغلی و، زه يې وژلم، غټه چاره ورسره وه.

اوښکې يې د سترگو له کونجونو څخه ښکته راو بهېدلې زياته يې کړه:
-زه د کړکۍ له لارې برنډې ته ترې ووتم او له وېرې مې انگړ ته ځان وغورځاوه، هغه وخت پر ځان نه پوهېدم، زما پښه ماته شوې وه، مگر بيا مې هم منډه واخسته، خو هغه تور مخي سره تومانچه وه، تر شا يې راپسې ډزونه وکړل او زه يې ځای پر ځای هملته وغورځولم. دا وخت نرسه د هغې په خبرو کې راولوېدل:

-ښاغليه! کيسې اوږدېږي، راخته چې څو! زه بايد د نورو ناروغانو احوال واخلم. صایمې د پوښتنې په موخه نرسې ته وکتل، خو ما پرې نه ښودله چې هغې ته څه ووايي، ومې ويل:

-هغه رښتيا وايي، زه په غلا درته راغلی يم، کله ته هم پوهېږې چې زه ډاکټر نه يم. صایمې ژر زما چينې ته وکتل، پوښتنه يې وکړه:

-دا د څه لپاره؟

نرسې بيا غږ وکړ:

- بناغلیه! همدا اوس هم یو خوک راننوتلای شی، بیا هېڅ بهانه گټه نه لري، همدومره بس ده - ما مه رسوا کوه.

نوربه مې څه ورسره سرتمبه کاوه، هغې رښتیا ویل، یوه شېبه هم باور نه و. صایمې ته مې وویل:

- سبا تر نهو بجو پورې زه په روغتون کې یم، ته کولی شې سبا ته ما وغواړې، اوس درنه ځم.

* * * * *

سهار په تمه وم چې صایمه به مې اوس وبولي، دروازې ته مې سترگې پاتې وې، کتل مې چې همغه نرسه او ناز دا ځل دواړه غبرگې راننوتلې، هک پاتې شوم، ما ویل څه نو خامخا به اوس پوليسان هم ورپسې وي، دواړو په خندا کې زما د ناروغۍ پوښتنه وکړله، خو دقیقې نورې هم واوښتې خو پوليسان راڅرگند نه شول.

نرسې وویل:

- دا زما ملگرې تانیا ده، همدلته په روغتون کې کار کوي، ډېره زړه خوږې ده.

ومې خندل:

- هو رښتیا هم، له څپرې څخه ډېره مهربانه بریښي، خو تر تا پورې به ونشي رسېدلې.

دریواړو و خندل، وروسته نرسې شا اوخوا سترگې واړولې، هغې د فشار آله بل ځای پرېښې وه، بېرته ووتله اوس نو یوازې ناز راته پاتې شوه، ځنډ مې ونه ویست، ورته ومې ویل:

- اغلې تانیا! کښپنه کنه؛ بېگانی لوبه خو دې بده نه وه.

هغې سترگې راپورې وگندلې او غږ ترې راپورته شو:

- خان! پر ځای غږېږه، دا ځای د دغو خبرو نه دی.

- مگر ما خو تراوسه څه نه دي ویلي.

هغې وویل:

- دا ووايه! تردې ځايه څنگه راوړسېدلې؟

دا وخت د ناز ځواب پاتې شو، نرسه راننوتله، د فشار کتلو وروسته یې ډاډینه راکړه چې فشار مې سم دی، د هغې د دندې وخت پوره شوی و، بیا نه راتله - ځکه یې خدای پاماني واخسته. ناز هم ورسره ووتله، خو لږ ځنډ وروسته مې کتل چې ناز بېرته راننوته او وار له واره یې غږ وکړ:

- خان صاحب! هغه ستا ملگری!

که څه هم هغې اعتبار راته خوړلی و، خو په سر د هغې يې بيا هم وارخطا کړم، ترې ومې پوښتل:

- ولي زما ملگری؟

هغې وويل:

- بيگا شپه دولس بجې وې، په سالار سرک باندي تېرېدم، د مهران هوټل په مخکې مې ستا ملگری وليد، هغه درې کسانو ټينگ نيولی و او موټر ته يې ورپورته کړ.

ما خو نه منله، خو هغې چې د مهران نوم واخست، زه پوه شوم چې خامخا څه خبره شته، ترې ومې پوښتل:

- تا هلته څه کول!

- دا پر تا پورې اړه نه لري، نوره ستا خوښه، خو هغوی خدای خبر که ستا ملگری بې مرگه پرېږدي.

ناز نوره يوه شپه هم په خونه کې تم نه شوه، لاره ووتله، زما چورت يې راخټه کړ، فکر يووړم چې د صایمې تر احواله انتظار وباسم او که په منډه يو ځل تر خپلې خونې ورشم. وار په وار مې زړه نا آرامه کېده، ما ويل هسې نه چې رښتيا وي، راځه يو ځل ورشم، خدای خودې وکړي چې دروغ وي. روغتون مې مهران هوټل ته د ورتلو په هوډ پرېښود.

* * * * *

هلته هوټل په همغه خپل عادي حالت کې و، داسې نه برېښېده چې دلته دې هم بيگا شپه کومه پېښه شوې وي، بيخي عادي حالت و. لومړی خپلې خونې ته وروختم، د هغې دراوزه کولپ وه، بېرته هوټلي ته راغلم، هغه ته مې وويل:

- زما ملگری نشته، خونه هم کولپ ده.

هغه هېڅ ونه ويل، سمدستي يې بله کيلي راته ونيوله.

ما بيا ترې پوښتنه وکړه!

- زما ملگری څه شو؟

هوټلي بيخي خپل ځان نا خبره کړ، ويې ويل:

- زه نه يم خبر چېرته به تللی وي.

بېرته خونې ته لاړم، هلته هر څه پخپل ځای ول، کتابونه، د هغه مړي جامې او دواړه بيگونه دا هر څه همغسې چې زه ترې وتلی وم پراته ول. لومړی مې د کټ د سر توشکه راواړوله،

تومانچه همغسي چې ما ايښې وه، په همغه ځای کې پرته وه، توشکه مې لېرې گوزار کړله، کاته مې چې د بالښت سره پيسې هم لېرې وغورځېدلې، همغه د مړي پيسې! شنه پنځسويږ.

تومانچه مې پرگنده ووهله او پيسې مې هم په جېبونو کې واچولې، بېرته له هوټل څخه راووتم، بهر ډېر لږ کسان په دې پېښه خبر ول، هغوی همدا يو نوم (کاليابهايي) ياداوه، ويل يې چې دا د ښار نوی ډاکو دی. نور مې نو بيخي له غمه زړه خولې ته راغی، له ډېرو نه مې د کاليابهايي د ځای پوښتنه وکړه، ټولو له پسځنده را پورې وځنډل يوازې دوه کسانو راته وويل چې: (هغه يو بې ځالي زمري دی، څوک يې نشي نيولی، ډېر خطرناکه دی).

څه به يې اورېدوم، ترمانښامه ورپسې وگرځېدم، کړی ورځ مې د کاليابهايي په لټه کې تېره کړله، د ښار ډيری غله او ډاکوان مې راوکتل، ځينو کاليابهايي نه پېژانده او ځينو يې هم يوازې نوم اورېدلی و، هغوی په دې اند پېښه کې ول چې څنگه يې وويني، د هغوی له خولې چې هغه د شپې لخوا ښار ته راوځي او د خپلو ملگرو سره يې توپير هم نه کېږي، ټول په تورو جامو کې دي، يوازې سترگې يې ښکاري او بس.

بېرته نا هيلی راوگرځېدم، شپه شوه، يو يو ستوری په اسمان کې راوځلېد او څراغونو د ښار ښايست ته يوه بله څېره ورواغوسته.

د ټکسي موټروان ډېرې خبرې کولې، خو زما چې تبیت وړان و، د هغه خبرې وار په وار را باندې وغمېدلې، ترډېره مې حوصله وکړه، نور مې طاقت ونه شو، غږ مې پرې وکړ: - استاذه! همدلته زه ښکته کېږم.

ټکسي يې يوې غاړې ته ودراره، وروسته يې شاته راوکتل.

- ښاغلیه! ته خو سالار سرک ته تللې!

- هو، خو ته به مې تر هغه ځايه ليونی کړې.

ټکسي وان په خپل عيب وپوهېد، لومړی يې بښنه وغوښته، وروسته يې وويل:

- نور نه غږېږم، ډېر وېښه، زما پام نه و.

نور يې نو غږ تر خولې را ونه ووت، هغه په خپله موټروانۍ بوخت شو او زه د خپل لاله هانده نصيب په فکر کې لارم، ماته دا کار پرته له نازه د بل هيچا نه ښکارېده، خو آخر ولې؟ سردار خو هغې ته هېڅ نه دي ويلې، ما خو هم څه نه دي ورته ويلې، هغې نو ولې په موږ پسې راخستې ده؟ خو زه پوهېږم؛ ناز يوازې نه ده، خامخا يو څوک يې شاته شته چې هغه خامخا زموږ دښمن دی.

ډېر مې پر خپل فکر غور وکړ، خو پرته له تور منېجر څخه ما د بل هيچا سره څه نه درلودل، هر ورو همغه دی، اوس غواړي د کالیا بهایي په وسیله ما له منځه یوسي، دا چې یوازې سردار په لاس ورغلی، علت یې همغه زما د نیمې شپې تگ و روغتون ته، کنه دا ځل یې هم پلان پوره بریالی و. اوس یې هم سردار شاید زما لپاره ژوندی پریښی وي، هغه بې گناه دی، که وژني نو ما وژني، سردار خوار کي خو تر اوسه لیدلی هم نه دی.

یو وخت گورم چې ټکسیوان زما پر زنگانه لاس را ایښی دی - خو ځوي مې، زه چې په وینښه وږده وم، په رڼو سترگو مې خوبونه لیدل، ټکسیوان لکه له خبرو څخه چې قسمي شوی وي، په پټه خوله یې مهران هوټل ته گوته و نیوله. ماته خندا راغله او همغسې مې په شونډو کې پټه کړه، د هغه دوه سوه روپۍ کرایه کېدله، ددې لپاره چې زما تر بېرته راتگه انتظار وباسي، یو سلگون مې بل ورزیات کړ، هوټل ته ښه په بیړه ورننوتم، مخامخ د سور بخوني مېز تر شا یو بریتور سړی ناست و، له هغه مې وپوښتل:

- کالیا بهایي څوک دی؟

هغه راولاړ شو، سگریټ یې په دوو گوتو کې تر شونډو یووړ او یو لوگی یې تر خولې راووست، وروسته یې وپوښتل:

- ما ونه پېژندی؟

- ولې! زه په همدغه هوټل کې اوسېږم، ته خپل میلمه هم نه پېژني!

هغه سره مې کړس جوړ شو، کتل مې چې همغه سهارنی سړی هم راغی او د بریتور په خوا کې ودرېد، ویې پوښتل:

- څه شور ما شور دې جوړ کړی؟ څه خبره ده؟

ما هم پرته له دې چې ځواب ورکړم د هغه گریوان ته مې لاس ورواچاوه، ښه ټینګ مې راوښو، ورته ومې ویل:

- همدا ته مې په کار وي، زما ملگری چا بوولی؟

هغه او ملگری یې دواړو هڅه وکړه چې د هغه گریوان زما له منگولو خوشې کړي، خو ما نور پرې نه ښودل، لومړی مې هغه بریتور تر وینستانو راوښو، ډېر په ځغرده مې په خپل لوري راکش کړ او په نسکورې مې د هغه مخ له مېز سره وجنگاوه، دوهم ځل ته بیا اړتیا هم نه شوه، لکه مړی د مېز تر شا پریووت. دا بل هم لا زما تر منگولو نه و وتلی، هغه د خپل ملگری په دې حالت ډېر وار خطار شو، چیغې یې کړلې:

- سلیم، کامران! هله! د خدای لپاره، ما وژني؟

خو نور بی تر خولې بیا غږ راونه خوت، خوله بی همغسې وازه پاتې شوه، ځکه چې ما
تومانچه پرسینه ورکېښوده، په بیړه مې ترې وپوښتل:

-زما ملگری څه شو؟

سړي نور په عذر پیل وکړ:

-زما گناه نه وه، کالیابهایې ډېر زورور سړی دی، د هغه مخه هیڅوک نشي نیولی، پروڼ
شپه یې په صفا پالس کې هم یو سړی وواژه.

ما ورته وویل:

-مگر کالیا څه خبر و چې مورډلته اوسېږو؟

-زه هم نه پوهېږم، څه کم دولس بجې وې چې هغوی رانوتل- اوستا ملگری یې وویست.

-هغوی! یعنی نور هم څوک ورسره ول؟

د هغه خوله له وېرې وچه شوې وه، ویې ویل:

-هو؛ ټول څلور تنه ول، یوه پکې ښځه وه، خوله څېرې نه یو هم نه پېژندل کېده.

اوس زما په نوم له هر پاکستانی څخه کرکه کېدله، هر یو دروغجن، د هوکه باز او ناخوانه
را سره مخ کېدل، غوصې دومره را وپارولم چې نږدې مې د هغه پر سینه ټوله تومانچه
ورتنه کړې وه، خو په سر د هغې مې هم روغ پرې نه ښود، همغسې د هغه بل غونډې مې
شوندې او پوزه پرې وروپرسول او شا پر تخته مې تپله کړ.

هلته نور زما ځنډ بدل خطر راته پېښاوه، په منډه بېرته راووتم، باور مې نه کېده چې هغه
ټکسي دې د سړک پر غاړه راته ولاړ وي، توره شپه وه، ما به نو په څه ډول هغه ټکسي
لیدلای وای. لږ ځنډ وروسته مې کتل چې یو ټکسي راته ودرېد، کاته مې چې همغه
ټکسيوان و، بې پوښتنې وروختلم.

ټکسيوان وویل:

-ښاغلیه! زه هلته ولاړم، همدا چې سړک ته راووتلې، ما ولېدې.

ما نور غږ ورته ونکړ، وېرېد م چې لکه ماته ژرنده اوس بیا پیل کوي، یوازې د حرکت کولو
مې غږ پرې وکړ.

هغه وپوښتل:

-چېرته؟

-صدر، سیتی ستورته.

هغه بېرته خپل ټکسي هملته ځای پر ځای گوښه کړ، وروسته یې وویل:

- هېرويين خو به نه وي در سره؟

زه يې حيران کړم چې دا څه وايي، په لوړ غږ مې ورته وويل:

- د څه شي هير ويين؟

ټکسيوان وخنډل:

- وبنسه بناغليه! مگر هغه ډېر حرامي سړی و، څېره يې د ملنگۍ وه خو په حراميتوب کې يې پر سر بل نه درلود.

ټکسيوان لږ څه غلی شو، موټر يې روان کړ او وروسته يې زياته کړه:

- ياره! ډېره ترخه خاطره لرم، هغه سړي هم لکه تا غوندي د سيټي ستور راته وويل، کيسه درته کوم؛ يوه شپه د اکبر پاچا کلا سره را روان وم، يو سړي لاس را کړ، هغه سره يوه کڅوړه هم وه، هغه موټر ته راوخت او د همغه ځای پته يې را کړه چې همدا اوس ور روان يو، د شپې يوه بجه به وه، ډېر بنه په تبیت روان وم، زما خو همدغه عادت دی، خبرې ډېرې کوم او د هغه هم خبرې خوبېدلې، هغه ځان د سيټي ستور منېجر بنوده، ژمنه يې راسره وکړه چې هلته به مې په يوه بنه دنده بوختوي، خو دومره ژر يې څېره بدله شوه چې زه يې حيران کړم. هغه يو ناڅاپه پر ما چيغه راو کړه:

- موټر ورته ونه دروي! ورځه! ورځه پرې!

خو ما دا جرات ونشوای کړلای چې پوليسو ته موټر ونه دروم، هغه د شاله خوا زما پر خټ تومانچه را کپنوده، خو په سرد هغې هم ما موټر ودر اووه، کاته مې چې دروازه يې پرانسته او منډه يې واخسته، ټولو پوليسانو په هغه پسې واچولې، يوازې يو مشر يې سره د يو بل پوليسه ما ته پاتې شول.

ټکسيوان په خپله کيسه سور راغلی و، همدا وخت يې پام شو چې پر بله روان دی، موټر يې ژر راوگرځاوه، خو تر هغه وخته غلی و، تر څو د سيټي ستور لارې ته بېرته سم شو، وروسته يې زياته کړه:

- پوه شوې وروړه! د هغه په کڅوړه کې هير ويين ول، د خره بچي ماته په موټر کې پريښې وه، زه څه خبر وم، کنه ولا که مې را پورته کړی وای.

زه بې گناه زندان ته لاړم، پوره پنځه مياشتې وروسته ايله را خوشې شوم، ما غوښتل هغه را پيدا کړم او پوليسو ته يې په لاس ورکړم، خو زما له وس څخه وتلې خبره وه، زه يو غريب سړی د يو قاچقبر سره څنگه ځان برابر ولای شم؟ هغه چې دا کار کوي حتماً زور هم لري.

ټكسيوان خپله كيسه د يوه سگريټ په لگولو تمامه كړه او د هغه د لوگيو سره يې ځان بوخت كړ، زړه كې مې ويل؛ آفرين پنجايبه! زه په پرديو غمونو نږدې دى چې ځان تبا كړم او تا سره د خپل غم پروا هم نشته.

يوه شېبه چوپتيا خوره شوه او زه يو ځل بيا په چورتونو كې ډوب شوم. د هغه هوټل د كاركوونكي هغه خبره را په ياد شوه: (كاليا بهايي په شاليمار هوټل كې هم يو سړى وواژه). زه حيران په دې وم چې آخر دا كاليا بهايي دى څوك؟ زه يې تر اوسه پورې پېژنم نه او هغه زما په مرگ پسې را اخیستې ده، عجيبه ده! د شاهد او هغه بل په اړه خويوازي زما او د ناز تر منځ خبره شوې وه، دا كاليا بهايي بيا له كومه پكې راگډ شو.

دا وخت ټكسي د سټي سټور مخې ته ودرېد، د فکرونو سفر مې هم همدلته پای ته ورسېد. مغازې ته خلك تلل راتلل، زما هېڅ گومان نه راته چې تور منېجر به همدلته وي، هسې اټكلي راخوځېدلى وم.

ټكسيوان ته مې وويل:

- استاذه! هغسې پر كين لاس راوگرځه، شاته يو گدام دى، زه هملته ورځم.

موټروان خپل سر و خوځاوه خو څه يې ونه ويل. د كوڅې په نيمايي كې يې موټر زما په ويلو ودراره، زه ترې بنكته شوم، وروسته مې له جيبه يو زرگون راوويست او ورته ومې نيوه.

ټكسيوان كله پيسو ته وگوري او كله ماته، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

- بناغليه! ماتې نه لرې؟

په خدا كې مې ورته وويل:

- ماتې څه كوي؛ همدا ټولې درواخله!

- دا خو بيخي ډېرې دي.

- پروا نه لري، ټولې ستا شوې! مگر هو؛ زه بېرته راځم گوره!

ټكسيوان ډېر خوشحاله شو، زه ترې روان شوم، تر شا يې په ډېرې خوبسۍ غږ راپسې وکړ:

- هر وخت دې چې زړه وغوښتل راوځه، زه درته ولاړ يم.

خو زه نه پوهېدم چې څومره به ځنډېږم؟ هغه ته خو مې ځكه زر روپۍ ورکړلې؛ چې كيداى شي له دې ځايه بل ځاى ته لاړ شم، او له هغه ځايه بل ځاى ته، ما تور منېجر لټاوه كه هغه د لاهور په هر گوت كې واى، ور پسې ورتلم او دا مې هم چورت وهلى و، چې كيداى شي

ټكسيوان راته ونه درېږي، خو غم يې نه راته اوس زما هر كار د قمار غوندې شوى و، مجبور وم چې همدا سې مې كړي واى، بله هېڅ لاره مې نه درلودله.

ټکسي له گدामه بنايسته ټوپه لېرې پاتې شو، تر هغه ځايه په پښو ورغلم، د گدام د دروازي زنگ مې وواهه، لږ ځنډ وروسته څوکيدار دروازه راته پرانستله، پر ځای ددې چې زه ترې پوښتنه وکړم، هغه راته وويل:

- منېجر صاحب خو نشته!

د څوکيدار په دې خبره شکمن شوم، په زړه کې مې راوگرځېدل چې هغه البته همدلته دی، ځکه يې مخکې تر مخکې داسې خبره وکړه. دا وخت يو بل څوکيدار هم مخامخ راته ودرېد، په څېره کې تر هغه بل پوخ و، ټوپک يې پر غاړه ډېر په ځير ځير يې راته کتل، مانه غوښتل چې له ده سره په خبرو بوخت شم، هغه بل ته مې مخ ورواړاوه، ومې ويل:

- سمه ده؛ خو چې کله هغه راغی ورته ووايه؛ چې خان پيسې راوړې وې، خو ته نه وې.

زه ترې روان شوم، څوکيدار تر شا غږ را پسې وکړ:

- بناغليه! ته صبر وکړه زه بېرته راکم.

دروازه يې همغسې د دغه بل څوکيدار په ډاډ پرانستې پرېښوده او په منډه دننه لاړ، نور نو ما هم ځنډ ونکړ، ټوپک والا څوکيدار چې خوله په خوله را سره ولاړ و، يو ناڅاپه مې پر مخ يو کلک سوک ورپورې کړ، بيا مې پر سترگو وواهه، تر هغو يې چې ځان خوځاوه، تر وينستانو مې ټينگ ونيو او بڼه په زوره مې دوه درې ځله د هغه سر له ديوال سره وجنگاوه او همغسې يې حاله نسکور پر يووت.

ما ددې لپاره بېرته وکړه چې که رښتيا هم تور منېجر په گدام کې وي، نو بايد څوکيدار تر هغه ورو نه رسېږي په منډه دننه ورننوتم.

کتل مې چې رښتيا هم هغه د تور منېجر له دفتر څخه بېرته په راوتلو کې و، ما نو داسې گمان وکړ، چې البته هغه سره يې ليدلي دي، د ديوال خواته ودرېدم او کتل مې ورته چې څه کېږي؟ خو له دفتره هېڅوک راونه وتل او څوکيدار هم پر بله روان شو.

زړه نازړه مې غږ وروکړ:

- ای وروره! خبره واوره.

څوکيدار چې زه دننه وليدم، بېرته يې په منډه تر ما پورې ځان راوړساره، هغه ډېر پښه سړی و، پوهېدم چې مړوندو ته مې نه راځي، کله مې دومره ورته کتل.

يو بنډل پيسې مې چې مخکې تر مخکې په لاس کې ورته نيولې وې هغه مې ورکړلې، وروسته مې گنډې ته لاس کړ، ورته ومې ويل:

- هه؛ دا نورې پيسې هم درواخله، ته يې ورکړه زه ځمه چې کار لرم.

زه خو پوهېدم چې ډېری پاکستانی په پرتوگ کې هم یو جېب جوړوي، ځکه مې داسې ورته وویل، خو چې کله یې په تومانچه سترگې ولگېدلې، خوله یې وازه پاتې شوه او هغه زما پیسې یې هم بېرته ترلاسه وغورځېدلې. څو کیدار که هر څومره پند و، خو اوس یې زما د تومانچې له وېرې هېڅ نه شوای کولی، بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:

- خوله ونه خوځوي، اوار پر ځمکه پرېوځه!

نور نو دوهم ځل ته اړتیا هم نه شوه، هغه همغسې په پټه خوله پرېوت، همدا چې سر یې ځمکې ته ورنږدې شو، بې دریغې مې یوه لته پر څپر غوږي ور پورې کړله، بیا مې وواژه- ور پسې مې بیا وواژه او پرې مې نه بنود چه له ځایه را پورته شي، هلته یوه ډبله اوږده او سپنه پرته وه، په هغې مې د سر پر کاسه وواژه چې همغه گوزار و او بس، څو کیدار نور شخ پخ وغځېد.

د تور منېجر دفتر تش تور و، له هغه ځایه بېرته راووتم، مخامخ کونج کې د یوې خونې خراغ بلېده، کړکۍ ته یې شنې بخونې پردې څرېدلې وې، منع یې نه را څرگندېده خو گمان مې کېده چې هرومرو به څوک پکې وي.

ورو- ورو د دیواله خواته وروان شوم، هلته د جنراتور په ځواکې دوه بېلره تېل ایښي ول، زړه مې غوښتل چې راځه دا ټول گدام ته اور ورواچوم، هسې هم د قاچاقو لوی مرکز دی، خو اوس یې وخت نه و او ترې تېر شوم. خونې ته ورسېدلې نه وم چې په هغې پرده کې مې د یوې بنځې سیوری د تېرېدو په حال کې ولید. دوه زړی شوم، چې دا بنځه بیا دلته له کومه شوه؟ دا لکه چې د تور منېجر بنځه ده که څنگه؟ خو ډیر چورت ته مې وخت ورنکړ، د کړکۍ تر شامې غوږ ونيو یو نارینه غږ زما تر غوږه شو، چې ویل یې:

- نیم ساعت وروسته درځم، زما امانت باید ټول راته وسپارې، نه نه؛ همدا نن شپه، یاره نور به پاکستان ته رانشم، ځه هغه نورې معاملې دې وي اوس، هو ورووه؛ زه ډېره بېرته لرم، هو بلکل، دا دی زه درغلم.

لږ ځنډ چوپتیا خوره شوه، وروسته بیا همدغه غږ چې د تور منېجر و، را اوچت شو:

- اشفاقه څه کوي؟ څه فیل خونه دی، یاره خو! بنه- بنه! شاباس؛ خو خیال کوي گوره، څوک مو ونه ویني، بنه- بنه د ریونډ سپک شاته په هغو ونو کې، ځه سمه ده، ژر راځی چې هغه بل حرامی به خامخا اوس هوټل ته راغلی وي.

ماته هم نوره حوصله را پاتې نه شوه، دروازه مې د تومانچې په میل وروټکوله.

تور منېجر غږ وکړ:

- څوک؟

په ځواب کې مې بيا دروازه وروټکوله، دا ځل د دروازې کرپا شوه، ځان مې ورته چمتو کړ، مخامخ ورته ودرېدم. همدا چې دروازه په خلاصېدو شوه، بڼه په زوره مې په اوږه ووهله، ورننوتم. تورمنېجر شا په تخته د خونې منع ته ورولوېد، دننه د ناز په ليدلو چې نيمه بر بنډه د کټ په خوا کې ولاړه وه، بيخي حيران شوم.

دا وخت تورمنېجر ديواله ته ودرېد، دواړه سترگې يې زما تومانچې ته نيولې وې، خو هېڅ يې له وسې نه کېدل، زړه کې خوبه يې هم ويلي وې چې دا د بلا بچي گوره په هېڅ ډول هم مړ نه شو.

ترې ومې پوښتل:

- زما ملگري دې څه کړي؟

هغه هېڅ ځواب رانه کړ، بيا مې په لوړ غږ ورته وويل:

- حرامي! تا ته وايم، زما ملگري دې څه کړي؟

دا ځل يې شونډې و خوځېدې، خو زه ور باندي ونه پوهېدم، د هغه خوله ډکه ډکه کېدله، پان(يوډول سپکه نشه ده) يې په خوله کې و، لومړی مې هغه ور باندي له خولې ترې وغورځاوه، وروسته مې بيا په لوړ غږ ورته وويل:

- ووايه! څه شو زما ملگري؟ بل ځل بيا پوښتنه نه کوم، بيا ته پوهېږي او دا تومانچه

په کراره يې وويل:

- ماته نه دی څرگند.

نور مې ځنډ ونه ويست، پر ماشه مې گوته کېکارېله، چې له همدې سره زه هم وار خطا شوم، زما تومانچه بنده شوه.

دا وخت ناز په زوره چيغه کړه:

- کاليا! مه يې پرېږده.

اوس نو چې کاليا هم تورمنېجر وخوت، زما په ټوله کيسه باندي سر خلاص شو، او د انتقام اور مې په زړه کې لا ورته را وکتېد، تورمنېجر دا فکر وکړ چې راځه اوس ور باندي برشوم، بڼه په زړورتيا يې پر ما را منډه کړله، خو ما هم سمدلاسه مړوند ورکړ او نور مې پرې نه بنود چې پښې يې پر ځمکه ولگېږي. داسې ټينگ مې پر ځمکه وويشت، چې آن متيازې يې لارلې. ناز هڅه کوله چې وتبستي، خو هغه مې هم تر وينستانو را ونيوله او دومره مې وډبوله چې تر تور منېجر هغه بدتره شوه. تورمنېجر بل ډول خوله نه چوله کوله، اخري يې

د وهلو له زوره اقرار وکړ؛ چې سردار یې د ریوند سپرک شاته په ونو کې وژلی دی. غوصې بیخي بې صبره کړم، دا چې هغوی دواړه مې شا په شا یو تر بله ترلې ول، د دواړو لاسونه او پښې مې هم په داسې ډول ورمات کړل چې له هر گوزار سره به له ما څخه هم یوه چیغه وختله، سم لیونتوب مې کاوه.

له خونې راووتم، ما خو یوازې د بېلرونو تېل لیدلې ول، چې هغه هم زما په گمان ډېزل ول، غوښتل مې همغه پرې وروشیندم او اور ورته واچوم، کاته مې چې هلته گوښه درې بوشکې نورې هم ایښې وې، هغه د پتروولو څخه ډکې وې، نور مې نو هېڅ چورت پکې ونه واهه، یوه مې راواخستله، لومړی مې پر ناز او تور منېجر وروشیندل، وروسته مې خونه هم پرې ولږله او همغسې مې پر ځمکه تویول ترې راووتم، د دواړو بېلرونو خولې مې هم ورپرانتلې او پر ځمکه مې ځملول. څه به یې اوږدوم، ټول گدام کې مې همغه دريواره بوشکې پتروول وشیندل. خو پرته د څوکیدار له خونې څخه چې هغوی دواړه څوکیداران لا ژوندي ول د وژلو زړه مې پرې ونه کړ. هغوی دواړه مې د همدوی خپلې خونې ته راوړل، همغسې لکه تور منېجر او ناز مې چې ترلې ول، له دوی څخه مې هم ځان بېغمه کړ، یو څوکیدار چې لږ په حال راغلی و؛ یوه یوه چیغه یې کوله، د هغه مې خوله په یو دسمال ښه کلکه وروترله، وروسته کرار هملته کښېناستم.

اورلگیت مې په لاس کې و، په تمه وم چې هغه نور انډیوالان خو یې هم راغوښتي دي، شاید په همدغو څو دقیقو کې را ورسېږي، بیا به نو د ټولو چاره په گډه وروکړم. پوره پنځلس دقیقې کښېناستم، هغوی رانغلل، ځمکې هم نور هېڅ ځای نه راکاوه، کله به مې دروازې ته سر ورنښکاره کړ او کله به په خونه کې ښکته او پورته گرځېدم، پنځه دقیقې نورې هم اوښتې وې چې بهر د موټر آرنگونه شول، دوهم ځل آرنگ سره وروتم، ما پخپله دروازه ورته پرانستله، دروازه خو مې لومړی لیدلې وه چې د بلبلرنگ په وسیله د دیواله یوې خواته راکشکېدله، ما د دروازې شاته ځان نیولی و، زه یې هېڅ ونه لیدم او بل هغوی څه خبر ول، چې زه دلته راغلی یم؟

موټر دننه د گدام منع ته تېر شو، نور نو ما هم صبر ونه کړ، دروازه مې همغسې پرانستې پرېښوده، همدا چې هغوی د موټر دروازې پرانستلې، ما ټول اورلگیت ته اور واچاوه او بې ځنډه مې د پتروولو ککړ ځای ته وروغورځاوه.

نور نو په منډه له گدامه راووتم- ډېر په منډه، چې له یوې سرې لمبې سره یو غږ راپورته شو، زه یې په کوڅه کې وویرولم، داسې اور ما تر اوسه یوازې په فلمونو کې لیدلی و،

خدای خبر که هغه دواړه څو کیداران هم ژوندي پاتې شوي وي، د وېرې منډه وه، هغه د چا خبره: د سترگو په رپ کې مې ټکسي ته ځان ورساوه او پکې وختم. د خدای فضل و، چې ټکسيوان خوب وړی و کنه وختي به د اور له وېرې هغه هم تنبېدلی و.

هغه لا خوبلې سترگې موبلې چې ما غږ پرې وکړ:
- استاذه ځان باسه!

ټکسيوان چې تر شا د اور لمبو ته وکتل، وارخطا یې موټر چالانه کړ او روان شو، په عمومي سړک تر یوه ځایه لاړ، وروسته یې ټکسي یوې خوا ته گوبنه کړ، ویې ویل:
- د تېلو بوی درنه ځي، هغه اور لکه چې تا اچولی.

زه یې په څنگ کې ورسره ناست وم، پوه شوم چې سړی را باندي غل شو، ورته ومې ویل:
- درځه استاذه! زما له اور سره څه دي، درځه زه کار لرم.

خو چې هر څومره مې ورته وویل، هغه همغسې په خپل خره سپور و، البته را څخه ووېرېده، ځکه خو په یوه ساه راته لگیا و چې (بنکته شه- بنکته شه! کنه نو پولیسو ته دې په لاس ورکوم).

رښتیا هم د پولیسانو ډیر بد حال و، له هرې خوا څخه ابمرجنسي (بېرني) آرنگونه را پورته کېدل، پر دغه سړک هم د پولیسانو موټرونو بد حال جوړ کړی و، فکر مې وکړ چې که چېرې همداسې ترې بنکته کېږم، نو هېڅ شک نشته چې سمدستي مې پولیسو ته په لاس ورکړي راځه لومړی باید د همدغه کار وروکړم.

یو ناڅاپه مې په یو لاس ترستوني ونيو او په بل لاس مې د سوکانو پیل پرې وکړ، داسې نه چې د هغه پر مخ ما وینې راوبهولې، هغه هم لکه روی داسې و، زما د مخ او غاړې پوتکي یې په خپلو شوکارو راواړول، خو هغه مې هم داسې کړ چې نه د پېژندو او نه هم د خوځېدو شو، بڼه مې وپرساوه.

اوس نو په بیغمه زړه له ټکسي څخه بنکته شوم، او کرار کرار د سړک پر غاړه روان شوم.

* * * * *

زه د سردار خوارکي په غم کې ورک وم، په زړه کې مې همدا دعاگانې کولې چې: خدایه پاکه! کاشکې هغه ژوندي پاتې وي، ته د تورمنېجر خبره دروغ کړې! ته یې ژوند ولرې! خو زما دعاگانې ډېرې ناوخته وې، شاید ملایکو د آمین ویلو پر ځای بڼه راپورې خندلي وي.

بنايسته ډېر مزل مې کړی و، يو بل لوی سړک ته وتلی وم، اوس هم د اطفائیو آوازونه په بناړکې خورېدل، اور دومره زور اخیستی و چې د اسمان مخ یې بیخي په لوگیو پنا کړی و. زه په دې چورت کې وم چې اوس په کومه لار شم؟ کاشکې چې ریونډ سړک مې لیدلی وای، ولاچې پلي خو ورغلی وای، هملته د سړک پر غاړه ولاړ وم، يو ریکشا راته ودرېد، ریکشاوان ته البته لیونی بنکاره شوم، ځکه زما گریوان خیرې او په بد حالت کې وم هغه بېرته مخ رانه واپاوه او روان شو.

دا وخت سمدستي ورپسې یو ټکسي ودرېد، ټکسيوان هم چې راته وکتل، د ځان سره یې په پښتو ژبه وویل:

- اوه؛ دا خو لیونی دی.

بې ځنډه مې ور غبرگه کړله:

- لیونی پسې مه گرځه! پیسې درکوم.

سړي زما له دې خبرې سره سترگې راکې ښخې کړلې، په دې حیران شو چې روغ سړي ته یې لیونی وویل، اوس نه له شرمه تللی شي او نه هم راته وایي چې موټر ته وروخېژم. ما ورزیاته کړه:

- ریونډ سړک ته ځم.

هغه موسکې شو و یې ویل:

- راحه کښېنه.

ټکسيوان پر لاره ډېر خوږ- خوږ کېده، داسې برېښېده چې پښتنولی پاللو ته ژمن و، خوزه چې د سردار په انډیښنه کې وم د ده یوې خبرې ته مې هم پام نه و. بیخي ډېر مزل مو وکړ، له ښاره ووتلو، ټکسيوان غږ وکړ: - وروره! داریونډ سړک دی.

ما چې یوې خوا او بلې خواته وکتل، یوازې کورونه ښکارېدل ورته ومې ویل:

- کومه دي؟ دلته خو ونې نشته.

هغه بیا په حیرانۍ راته وویل:

- د څه شي ونې؟

- نه یم خبر؛ خو وایي چې د همدغه سړک پر غاړه گڼې ونې ولاړې دي.

ټکسيوان سروخو ځاوه:

- ښه- ښه؛ هغه ځای خو مخکې دی.

په غُرده مې ورته وویل:

- درځه هملته مې بنکته کړه!

رښتیا هم تر هغه ځایه ډېره لاره وه، لېرې لېرې څراغونه بلېدل، خو هلته نږدې کومه ودانۍ نه سترگو کېدله. خدای خبر چې ټکسیوان د پښتنولۍ په خاطر را سره راغی او که هسې خدای پاک را باندي مهربان کړ، کله دومره ناوخته کې خو که هیچا هم راوستلای وای.

ټکسیوان ته مې یو زرگون ورکړ، هغه هم نرغوندي په جیب کې واچاوه، دایې ونه ویل چې لږدي یا ډېرې، یوې خوا او بلې خوا ته یې سترگې واړولې، وروسته یې وپوښتل:

- ته خو لیونی هم نه یې، دلته نو دا وخت څه کوي؟

په ځواب کې مې ورغبرگه کړه:

- دا پرتا ږه نه لري، ته کولی شې چې لاړشي.

هغه خپل سر په یوه خوا کوږ کړ او هغمسې یې ټکسي پونده کړ، لاړ په یوه دقیقه کې پنا شو. ما هم سرک نور پرېښود او پر ځنگله ورننوتم، ځنگله کې شور ماشور پیل شو، مارغان والوتل، په هوا یې چیغې بوغاري جوړې کولې، یوازې همدا مارغان نه ول چې له خواږه خوبه ووتل، زما هر دوهم او دریم قدم سره به د مارغانو یوه ډله پورته کېدله، شر او شور به یې جوړ کړ. د ځنگله منځ کې د اوبو لویه ویاله غځېدلې وه، اوبه داسې نرمې پکې بهېدلې چې هېڅ غږ یې نه درلود، سور به یې دوه متره کم او زیات کېده، هغې بلې غاړې ته یې نه شوای پورې وتلای. بلاخره مې د ځنگله په بنکته خوا کې د ویالې پر سر یو پل ولید، پورې خواته واوښتم، خو ها خواته مې هم سردار ونه موند، ناهیلی بېرته راوگرځېدم. زړه مې خولې ته راغلی و، ژړا مې بیخي تنبېدلې وه، داسې وم لکه په ستوني کې مې چې کانی بند وي. له ویالې څخه بېرته را پورې وتلی وم، چې پر بوت پورې مې لکه خټه چې ونښلې او لږ څه ور باندي وښویدم، حال دا چې ځمکه وچه کلکه وه، ژر مې بنکته ځمکې ته وکتل، ما ویل هسې نه چې پر چټلیو ختلی یم، ځای پر ځای هملته د پښو پر سر کښېناستم، خو نه چټلی وه او نه خټه، همغه یوه ټوټه ځای په تازه وینو لړلی و او یوه غټه چاره هم هلته پرته وه، د هغه ځای شا او خوا مې را وکتلې، خو بیا مې هم سردار ونه موند، فکر مې وکړ چې یا خو ترې تنبېدلې دی او یا یې هم بل ځای ته وړی دی، که څه هم د سپوږمۍ رڼا خوره وه، خو ونې ډېرې گڼې وې، رڼا یې نه پرېښودله چې پر ځمکه را پریوځي.

اړ شوم چې په خاپوړو وینه وڅارم، خو دوه قدمه وړاندې وینه هم سمه نه برېښېدله، له هغې وروسته مې پر یوه څرښندی سترگې ولگېدلې، داسې لکه څوک چې کش کړ شوی وي، د

ځان سره وانگېرله چې خامخا هغه ژوندي دی، په پښو يې چې وسه نه ده شوې، هرومرو يې هڅه کړې ترڅو يوه څرگند ځای ته پر سينه ځان وباسي. څرښندی د ځنگله تربره سره بوتلم، اوس مې داسې اټکل وکړ چې هغه به ترسره هم ځان رسولی وي، خو افسوس چې هغسې نه و، له ځنگله څخه په وتلو کې څرښندی ښی. خواته گرځېدلې وه، همدا چې زه وروگرځېدم، په سردار مې سترگې ولگېدلې، هغه يوې ونې ته تکیه کړې وه، سر يې ښکته خوړند و او پښې يې اوږدې غځولې وې.

خدای مني دا زړه مې اوچته بېرته را پر ځای شو، غږ مې ورباندې وکړ:

- سرداره! سرداره!

خو هغه خوراکي نور ځواب ورکولو ته نه و پاتې، په ختو ککړې سينې څخه يې وينې راخوټېدلې، که څه هم هغه د ژوندي پاتې کېدو ډېره هڅه کړې وه، خو ما ناوخته کړله او پر وخت ورته راونه رسېدم. يا پاکه خدايه! په څه ناتارو به يې وژلی وي، سينه يې ټوله سورې سورې وه، څومره به يې د ځان سره ويلې وي چې: (بی غیر ته ننګیاله! ته خو هم ښه خبر يې، راشه وگوره پر ما څه تېرېږي).

د چا به زړه طاقت وکړي؟ زوی به يې هلته لاره څاري چې پلار به يې د سوغات سره سبا يا بل سبا ورځي، خو خبر نه دی چې دا بې گناه زما په خاطر په خپلو وينو کې لت پت شو او کورنۍ خويې پر ځای پرېږده! که هغوی راته ووايي چې دا ولې؟ زه به يې بيا په ځواب کې څه وایم؟

په هغې توره شپه کې پرته له خدايه بل هيڅوک زما د ژړا اورېدلو نه و، هلته يوازې زه او زما ژړا ژوندي وو، نور هر څه مړه ول هر څه.

* * * * *

رڼا را خوره شوه، د ځمکې مخ روښانه شو خو لمر لانه و راختلی چې مخامخ يو ځوان راته کښېناست، د هغه له سترگو هم اوبښکې وبهېدلې، ويې پوښتل:

- وروره! دا ولې؟

زه ورته ژر غونې شوم:

- دا وگوره! په چرو يې سوری سوری کړی.

ځوان د سردار پر تتر لاس ورکېښود ويې ويل:

- زه هم دا وایم؛ دا چا داسې کړ؟

- زه يې څه پېژنم، هغوی موږ له بناره دلته راوستلو، ډېر وحشتناکه خلک ول، زه ترې په تېښته بريالی شوم، کله زه يې چېرته داسې پريښودم.
 ځوان له خبرو څخه ډېر خواخوږی انسان برېښېده، ويې ويل:
 - دلته مه کېښېنه، رايه زه در سره مرسته کوم، که پوليسان راغلل بيا به يې له غمه نه شې خلاصېدی.

په لوړ غږ مې وويل:

- نو څه وکړم؟ چېرته يې يو سم؟

ويې پوښتل:

- ولې؟ ستاسو کور چېرته دی؟

- په افغانستان کې.

ځوان اوچته پاڅېد، سوزوکی موټر يې چې د سړک پر غاړه ولاړ و، هغه يې ښه نږدې راووست وروسته يې غږ راوکړ:

- ما خپل ورور وگڼه! زه در سره مرسته کوم بيغمه او سپره.

ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:

- ای وروره! د پوليسو ځواب بيا زه نشم ويلی، را پاڅېره ژر شه!

سردار شهيد مو په دواړو د هغه موټر ته ورپورته کړ، جنازه مو د هغه کور ته يووړه، هلته مو کفن ورکړ او وروسته مو په تابوت کې کېښود. ځوان د يو حاجی زوی و، ډېره بشر دوسته کورنۍ يې وه، په هغوی کې د انسان دوستۍ احساس و، داسې يې نه گڼله چې زه د بل هېواد يم. هر يوه به بېلابېل تسليت راکاوه، ډېر خواخوږي خلک ول.

هر څه تيار شول، وروسته حاجي صاحب خپل زوی ته وويل:

- دانيال بچيه! ورشه د کاکا پلاینکوچ دې راوله په هغه کې يې يوسی.

همغسې وشول، جنازه مو پلاینکوچ کې کېښوده، وروسته ځوان پخپله شترنگ ته کېښناست او حرکت مو وکړ.

که خدای پاک دا ځوان پر ما نه وای را پېښ کړی، بيا به هم حيران پاتې وم چې څه مې کړي وای؟ رښتيا هم که پوليسان هغه وخت هلته راغلي وای، بيا نو چا دا ورسره سپېڼوله؟ چې سردار چا وژلی دی؟ زه به په زندان کې پروت وم او د سردار بدن به د پنجاب خاورو خوړلی و.

لنډه پردې د سردار زوی زمان مو هم له او کارې څخه راواخيست او د تورخم پر لوري را رهي شوو. تر نيمايي لارې پورې زمان بيا ډېر وژړولم، هغه خوارکي ډېرې سوې سوې چيغې وکړې، کله به د خپل پلار پر تابوت ورنسکور شو او کله به يې زما په غاړه کې لاسونه راواچول، راته ويل به يې:

- کاکا؛ دا ولې؟ دا چا داسې کړ؟

خو ما هېڅ ځواب نه شوای ورکولی، په پټه خوله مې له سترگو څخه اوښکې را بهېدلې. تر هغو چې لږ څه آرامه شو او وروسته مې بيا لنډ- لنډ په کيسه وپوهاوه.

* * * * *

ماخوستن تورخم ته راورسېدلو، که څه هم د انيال ته ما ډېر وويل چې د تورخم له دروازي څخه دېخوا ته يو قدم هم نور زحمت نه درکوم، خو هغه لکه پښتون؛ ډېر سرزوری و، زما خبرې ته يې هېڅ غوږ نه نيوه، همدا يې ويل چې: (نه! تر کوره مو خامخا رسوم). ما هم نوره ورسره ونه غځوله، لارم د دوه ورځو د دخول پاڼه مې راواخستله او افغانستان ته را دننه شولو، سردار خود خپل اصلي ځای په اړه راته ويلې ول، هغه په ننګرهار کې د خوګيانو ولسوالۍ و، خودا يو کال کېده چې کور يې د جلال آباد ښار ته راوستلی و، نور نه وم خبر، چې د ښار په کوم ځای کې اوسېده.

د شپې لس نيمايي بجې وې، د جلال آباد ښار ته راورسېدلو. زړه مې ډېر نا ارامه و، همدا اندېښنه را سره وه چې څه به اوس پښېرې؟ داسې يو دم جنازه د چا په کور ورننوتل! ډېره سخته خبره ده. اوس نو د انيال ته زمان لاره ورنښودله، څو ځله په کوڅو کې له زمان څخه هم لاره ورکه شوه، په يوه او په بله؛ چې يو وخت يې په يوه کوڅه کې د لېرې نه يوې دروازي ته گوته ونيوله او غږ يې وکړ:

- هاغه دی، هاغه دی زموږ کور!

باور دې وشه، ټول بدن مې په رېږدېدو شو، حيران پاتې شوم چې کورنۍ ته به يې اوس څه وایم؟ ډېر وېرېدم.

د سردار جنازه مو د کور پر وره ورننويستله، د هغه کور چوپتيا په داسې غږونو بدله شوه، چې پر هغې ټوله سيمه يې ويرگله کړ، داسې څوک نه و چې هغه وخت يې د هغوی په کړس ژړا ته طاقت کړی وای، يوه له غم او درده ډکه کړنگېدلې شپه جوړه شوه، له هرې خوا څخه

خلک رامات شول، کوڅه خلکو پر سر واخيسته، هر چا سره همدغه پوښتنه وه: (دا چا وژلی؟ ولې په څه خبره باندي؟)

خو د ځواب سړی يې يوازې د سردار زوی و، هغه هم دننه د پلار پر مړي يې چيغې او بوغاري وهلې، زه لکه ترهېدلی څاروی کرار د يوه دېواله خواته غلی ولاړ وم هيچا نه پېژندلم، او نه هم ما د چا سره په دې اړه خواله کول.

ډېر ځنډ وروسته يو ډاډسن موټر، چې هغه وخت خلکو د بايفور په نوم ياداوه، د سردار د کور دروازي ته مخامخ ودرېد، درې کسان چې تور پگړي يې پر سر تړلي ول، ترې راښکته شول. هغوی ما څه پېژندل؟ خو خلکو ويل چې د سردار د تره زوی ملا درویش اخند دی او هغه دوه نور د هغه انډيوالان دي.

يوازې ملا درویش اخند دننه کور ته ورننوت او انډيوالان يې هملته د خلکو سره په خبرو بوخت شول، زه چې له ډېره وخته ولاړ وم، هسې هم ډېر ستړی شوی وم اوس مې بيخي پښې شخې شوې، هملته مې ځای پر ځای ديواله ته ډډه ووهله، کښيناستم. شاوخوا پنځلس دقيقې به وتلې وې چې ملا درویش په منډه له دروازي راووت، غږ يې وکړ: - سردار له پاکستانيه چا راوړ؟

زه څه خبر وم چې دا ډېر ناځوانه سړی دی، او چته ورپاڅېدم په ځواب کې مې وويل: - ما راوړ.

له همدې سره يې تومانچه راته ونيوله، خو دانسه و چې انډيوال يې په څنگ کې ورسره ولاړ و، هغه لاس ورواچاوه او د تومانچې خوله يې د ځمکې خواته ټيټه کړله، کله له نامه پورته يې غلبېولم، په سر د هغې بيا هم هملته ځای پر ځای پريوتم، خلک را باندي را ټول شول، ما داسې فکر کاوه چې البته پر دواړو پښو لگېدلی يم، ځکه دواړه پښې مې راپسې مړې شوې وې، وروسته مې د خلکو له خولې اورېدل چې ژغورل شوی يم، يوازې د يوې پښې پر ورانه مې گولۍ لگېدلې وه. کاته مې چې زمان هم په منډه راوړسېد، هغه له يوه او بل څخه پوښتنه کوله:

- دا چا وويشته؟ دا ولې...؟

خلکو چې د ملا درویش نوم ورته واخيست، زمان سمدلاسه په ښکښلو پيل وکړ او په هماغه کوچني ځان يې په ملا درویش منډه ورواخيسته.

متل دی چې (د هلک تر منډې زده او تر پروته نه) دا رښتيا هم! لومړی يې زه په هغه نامرده پر ځمکه را نسکور کړم او اوس دادی په دوه دوه نه ورته درېده، چې ولې يې زه وويشتم؟

* * * * *

خو بیا هم هماغسی لکه پلار یې چې له غیرته ډک و، زوی یې هم په هلکتوب کې چې لا د شپاړسو کالونو نه و شوی، د اندیوالی او میلمه پالنې^(*) پاس یې درلود. هغه د خپل پلار مړی په کور کې همغسی پرېښود او زما سره روغتون ته لاړ. د شپې یوولس نیمې بجې وې چې زه را په حال شوم، زمان پوره دوه ساعته راسره تېر کړي ول، کله یې چې زه په هوبن ولیدم، په شونډو کې موسکی او له سترگو یې اوښکې راروانې شوې، وېې ویل:

- کاکا! ما وېښه؛ ټوله گناه زما ده.

- نه زمانه! دا هر څه د خدای له لوري دي.

- نه کاکا؛ زه رښتیا وایم، ماکه هغه ته ستا کیسه نه وای کړې هغه به ته ولې ویشتلې، هغه ډېر بد انسان دی.

ما یې پر اوږه لاس ورکېښود ورته ومې ویل:

- گوره زمانه! گناه ټوله زما ده چې زه بیا هم مړ نه شوم، زه باید مړ وای، زه باید تر سرداره مخکې مړ وای.

زمان ژرغونی شو:

- خدای دې نه کوي، داسې مه وایه!

زما هم له ژړا نه سترگې راډکې شو، دواړو ښه وژړل، وروسته زمان په ژړا وویل:

- کاکا! ته باید بېرته پاکستان ته لاړ شې، دا ډاکټران ستا علاج نشي کولی، نه چې پښه دې پرې شي.

د زمان هوبنیاری ته بیخي حیران پاتې شوم، د پلار مړی یې په کور کې پروت و او ده دلته زما د پښې

(*) پاس: احترام

غم کاوه، وروسته یې له خپلو جېبونو پیسې راوویستلې او شونډې یې و خوځېدې:

- هه کاکا! دا پیسې دې واخله؛ زه به نور درنه لاړ شم.

زه پوه شوم چې د بې هوښۍ پر مهال يې را څخه اخیستې وې، ټولې پیسې مې بېرته ورته ونيولې، په غوصه شوم ورته:

-واخله بې عقله! دا ټولې ستا د پلار دي، هسې مې هم ټولې تاته درکولې؟

د هغه پر سرو بارڅوگانو بیا اوبنکې را ماتې شوې، ما ورزیاته کړه:

-واخله! دا ستا د پلار حق دی، د همدې لپاره مې د ځان سره را اخیستې وې.

خو بیا هم د پلار په هغویو لکو روپیو چې خبر و، همغه یې واخیستلې او په ژړا ژړا یې خدای پاماني وکړله.

زمان خپل کور ته لاړ او مور بېرته پاکستان ته رهي شولو، دا هر څه خو په تقدیر کې لیکلي ول، خو نه به مې د زمان همت او غیرت هېر شي او نه هم د سردار مرگ.

څومره چې زه د سردار مرگ ودرولم، که خو په ټول ژوند کې درد بدلې یم، د هغه سوری سوری سینه او هغې ونې ته یې ناستی، ډېره سخته شېبه وه، خو بیا هم پر ما هېڅ ونه شول، هغه وخت هم را باندي تېر شو چې سردار مې په هغسې تریخ حالت کې وموند.

* * * * *

څه به یې اوږدوم، دوه اوونۍ وروسته مې په (مایو) روغتون کې د لکرو سره پښه پر ځمکه ولگوله، اوس نو د دانیال کورنۍ زما کورنۍ گړځېدلې وه، هغوی زه ډېر نازولم هره ورځ به زما پوښتنې ته راتلل، پلار- مور او درې خویندې به یې داسې راته خوشاله- خوشاله کېدل، لکه یوه سکني ته. کله کله به د ځان سره فکر یوورم چې: پنجابیان هم عجیب خلک دي، څوک مې له ډېرې مینې په زړونو کې ځایوي او څوک مې هم له ډېرې کرکې د مرگ خولې ته ورکوي.

خو دوی بیخي ښه خلک ول، ډېر پاک او صادق خلک. هغوی زما د نوم جوړښت (ننگیال له دانیال) سره یو الهی پیوستون باله او ویل به یې: (تاسو دواړه خدای پاک یو د بل سره یو ځای کړي یاستی، کنه ننگیال چېرته او دانیال چېرته).

د روغتون په انگرې کې به دانیال ښکته او پورته گړځولم، دا د هغه برکت و چې پښه مې ورو- ورو په رارغېدو شوه او ورځ تربلې پیاوړې کېدم. دانیال ته مې د صایمې په اړه هر څه وویل، آن ټوله کیسه مې ورته تېره کړله، خو دا مې ونه ویل چې تورمنېجر ما له دنیا نه تېر کړ او نه هم دانیال دا گمان پر ما کاوه چې زه دې هغومره غټ کار وکړای شم.

* * * * *

د څلورمې اوونۍ د پنجشنبې ورځ وه، چې زه له روغتون څخه رخصت شوم، او په ډېر عزت يې بيا هم زه خپل کور ته بوتلم. هلته په کور کې يې په سبا شپه زما لپاره يوه په زړه پورې مېله جوړه کړله، مېلمانه يې رابللي ول، مخکې تر مخکې يې ټول بندوبست نيولی و، په ډول ډول طبيعي او مصنوعي گلونو يې انگرې پوره سنگار کړی و، سرې څوکۍ او په سپين ټوکر کې پېچلي مېزونه، پکې کتار کتار ايښي ول، رنگارنگ گروپونه پکې را څرېدل بيخي شانداره شپه وه، حاجي بابا هر مېلمه ته بېل بېل ور پېژندلم، چې زه د دانيال ورور تنگيال يم، زه تر ډېره پورې د حاجي بابا سره په خوا کې د مېلمنو هر کلي ته ولاړوم، زياتي مې پښه وخورېدله، پوه شوم چې نوره مې له روانه ووته، معذرت مې وغوښت او ورو- ورو د خونې پر لور و خوځېدم، د دهلېز دروازې ته نږدې شوی وم چې دانيال غبر را پسې وکړ: - تنگياله!

ما بېرته مخ ورو وړاوه، خو هغه لا لېرې و، تر څو را نږدې کېده په خپلو لکړو مې ځان تکيه کړ، هغه له خندا نه شين- شين کېده د رانږدې کېدو سره سم يې وويل: - ولې وروره! لکه چې زړه دې په تنگ شو. ما ورغبرگه کړله:

- خامخا! ته د مازيگرا هيسې چېرته وي؟

هغه موسکې شو ځواب يې را کړ:

- گوره وروره! دا د مينې تار نه دی، دا ډېر نازک دی، زه خو پخپله ډېر احتياط کوم. ما هېڅ ونه وويل هغه زياته کړه:

- دا هم ښه نه ده- چې زما وريندار په خپله کوژده کې نه وي.

ما بې اختياره سترگې پرې و برېگې کړلې، خو سمدستي يې بښنه راڅخه وغوښتله او په خندا کې يې وويل:

- ټوکه مې وکړه، راځه چې ورشو بابا دې غواړي.

- مگر زه خو همدا اوس ترې راغلم.

دانيال لاس را اوږد کړ تر مټې يې ونيولم.

- وساده! ستا لپاره له ډېر لېرې ځايه يو مېلمه راغلی، راځه يو ځل خو ورشه بيا به بېرته راشي.

آخرو سره و خوځېدم، خو چې کله د محفل منځ ته ورننوتلو؛ مخامخ مې پر صايمې سترگې ولگېدلې، هغه د حاجي بابا په خوا کې ولاړه وه، بلکل همغه صايمه وه.

نورزه هملته پر خپل ځای وچ کلک پاتې شوم، دانیال ته مې وکتل، هغه خپل سر په یوه خوا کور کې ویې ویل:

- هو وروه! ما دا هوډ کړی و چې زه به تاسو دواړه هرو مرو همدا نن سره یو ځای کوم، ته زما ورور یې او د ورور لپاره ډېر څه کول په کار دي.

دا وخت حاجي بابا او صایمه د سترگو وړاندې راته ودرېدل، حاجي بابا غږ وکړ: -زویه! ولې گوري؟

بیا یې صایمې ته گوته ونيوله او زیاته یې کړه:

- دا مېلمنه لکه چې ښه در باندې ونه لگېدله؟

زما چې له ډېرې خوښۍ څخه په ستوني کې غږ بند شوی و، بیا مې هم هېڅ ونه شوای ویلی. د دانیال اخلاص ته فکر وړی وم، هغه چې پرون په روغتون کې د صایمې د کور پته را څخه واخستله، ما ویل څه خو دواړه به یو ځای یوه ورځ ورشو، خبر نه وم چې دوی دومره تیاری نیولی دی او صایمه به تردې ځایه راولي، دا وخت د صایمې له سترگو څخه اوبښکې را ماتې شوې، بې اختیاره زما غږې ته را جوخته شوه او په لوی کومي یې په ژړا پیل وکړ.

زما نو چېرته زړه د تېرې و، زه هم ډېر دردېدلی وم، اوبښکې مې را څخه بې واکه شوې او همغسې مې پرېښودلې چې مړې، مړې وبهیري.

د ټولو مېلمنو سترگې موږ دواړو ته را پاتې وې، پر هغوی ټولو باندې د خپګان پرده را خوره شوې وه، آن ځینو یې راته ژړل هم، خو وروسته چې حاجي بابا حاضر مجلس ته زما او د صایمې د کوژدې نوم ورکړ، یو ځل بیا د مېلمنو پر شونډو خندا را خوره شوه، لاسونه یې ښه په کړس وپړ کول او د محفل رنگ او خوند یې بېرته را پر ځای کړ.

همغه و چې بیا مو درې نیمې میاشتې وروسته د زمان په گډون، واده هم د حاجي بابا په کور کې وکړ، الله دې حاجی بابا او د هغه کورنۍ تل خوشاله لري.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**